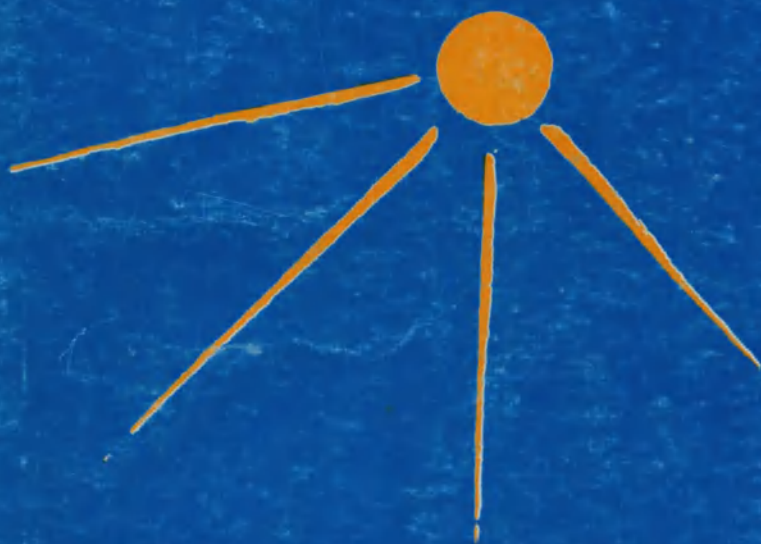

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ

з Тарасіною Маковія

НАШІ ОБЕРЕГИ

[НАРОДОЗНАВЧІ РОЗВІДКИ]

НАРОДОЗНАВЧІ

РОЗВІАКИ

ОЛЕКСАНДРА НОВОГО
з ЗАРАФІНОЮ МАКОВІЙ

Українському народові
нашій
обереги
! ми всі разом
вони всі разом

«ФАКЕЛ»

1996 р.

ББК 63.52 (4Укр-4Чен)
Н73М16

© 1996

**Олександр Новий
Гарафіна Маковії**

Переднє слово

“Блаженні, хто випере шати
свої, щоб мати право на
дерево життя, і ввійти
брамами в місто.”

*Об'явлення святого Івана
Богослова.*

Історія християнства — це історія
Вселенської муки розп'ятого Бога у кожній
християнській душі.

**Розп'яті гріхом — усі там стоїмо.
Ми всі у Нім, бо Він у кожному з нас.
Хто має силу — хай узрить.
Хто — ні — хай тільки слуха — як
цвяхи
глухо убивають в хрест.**

Пречисті сльози Магдалини.

**І ми усі там... з молотками в руках. Все
дбиваємо по черзі й добиваєм.**

Аби не впав, бодай би не зірвавсь.

У цім переднім Слові маю я, як зможу, висповідати
свої думи і думки, в чім радість і милість Господня,
що міг Він дарувати в народі українським — Диво,
Чистий Голос, до якого омиватися прийде той, кому
дано почути.

Серед багатьох гріхів, які каменем лягають у нашу душу — розпач гріх особливої ваги і повноти. У розпачі людина безумствує, пускає на плин вчинки, кидає на поталу совість. У розпачі людина беззахисна перед крупною і дрібною нечистю.

Тим більше мене подивували слова святого Івана Златоуста:

“Итак, все погибло и пропало”.

Це саме про дари духовні за свого життя мовив він: “это предмет ныне неизвестный, а отчего неизвестный? Потому — что когда-то это было, а теперь не бывает”.

Для мене ясно, що допоки людина не усвіломить, який Дар їй викупив Своєю кров'ю Ісус Христос — вона лишається черствіша за камінь.

Але для цього доведеться повернутися до часів, коли на горі Фавор Апостоли жили великою сім'єю християн з усіма, хто увіходив до неї, приймаючи Христове охрещення і відкриваючи серце Богові.

Я не буду заглиблюватися у ті дива, які відбувалися у ті далекі часи у родині християн — про це кожен може дізнатись з діянь Апостолів, письмової спадщини.

В усім тім дивовижнім бутті — ранньої церкви, мене найбільше зачудувало не стільки те, що кожен міг просити і мати дар пророцтва, зцілення, або знання мов, — скільки Дух Любові, який робив церкву в усьому угодною Богові, а значить недосяжною для ворогів.

Між тим — християни тоді не були позбавлені гріхів. А Бог щедро осипає їх Дарами — “вы все по очереди можете пророчествовать...”

Цілком пристаю на думці, що тоді Діти Божі мали одне достоїнство, яке перекривало усі разом узяті недоліки. Їх серця були по-дитячому спрагло і широко відкриті до Слова Божого. І достатньо було

найменшого докору у неправді, неширості, аби винуватець у мить схаменувся. Для них, хто у більшості ще залишався тілесним, маючи заздрощі і супуречки — вірність істині полягала не у тім, що вони не грішили. /Бо вони і не могли не грішити — vorig людський обплів усе найтоншими сітями спокуси, і той, що думав, що не згрішить — обманював сам себе/.

Та свято у серця свої вони прийняли слова: “Але, якщо сповідуємо гріхи наші, то Христос прощає нам.” І були готові гаряче каятися, і в усім прагнули стати досконалими. Цим і стяжали великі Духовні дари.

Тепер мені стає зрозумілим розпач Івана Златоуста, який жив значно ближче до народження Христового, аніж ми. Тоді він уже не бачив у церкві — отого духу, того прагнення, тої любові.

І ще одна думка виникла побіжно — тільки любов може стяжати на себе від Бога дари пророцтва, зцілення... Безкорислива, свята, жертвна.

Нема її — “дари” від нечисті.

Немає сумніву і у тому, що кожен, хто не водимий Духом Святим, рано чи пізно, блукаючи Долиною Сліз, увіходить у пастку, принагідно втягуючи туди і весь свій рід.

Духовна сліпота — не куряча. Вона виїдає усе нутро родоводу.

Милістю Божою посланий був на землю нашу святий Серафим Саровський. Останній, хто говорив — устами самого Господа Бога.

Тоді і мовив на увесь християнський рід: “Дух Божий открыл мне, что Вы в юности Вашей усердно желали узнать цель Христианской жизни и у многих великих духовных особ о том спрашивали. И никто вам не сказал о том.”

Страшний присуд. Наочний. З життя. Ніхто не скаже — навіщо християнинові життя. А навіщо й жити йому тоді?

Що змінилося з того часу на землі слав'янській? Узріли? Прозріли? Так ні — убили, добили Христа гріхом, поруйнували гріхами храми Господні, останні пустині, монастирі...

Христос став зайвим.

Та міра часу сповнювалася.

І нічого не лишається, як втворити душу до чистого Фаворського світла, надихатися ним і, сповідуючи гріхи вольні і невольні, йти далі.

Якщо ми хочемо взагалі йти.

Лічені роки Апостоли укупі з усією громадою християн відчували у собі Духа Святого, оту повсякденну трепетну присутність Живого Бога — яка тільки й робить нас по-справжньому зрілими і духовно зрячими.

Вогняну церкву поруйнував гріх: один на усіх — завдовжки у 2 тисячі років: іудеї образили вдів елліністів.

Тоді вперше Спасителя розіпнули спасенні. І розвіялося світлом Серце Христове — аби тепер зібратися укупі знову.

Не увірувавши — не відкриваються сторінки Євангеліє. А увірувавши — відкриваються мовою їх неповторності у Бозі душі. Тому не переповідастиму відоме, уповім лише про наріжні для мене поняття, факти, увірування — які осяг у дорозі до Христа.

Ісус Христос — дарував нам єдину можливість незаймано пройти Долиною Сліз — стяжаніє Святого Духа. У нім — смисл нашого життя. Для цього наші устремління і прагнення.

Про цей втрачений смисл говорив Серафим Саровський. Без нього ми — сліпі — і кожен наш крок — то крок до погибелі.

Усе в нашім житті мало би підкоритися цьому. Усе для того, аби ми були в силі стягати — дав нам Господь — скалочку самого Себе — у мить охрещення, молитву, піст, ікону, хрест, свічки і святу воду.

Він дав Силу Свого Слова у Євангеліє. Живу Свою присутність у свята, Велич Свого дихання у храмах, постійну увагу і підтримку у церковних ритуалах.

Великою трагедією для усієї церкви, стало, як на мене — виділення серед інших — кліру. Вимушена акція — як відповідь на перший гріх — “тоді Апостоли передавали свої священні обов’язки у Вогняній церкві по розподілу необхідного серед усієї пастви на плечі сімох уперше вибраних мужів” — стала початком нового земного упорядкування Невісти Христової.

Бо доти немає підстав називати християн — землянами. Постійно у Живому Богові — вони були небожителі на землі.

Відтоді стихився Голос Святого Духа у кожній християнській душі — яскраво дихаючи лиш у обранцях Божих — святих і Апостолах.

І у тім новім земнім церковнім правопорядку визначилася нова тимчасова сила — клір, сама суть якої — дисциплінарна влада. Вона стала великою карою для усього тіла Христової церкви.

Бо де зникає любов — там приходить дисципліна. Де не водить Святий Дух — водить лиш буква Закону. Де не говорить у душі Живий Бог — говорить проповідь священник.

Не можна собі уявити більшої трагедії і муки для Христа — ніж дисциплінарна влада у володіннях Його Невісти.

Зваживши сьогодні усе на терезах 2-тисячного досвіду, ми змушені будемо прийти до такого висновку.

Змушені не для того, щоб когось у чомусь звинувачувати, або викривати. Господь усьому Суддя і Владика.

У нашій волі сьогодні переглянути 2-тисячолітній досвід мученицьких страждань Живого Бога у тілі Невісти Христової — чітко визначитися у своїх стремліннях і прагненнях, уподобаннях і мріях. Бог і нині довготерпить — як і колись, даруючи нам свою милість і ласку. Слово — на прозріння. Обереги — на очищення. Усім. Без винятку, бо не гріх згадати слова Сімеона Нового Богослова:

“Если тебе кажется, что принимая настоятельство над народом, ты восходишь снизу ввысь великую, то горе тебе за такую дерзость, горе тебе по причине крайнего невежества твоего.”

І ще одне важливе розуміння, на яке би хотілося звернути увагу слабших у вірі і готових відійти у секти — та й самих сектантів, до яких теж це слово мовиться.

“Что же скажешь, неужели Бог рукополагает все, даже недостойных? Всех Бог не рукополагает, но через всех /т.е. правильно рукоположенных по чину иерархического священства/ Сам он действует /хотя бы они были недостойны/ — для спасения народа.”

Так мовив Іоан Златоуст.

Зрозуміло, що діє Господь в Таїнствах. В особистім житті — як і усі християни, священослужитель лишається вільним. І тому доречно тут нагадати слова апостола до ефеських пресвітерів: “Із нас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручення, аби тільки учнів тягти за собою.”

Що не раз і відбулося.

І як би мені не хотілося полишити цю тему — доведеться повернутися до неї пізніше ще раз — торкаючись питання дня сьогоднішнього, розуміючи

ую скруту і, здається, повну безвихідь, у яку ввів антихрист. — розкол православ'я.

Це наше спільне горе. Спільно з нього і виходити, як хочеш вийти.

Про одне лиш прошу від свого серця: що прийшло до Господа через Любов і милість — не страхайте Богом нікого. Бог наш — Любов — і ця книга — тому ще одне підтвердження.

На мить зупинився і подумав: я би і сам міг оповісти вам дві історії християнства — одну страхітливу — з хрестовими походами, тюрмами у монастирях, інквізицією, побитими Ніконом іконами...

І другу — де сяє світле сонечко Ісусової Любові — хода по землі — до наших з вами грішних душ, во ім'я їх прозріння — святих посланців Божих.

Принагідно до теми цієї Книги — обираю другу. Най мене Бог простить. Не від слабкості духу, а від прагнення ще і ще раз торкнутися їх величі і сонячності — зором, слухом... Увібрати їх слово і простоту. Святі — як чисті зірки у небі. Недосяжні — і усі — наші.

Яким далеким було від мене Ваше сяйво, коли два роки тому один знайомий мені журналіст коротко зауважив — Гарафіна? Ні! Вона не від чистого християнства.

Пригадую тепер ту розмову і того чоловіка, який був у ту пору авторитетним, уже хоча б тому, що постив! Правда, брат його дружини приїздив спеціально з іншого міста, аби боронити сестру від нелюдського його ставлення, та я те до уваги не брав — постить! От де подвиг.

А ще я сам перевозив йому з Яготина від Товстухи ліки — не забувши подивуватися — як же він бере їх, від людини, що оповідує ненависть до Христа?

Тоді він віджартовувався.

А мені ось тепер не до жартів — бо такі люди мають неабиякий вплив на тих, кого відлучили від Христа — війнами, голодоморами, комсомолом і п'ятирічками.

Холодно стало людям на сатанинським балу — жевріє десь у них світельце Христове. Вірять.

Для вас, люди, ця книга.

Що ж до посту — отверезив мене святий Максим Ісповідник:

“Демони ни целомудрия не ненавидят, ни постом не гнущаются, равно как ни раздаянием имений, ни странноприимством, ни псалмопением, ни прилежанием к чтению, ни уединением, ни высокими умозрениями, ни спаніем на голой земле, ни бдением, ни всем другим, чем характеризуется жизнь по Богу — пока целью таких дел поставляется что-нибудь им угодное.”

І ще чомусь пригадалося, як прийшов нещодавно брат во Христі Василь і мовить: “Ті люди сказали, хто говорить з Богом — то треба здавати в психлікарню...”

Во істину ми одурманили народ — якийто і не розуміє за тими просвітителями від сатани — що взявши у себе свічку від Ісуса Христа при охрещенні — оте Вселенське Сонце — в душу — до кого же ми маємо говорити — як не до Нього, кого берегти від гріха, кого ростити у собі — як не Його — стягаючи Святий Дух?

Чисті християни — приймаючі ліки від антихриста, що служать мамоні і гублячі жону. Постники.

Шкода, що не готовий був вам розповісти тоді, про дивовижного посланця Божого, що прийшов — озорити любов'ю Європу, коли зависла над нею люта хмара інквізиції — святий Франціск.

Читаю про життя цього сонячного чоловіка і думаю — треба же Тобі було прийти у цей світ

століттями раніше — уволу наговоритися з птахами, вовками ... аби не страхали людей "чисті християни" злими наговорами" на обереги, що подаються на молитву рабі Божій Гарафіні.

Аби відповісти Твоїм життям, бо ще своїм не можу — і тим священникам, що сичать у її бік /слава Богу не усі, і є до кого заговорити по-християнськи/.

Неісповідимі путі Господі. Хіба би думав, що зустрінуся з тобою, святий Франциск, на сторінках книги:

"И св. Франциск оставляет жителей замка, обещая им позаботиться об их спасении /"тогда замыслил он устроить третий орден — мирской/. "И идя с той же стремительностью, св. Франциск поднял глаза и увидел возле дороги несколько деревьев, на которых сидело прямо бесчисленное множество птиц; св. Франциск подивился этому и сказал товарищам: "Подождите здесь, а я пойду проповедовать сестрам моим птицам". И, сойдя на поле, он начал проповедовать птицам, бывшим на земле, и тотчас же, которые сидели на деревьях, слетели к нему. Пока святой говорил им, какие были птицы, пораскрыли рты, повытянули шеи, приподняли крылишки и почтительно наклонили головки и движениями своими и пением начали показывать, что речи св. Отца доставляют им величайшую усладу; вместе с ними радовался и св. Франциск, и подивился такому множеству птиц, их красивому разнообразию, их вниманию и доверчивости и восхвалял Творца. Окончив проповедь, св. Франциск прошел между птицами, касаясь их одеждой и ни одна не тронулась с места. И он совершил над ними знамение креста и отпустил их. И тогда все птицы стаяй поднялись на воздух с дивными песнями и затем, согласно знамению креста, разделились на четыре части: одна часть полетела на восток, другая на запад, третья на

юї. четвертая на север. и каждая стая летела с дивными песнями.

Но не только птиц, но и свирепого волка св. Франциск обратил к Богу.

Все воскресает и преображается, когда приходит святой Франциск. Христова любовь: все начинает дышать, радоваться, жить, любить, ибо нет ничего из сотворенного Богом злого и мертвого по существу. И если мертвеет, то только потому, что духовно умирает человек, которому было поручено все оживлять любовью.

Вот почему у св. Франциска: брат волк, сестра лисичка, брат разбойник /см. Главу 13-ю: "Любовь святых"/, брат сокол, братья месяц и звезды, брат солнце, брат огонь, которым Господь освещает ночь и он прекрасен и весел и очень силен и могуч; братья ветер и воздух и облака, хорошая и всякая погода, которую Ты, Господи, посылаешь на сохранение Твоих созданий. Но и то, что причиняет нам страдание — наши братья, ибо страдания нам помогают возродиться духовно: брат голод и сестра боль... И, великая надежда на Господа, — сестра смерть..."

Дякую тобі святий Франціск. Будь з нами завжди, будь як і тоді сонечком — бо ти у Христі, а Він вічний.

Тільки печально мені, "що шкідливим ідіотом" назвали тебе на своїм збіговиську єпископи у папи, який подав на розгляд твій устав ордену, який створив ти на землі.

І болить мені, що відходячи до Господа, прозрівав ти, як понівечить його папська власть — і тихо промовляв, як заповіт, своєму учневі:

— Будь послушен как труп.

Це і з твого життя я дізнався, що можна говорити з Богом:

“В этой общине св. Франциск непременно становится равным среди равных, хотя и почитается как старший брат. Св. Франциск благоговейно перед своими святыми товарищами, как и они перед ним. Так о Бернарде из Ассизи сказано, что он имел исключительную милость собеседования с Богом, и когда святой Франциск однажды придя к нему, не получил от него тотчас отзыва и обратился об этом с вопрошением к Господу, то получил ответ: “Брат Бернад, когда ты кликнул его, был в общении со Мною и потому не мог пойти к тебе, ни ответить тебе, — разве надлежит человеку покидать Бога ради твари”.

Дякую тобі святий Франціск! Най не лякають мій народ психлікарнею сатанисти.

Ось написав — “мій народ” — і відчув, що согрішив — бо жив ти — для того народу — у яким не буде ні елліна, ні іудея. Жив і учнів так навчав. І я так буду.

Бо немає у Христовій церкві — чистих і брудних християн — є християни і антихристи. Є біле і чорне. Є любов і ненависть..

Заповідь Його діє: “Хто не зі Мною — той проти Мене”.

А велич Божу осягають Духом — в усій повноті Його і красі, а не буквою Закону /хай і найкращою/. Від Його Духу — ця Книга — кожен оберіг — во ім'я Його спасіння, во ім'я омиття гріхів, во ім'я того, аби усі прийшли до Отця — бо Він усіх чекає. Так як може чекати тільки Отець Небесний.

Дякую і Тобі, святий Іване Златоусте, за те, що усе це, теж гонимий вовчим собором. Ти переболів:

“...К стыду нашему Евангелие /Новый Завет/ написано на бумаге, а оно должно быть написано в сердцах.”

Я знаю, що Ти без зусиль порозумівся б і з святим Франціском і з рабою Божою Гарафіною — бо говорите ви однією мовою — мовою Любові.

— Ця мова мовилась уперше Ісусом Христом на горі.

— Нею говорили християни Вогняної церкви, кожен з яких мав право охрестити язичника.

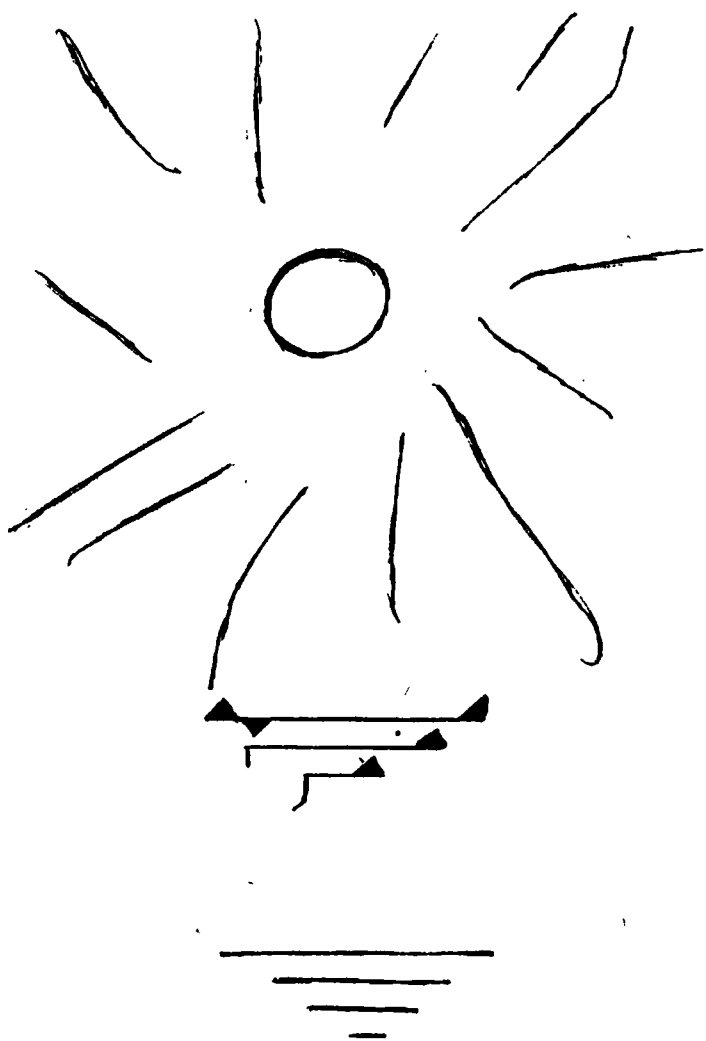
— Ту мову понесли до усіх народів — усіма зрозумілі — Апостоли.

— Вона звучала у судах Візантії аж до 398 року, поки було видано постанову, що монахам і духовенству забороняється відбирати злочинців із рук правосуддя.

— Вона звучала коли на самоті пішки приходив до Лаври на сповідь до святого Феодосія Печерського — київський князь Із'яслав.

— Цією мовою кріпив святість Русі Сергій Радонежський.

— Нею мовив до нас Серафим Саровський...

*

*

*

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Гарафіно Петрівно, часто у Вашій мові чую: "Подалося на молитву", "Відбило ритуал"... Той, хто уважно прочитав попередні Ваші книги зрозумів, що інформацію Господь подає Вам на Ваше прохання, коли йдете до Нього з молитвою на поклін, аби рятувати людей.

Так і ритуали, хотів би на цьому відразу наголосити, подаються Вам на молитву.

Дійсно, було би гупо думати, що дивовижної точності інформація від Господа, а спасіння — від Вас.

Особисто переконався у цім, коли побачив на долях сотень відвідувачів: кожній людині Господь через Вас мовить тільки їй потрібне слово, кожній подає тільки її рятующий ритуал-оберіг.

Ця книга, як на мене, найпотужніша з усіх, бо не лишень увібрала у себе енергію попередніх, але й всю силу того знання во спасіння, яке подавалося Вам і людям протягом останніх п'яти років.

Ще одне слово до читачів: у цій книзі подано ті з ритуалів-оберегів, які допоможуть усім без винятку і нікому не зашкодять, як братимуться до дії з вірою у Господа нашого Ісуса Христа, — Його Силу. Владу і Славу.

А почати свою оповідь попросив би Вас, Гарафіно Петрівно, з Вашого розуміння, що ж таке ритуал-оберіг, який подається Вам на молитву?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Коли мене напосіла біда з дитиною, монах, котрий роз'яснював мені що від чого, ритуалу не пропонував.

Він рекомендував: "Молись. Молитва --- як чиста водичка, гріх, як пляма. Вода по краплі і камінь довбе. Якщо старатимешся далі жити строго за Законом Божим рано чи пізно розмиєш будь-яку біду...".

Молитися треба було постійно: при будь-якій роботі, куди би не йти... Мені, якщо людина під час моєї кількогадинної роз'яснюючої бесіди про те, як треба жити, розчиняє душу до Бога, як допоміжний елемент до каяття і молитви, подається ритуал: я би сказала, як мітла на відмітання нечистих духів.

Природа вся підкорена нашому Богу, тому на поміч стає те, що у ній знаходимо.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Дякую. Ясна річ, що кожен з читачів шукатиме оберегу собі, близьким. І піди знай, як подати увесь величезний матеріал у одному розділі, аби догодити усім.

Тому, ми домовилися, оповідати так, як у Вашій дивній книзі "Затоптаний цвіт". Почнемо з дитинства...

Бо часто у підмурівок нового життя не кладемо міцного каменю і не скріплюємо добрим цементом. Росте будиночок — а основа не тримає, хитається, розповзається під ним — і йдуть біди і сльози. І так часто — сльози, яким не можуть зарадити ніякі лікарі.

Давайте, як Ваша воля, почнемо з того, що можемо ми усі сьогодні вкласти у фундамент життя наших дітей... Ваговитим Ваше Слово бачу для тих, хто чекає таких нечастих сьогодні квіточок- діточок. Хай буде легше їм рости...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: ...Якщо до вашої дитини, при її появі на світ, дотикалися руки вбивці /акушера-генеколога, що перед тим вбивали в утробі матері немовля/, треба у першу купель капнути воску із трьох, куплених у церкві свіч, свічки поставити догоріти перед іконою Нерукотворного Спаса, а купелі дати з маминої долоньки спити зі словами: "Був сатана — став чоловік, бо ти уже з Богом".

Купіль висипати на вистувбурчене з-під снігу бадилля квітів, якщо це зима, у іншу пору року — на смітник.

Інакше дитина, уже з найменшим своїм гріхом на протязі усього свого життя, чіплятиме на себе смертоносний гріх людини, що допомагала їй з'явитися на світ, поштовхи зла руйнуватимуть спинний мозг, печінку...

Якщо мати вагувала: родити — не родити, вона вже у своїй утробі зарекла своє маля сатані — думала про вбивство. Коли беру на молитву долю такої дитини, то чую: "Що ти для неї хочеш?! Її мати ще в утробі своїй сатані зарікала" — і кривляються при тім чорти.

Подається на стирання того зла, опісля розкаювання, такий ритуал: поцілувати дитину в ліву п'яту /навіть і якщо доросла!/, пальчики тої ноги притулити собі до чола, промовляючи: "Прости мені, моя дитино, що я тебе ще в своїй утробі сатані зарікала, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом". Інакше таку дитину до смерті переслідують різні катаклізми, нещастя.

Якщо нерадивий отець живе за рахунок дитини /наші нащадки стають "валізами", куди складаються наші гріхи/ і не хоче міняти спосіб життя, каються, дитя можна відв'язати від нерадивого отця /тобто забрати "валізу"-із рук/, але тоді замість дитини —

знову до нього повертається сатанинська розплата: з ним може статися і до п'яти-шести неділь нещастя.

При бажанні матері відв'язати страждущу дитину від нерадивого отця — вона в неділю рано, до схід сонця, притримуючи дитя лівою рукою за плечі /немовля — взявши на ліву руку/, купляє в церкві три свічки, засвічує їх коло ікони Христа зі словами, падаючи на коліна: "Тобі, єдиному, Господи, присвячую своє дитя, будь йому татом і мамою, бо ми недостойні", — і аж тоді кладе на підсвічник свічки.

До кінця дії не випускає руки своєї з дитячого плеча /чи з рук/, якщо то немовля.

Вдома дає спити дитині свяченої води, з рота бризкає на лівий висок зі словами: "Іменем Господа нашого, Ісуса Христа, відв'язую тебе від смертоносних гріхів нашого роду, бо ти уже з Господом Богом, з Ісусом Христом, з силою Господньою навіки...".

Переривається канал родового зла, що йшло почерез батька на дитину, воно занульовується уже на отцю.

Якщо дитина вночі прокидається і сонною, блудно водячи очима, сидить на ліжку, її виштовхнуло зі сну, би різні нечестиві не спивали з неї сили /здебільшого, це духи, що прибули на зроблений нами аборт/. Треба їй капнути кілька капель свяченої води на спину /рівень — за комір/ і дати спити зі словами: "Бог з тобою, Ісус Христос, хай згине всяка диявольська сила!" Після того на хрести родових могил почепити нові віночки — вони зачепляться там /бо чекають ніби нового вінка похоронів/. А по кутах кімнати пропалювати по сім, куплених у церкві свічок, ставлячи поруч тарілочку з вареною пшеницею та водою. Це ще означає, що в роду погано поминають /відмолюють/ покійників і вони не мають супокою, ними нечисті духи впольовують живих.

Неспокійному ночами маляті добре читати над головою Євангеліє /5-6 хвилин/, запаливши позаду голови три, куплені в церкві свічки. Вібраційний ключ неймовірно великого позитиву, що утворюється при читанні, мовби виполіскує з дитини негатив, а свічі мов заятрюють колишні рани, "зацементовують" організм від них, зло відганяють.

Таке зло здебільшого від хатніх суперечок, недоброзичливості рідних, "візитка" від посторонніх недобрих людей.

Якщо тільки дитини подразнюється, червоніє довкола сечовивідних шляхів — попередник її родової лінії має дуже напористий характер і злу енергію від свого неуміння поступатися, прощати, перекидує на подальшу віть /дитину/, отруюючи їй водовивідні канали; адже вода і в нашому організмі вбирає у себе усе, фіксує.

То перш, ніж вдатися до різних мастил та присипок, добре перемазати благородсудливістю злі струни свого характеру, своєї душі, інакше поступово починає руйнуватися у організмі дитини ендокринна система.

Щоб швидше позбутися цього — треба запалити три свічки перед іконою Ісуса Христа, вибити десять поклонів, проказуючи: "Погаси, Господи, у мені вогонь усіякої злоби та безрозсудства, бо я уже з Господом Богом Ісусом Христом, з Силою Господньою довіку". Відтак помити подразнені місця чистою криничною водою з кількома краплями соняшникової олії.

Недобре дозволяти малій дитині дивитися у нічне вікно або дзеркало. Наші предки це добре знали, а тому кругленьке дзеркальце вмонтовували у піч, навпроти вікна, щоб відбивало лихе око місяця, та щоб до нього не досягнула дитина. "Бо дітям дано

там бачити таке, що дорослі уже не бачать". — мовили у народі.

Ангельська душа дитини може вловити за темінню віконної шибки прерізні страховиська, які не уловлює наш фізичний зір. Йде переляк.

Часто буває таке: дитина неспокійна, ночами кидається, плаче, а на молитву показує: любить дивитися в нічне вікно.

Те, за чим вона весело спостерігає через вікно, уночі може відвідувати її, притягнуте очима, мучити.

Щоб позбутися — треба щоб священик тричі скинув на таку дитину одягу зі словами: "Той не з нечистою, хто під знаком Христа. Іди з Богом". — І хлюпнув дитині на шию ззаду свяченої води.

Подібне буває, коли у кімнату зазирає око Місяця, чи дитинча любить зирити на нього через вікно.

Мертве сяйво цього вампіричного світила мовби присмоктується до дитячого нутра, спиває кров, силу.

Щоб відв'язатися від нього — з чистого бджолиного воску зліпити паляничку /формою п'ятикопійочної монети/, стеблом сірника начертати на ній через усю площину хрест, притулити дитині до центру чола, вкинути у банку з свяченою водою, а відтак банку покласти на газову плиту і підпалити під нею вогонь. Коли банка трісне і розпадеться — зібрати все, закопавши під стару яблуню зі словами: "Що місяць їв — більше не буде, що диявол спивав — те вже з Христом".

Покласти дитині під ліжко, під подушку полину, ладану, зернята пшениці.

Такий засіб, з того що бачу, виганяє руйнівну силу Місяця з помешкання, сприяє відновленню сили.

Добре, щоб місячне сяйво не потрапляло у вікно. Старожили вам скажуть: віконниці робили саме від злодія із небес, з цією ж метою у помешканні не робили дощаної підлоги, встеляли долівку полином.

Якщо ми перед Богом гранично чисті — Місяць нам не шкодить, місячне сяйво боїться пречистого сяйва людської душі. Але коли ми далекі від Бога способом свого життя, мислення, то краще цього гостя у дім свій не запускати. Біди, які бачу від місячного світла у житті людини, співпадають.

В нічне дзеркало не рекомендується дивитися і дорослим, там відображення нашого подвійного життя, астрального плану. Пригадаймо сповіді старожилів: дівчина, ворожачи опівночі, напередодні святого Андрія перед дзеркалом, таки помічала! там зображення судженого: притягувалася якимись силами його подвійна суть.

А ще було визначення: в дзеркало дивитися — красу там лишати. І пояснення: "те, що за нами полює перед лицем нашого відбитку, бачить нас упритул, спиває силу".

Що діточки дійсно мають багато бід від дзеркал, то це так. Я пам'ятаю стареньких жінок, як вони, де є малі діти, закривали дзеркала простирадлами. Є в цьому сенс. Бо як дитина безперестанно вередує, плаче — досить хлюпнути на обличчя дзеркала навхрест святою водою, прокурити перед ним ладаном і закрити його поверхню, як дитина стає спокійною.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Звернув увагу, що Ви збагатили ритуали-обереги величезним народним досвідом, який чистою водичкою готовий помити наші душі — бо пройшов крізь мільйони пісщинок — і по чистоті здіймається до Божественних оберегів.

Впевнений — це добре. Перше, і тому, що Ви роками визбирували по крихітці ті перли, мандруючи з діточками рідним селом. Та головне — Ви можете

кожну пораду взяти на молитву, перевірити її дієвість і ефективність.

Бо сьогодні, у час, коли з старих скринь дістали усе, що там було і почали приміряти без розбору, треба ж комусь відібрати одіж до життя, і до забуття.

Думається, у цьому теж велика Ваша місія, бо добре пам'ятаю, коли ми з Вами працювали над розділом про ім'я /імена/, йшлося про доста відомий у вашім краю ритуал "зцілення" через переіменування, удаваний продаж-купівлю дитини через вікно. А на молитву отримали відповідь, які жахливі наслідки мають на тому ритуалі діти.

Та дякувати Силі Господній, відразу було показано, як те зло знейтралізувати.

Звичайно ж, хотілося би почути від Вас і про те велике, що усіх нас єднає з Богом і поміж собою, як Дітей Божих — про Слово. З якого дитя виростає — лагідного і ніжного. Та, на жаль, як часто сьогодні, й того, що стає йому на путі — мовлене найріднішою людиною...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Якщо мати у лихоті, часто для годиться, прорече у гніві: "Та навіщо я тебе родила!", або: "Та щоб ти ще маленьким здохло!" — то це далеко не фарс. Родителька відкотила дитя від родового кореня, від родового зв'язку, поклала на межу прірви, звідки сатана так і чекає на ще один поштовх, ошкірює зуби.

Був такий випадок: дев'ятнадцятилітній юнак розбився на машині. Син-одинак. Мати приїхала у великій жалобі: "Йому могла таке зробити лишень наша сусідка: все заздрила". А на молитву душа юнака промовляє: "Не ходи до мене, мамо, бо ти сама мене запхала у яму", — а далі слідує картина: він хапає м'яча і тікає з двору гратися. Мати кричить, аби повернувся, брався за діло, та він не зважає. Мати:

"Та щоб ти уже здох, ніж я тебе маю стільки з отим м'ячем терпіти!"

Здіймається вихорець, робить над дитиною кільце, а шнурок від нього опиняється в лабетах нечистої сили. Тягнув, тягнув, поки не дотягнув. Тут зіграла роль фатальна хвилина: зона активної дії чорноти довкола цього хлопця була надзвичайно великою — пікова точка скупчення родового зла, у неї вкинули зернину...

Про таке у народі мовлено: "сказати у **ТАКУ** хвилину". І народна спостережливість виграла фатальні хвилини для народжених в той чи інший місяць, пору року, та днину.

Та й без фатальної хвилини: ви закликали на голову своєї дитини смерть. Свідомо чи несвідомо — значення нема. Ви кинули у Всесвіт позив вібраційної хвилі такого порядку. А слово — це все. Біблія: "Слово — це Бог. Спочатку було **СЛОВО**".

Як ритуальний оберіг, з того, що бачу, є заплітання дівчинки туго у кіску, а відтак у дві. Це сприяє формуванню здорового дітородного організму, закликанню на долю судженого, спорідненість духовного та фізичного імпульсу.

У народі казали дівчатам: "Стискай добре свій фіст /косу/, би легко діти родила". Або: "Як ни меш мати доброго фоста, свого лошака не втримаєш, не впіймаєш /тобто споріднену чоловічу силу/".

З спостереження бачу: в цьому є сенс: при розладах менструального циклу досить дівчині відростати обчиркрене волосся та переплітати його у три тугі смуги, як біда поступово відходить.

Стригти волосся — підстригати судьбу, — скажуть вам старенькі. — Ходити розпленою — закликати сльози. Бачу, що це дійсно так. Волосся — це наш захисток від постороннього недоброго впливу. Воно

занульовує на собі гріхи предків, те, що, йде на нас від різних атмосферних перепадів /чи астральних тіл/.

На жінці, через гріх Єви, зберігається печать зла. Тому її не допускають у вівтар, де готується Чаша для причастя — Кров і Тіло Ісуса Христа. Адже саме через Євин гріх на Землі запотребувалася ця жертва.

Охрещенням цей первородний гріх нейтралізується, але досить послідовниці Єви згрішити, як набирає, з того, що бачу, чинності знов. Жінка перетворюється у своєрідну антену, яка закликає на себе звідусіль зло.

Отець потурбувався про Єву /так ми умовно називаємо всіх представниць жіночої статі/, дав їй у захисток довге волосся. Воно має відгороджувати її від усього, що лине на неї не за її гріхи.

Кожна волосиночка — то мовби окремих кулет, що відбиває бурю. Не надавала тому належної уваги, поки не зустрілася з таким прикладом: у тридцятилітньої жінки творилися страшні справи з кишечником. Після розкаяння, причастя на молитву показало зробити такий ритуал: взяти свяченої води, помити кінчики волосся, промовивши: "Прости мені, Господи, що стяла і відкинула зброю, дану Тобою мені на боротьбу з сатаною. Не розуміла, не знала".

Як не дивно — через кілька тижнів біда від жінки відійшла.

Тоді я стала над цим явищем детально спостерігати. Прийшла до висновку: не будь у Марічки, Анички підчикрижене волосся — не мала би Марічка чи Аничка дуже великої, часто і смертельної біди. Щоб не бути голослівною, приведу декілька витримок із Книги відгуків: Люба Ружецька, місто Городенка Івано-Франківської області /вул. Міцкевича, 18/: "Як я тепер собі пригадую, всі мої проблеми почалися дійсно з того періоду, як я

обрізала косу: В 19 я це зробила, а через рік вже тяжко захворіла. Все, як сказала ця жінка, співпало. Довге волосся, виявляється, захистило б мене від гріхів роду, і я б сьогодні мала би діток, сім'ю..."

На молитву показало, як і коли родові гріхи роздували можливість Любиного одруження. Будь у неї у три пасми заплетена коса — вона б відбивала оцю фатальність.

Тому у предків було: як священник встриг волоссячко з голови дівчинки при охрещенні, то уже ножниці не мали права торкнутися її голови, хіба тато одрізував косу, як зганьбила себе, "би Бог таку паскуду не бачив". Ми чикрижимося і Бог нас, паскуд, не бачить: Єва втрачає щит, який єднає її з небом,

Чілку, приміром, втинали дівчині, якщо слідував за нею лихий поговір, "щоб бачиди усі: не мала розуму..."

Тому, що волосся прикриває від зла нашу розумову та інтелектуальну сферу, збирає кинуте у неї каміння, його мили і розчісували у строго визначені дні, у визначені дні не торкалися до нього навіть пальцями.

У понеділок і четвер волосся набирає сили: гребінь торкався, мовби розпушуючи його для цього.

У понеділок і вівторок зібране з гребеня волосся кидали у вогонь "аби у покійників душа не боліла за нащадків".

На розшифрування це виглядає так: у ці дні на кінчиках волосин накопичується усяка руйнація і відпадають з голови тільки ті волосини, які найбільше навантажені цим, а тому їх віддавали чистильній силі вогню.

У середу і п'ятницю гребінь в волосся не забивавсь: злі духи по-особливому рискають і шукають притулку. "Вони чіпляються щонайбільше до наших рук, а тому руки у волосся не дотикай, аби у голові вони не мали рахунку", — скажуть вам прабабусі.

Вичесане у четвер і субогу складалося у подушку на останню дорогу: "би злий дух ще когось від дому не відігнав, бо як тогѣ'волосся залишиться і за мерцем у ямку не піде, буде гнати на цвинтар когось із родини".

Що волосся має надзвичайну вагу і продовжує з нами зв'язок і після того, як покидає нашу голову, переконалася ще кілька літ тому: у одної чернівчанки неймовірно боліла голова. На молитву мені подається картина: розчісується у весняному саду, збирає з гребінця вичесане волосся і викидає. Вітер підхоплює його і заносить у люк. Туди якась мамочка викинула тільце новонародженої дитини. Волосся зачіплюється за нього, черпає руйнацію і приносить до свого колишнього житла — хазяйчиної голови.

Жінка пригадує ті місця, картину.

На молитву пішла порада: капнути у той люк воску із трьох запалених свічок зі словами: "Відв'яжи, Господи, мою суть від смертоносних гріхів чужої родини, бо я вже з Богом". Біда незабаром відійшла.

Потім був інший випадок, з Одещини. У жінки спаралізувало внучку. На молитву пішла інформація: "За те, що торкається ножницями чужої голови". Виявляється, бабуся дівчинки — перукар... Місця, де працює жінка, мешкає внучка, як розвивалася хвороба — усе збіглося, співпадо.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Справді, незрозумілим може сьогодні нам видатися пошанівок з яким ще донедавна ставилися усі без винятку до волосся, жіночого у першу чергу.

Здається вкоротивши волосся, ми вкоротили собі розуму і почали з його залишками — як найбільший глум виробляти — насаджувати на жіночих головах різні зачіски. Та ще поливати їх густо лаком та фарбами. Впевнений, і це теж несе чимало бід на

жіночі голівоньки, бо дуже схоже на те, як жіночі губи втрачають здатність відбивати зло, коли на них накладають шар помади...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: На підтвердження з Книги відгуків запис сторожинчанки /Чернівецька область, вулиця Клинівська, 12/ Євгенії Гаденко: "Я жіночий перукар, але ніколи не думала, що ця професія може принести моїм дітям велику біду. Виявляється, я допомагаю жінкам позбавлятися їх основної захисної сили, яку дав їм Господь на відбиття усілякої нечисті від їхнього роду. Я своєю професією відкриваю нашим жінкам ворота на усілякі лиха... з сьгоднішньої бесіди переконалася: метал /ножиці, бігуді/ не мають торкатися жіночої голови".

Мода пропонує нам стрижки. Мода нам вкорочує життя! Кожна зона голови прикрашається захистком-волоссям. Скупчене волосся над тім'ям посилює внутрішню красу жінки, інтелект. Над потилицею — захищає зону слуху, очей. Волосся опущене над чолом, нейтралізує розумову зону, посилює втому. Викладене на вилицях — уповільнює роботу рухового апарату, дихальних органів: як кажуть у народі — "спиває з них силу".

— Най чупер /волосся/ тобі не звисає над чолом, як хочеш лихоти не мати, — вчили матері своїх дітей. Чоло у людини вважається основною життєвою дорогою, має бути чітко окресленим, відкритим. Опустити на нього волосся — мов впускати на життєву дорогу хмари.

Бачу, що якщо жінка лишень заплітає волосся у косу, але не складає його у купол, в моїй уяві на молитву показує, як стрибають по косі бісики. Складене волосся у купол випромінює сяйво, як лампочка, відганяє їх.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Чомусь подумалося мені зараз, що втинаючи волосся собі і своїм донькам --- жінки програмують на долі і їм і собі --- подружні зради, а значить нещасливе сімейне життя. Бо там де зрада вінця, там зрада Бога. А подумалося так, бо пригадав, коли тільки тато обтинав косу...

Але підемо далі. Останній час, з Божої волі. Ви детально дослідили на долях людей не лишень значення волосся, як оберегу, але й значення покрову на нім.

Ось свіжий приклад, який ще не увійшов у жодну з публікацій: Ваша знайома прийшла у шапці /жіночого покрою/. Виявилося — це однак не має ніякого значення. А шапка на її голові, у Вашому видінні, перетворилася на тарілку, що збирає, подібно до антени — увесь родовий бруд з атмосфери.

Прошу Вас — хустка. Знаю, є багато відкриттів, досі невідомих нікому...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Коли жінка вийшла заміж — її призначення продовжувати родовідну віть. Аби захистити свій рід якомога щільніше від постороннього впливу, на весіллі її завивають у хустку. Покров молодій хусткою — прекрасно розроблений ритуал, без якого не обходиться весільна церемонія:

Якщо чоловік у сварці стягнув ненароком із жінки хустку, вона мала право покинути його: "Він з мене покров стягнув!" — казала і відходила. Бо вважалося, що добра уже не буде з тієї родини.

З того, що бачу, є в цьому сенс. Беру на молитву: як склалася б доля Марічки, Анички, якби була покритою її голова? В більшості випадків яскраво і гарно палахкотіло б її життя, мирно майоріло б родинне вогнище, а так... проблеми, проблеми, проблеми!...

Хустка дійсно прикриває родину від тих негараздів з доокілля, які її розвіюють, руйнують. У Книзі відгуків підтверджень цьому дуже багато.

Мало того, ходи, жінко, з покритою головою — покров не перепустить тобі родове чи доокільне зло і на дитину. Жінка з покритою головою своєю суттю мовби доростає до Божественної долоні, її майже не вражає родове зло, збирає у торбу тільки те, що заробила сама.

А що хусточка — то не так просто — проілюстрував ще й такий випадок: після лекції на одному із Чернівецьких підприємств, попросилася на індивідуальну стрічу жінка, у якої дитина страждає білокрів'ям.

Приходить з непокритою головою, а мені на молитву поступає інформація: жени! Пила твою кров, а висновку не зробила. /Перед тим я довго розповідала про значення хустки, як Господь, аби захистити рід жінки від лиха, дав їй, крім волосся, ще й додатковий покров/. Зігнувала...

Просилася, накинула на голову носовичок, впала на коліна, виправдовуючись: "Та якось незручно, всі ходять розвиті або у шапках..."

Як я за неї вже не молилась, але благословення на її долю так і не отримала!!!

Не можна жінці ні в якому разі покривати голови шапкою. Якщо вона покриває голову шапкою — відбивається від хати чоловік: або власний піде блудом /а то може й забрати передчасна смерть/, або не буде толку з нащадків!

Жінка у шапці ще й нівелює у своєму роді чоловіче начало: слідуєть нащадки проміжного характеру — щось середнє між хлопцем і дівчиною, руйнується в них ендокринна система.

Якщо жінка не хотіла пониження в своїй хаті, вона носила два платки: кінці спіднього зав'язувала на

потилиці, верхнього — під бородою. Перший для стійкого у своїй рівновазі характеру, другий для мудрості, поступливості у всьому.

У знак великої шани, любові Єва могла знімати уночі свій покров і давати під Адамові руки буйні хвилі волосся. "Але якщо то були руки нечистивця чи блудника, вони укорочували плоді Євиної утроби вік". — чую від старожилів, а далі — їх інформацію, яке то лихо — торкатися волосся під пахою, голити його у інших місцях.

Взявши повідане старожилами на спостереження, бачу, що зголене, зстрижене волосся під пахою сприяє онкозахворюванню, жінка позбавляє себе великого оберігача від зла на грудні зони.

Зняття волосся на місці, що прийнято називати сороміцьким, перепускає родові гріхи, що сприяють розладам кишково-шлункового тракту. А з нас переноситься все це на нащадків, бо що є в гілочці — переноситься і на листок...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Острівки того волосся сховані від стороннього ока, а ось волосся на ногах, для деяких жінок — воно стає причиною життєвої трагедії. Не маю сумніву, що не випадково воно десь росте у нас густо, а десь немає його зовсім. І то у кожного по-різному.

І ще, може, не зовсім до теми, але не забути би чоловіків /відверто — і мене цікавить/ — що дає борода сильній половині людства?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Недобре позбавляти і ноги від підвищеного волосяного покрову. Це теж Богом даний великий оберіг. В народі таке явище називають Божим Даром, Божою благодаттю. Підвищений волосяний покров не приворожує очі блудників, зате захищає Єву від усякого злого переходу,

нейтралізовує його, сприяє накопиченню життєвої сили.

Бог знає, кому дати такі ноги, як знає Бог все. А тому ті Євочки, які так тяжко мучаться косметичними кабінетами, роками настирливо і болісно руйнуючи волосяні гнізда, полишають себе такого великого оберєга, якого не набудеш ні на якому ринку ні за що.

З того, що бачу: Маруся зняла волосяний покров — і почало вхлявати серце. Аничка зняла волосяний покров — і не минула автомобільної катастрофи!

А що до чоловіків, то волосся запускалося до рамен — "для стягання сили і розуму душі. Пробір робився посередині голови — на чітке відмежування добра від зла".

Жінки пробору не робили, зачісували волосся ввєрх, на зверхтім'ячний купол — "на цільність та одностумність родини".

Борода відпускалася "для стягання красномовства", адже все у наших предків супроводжувало його величність Слово.

Вуса, вважалося, додають впевненості у собі, натягають з доокілля життєву силу, посилюють упевненість, відводять нерішучість, страх. Але тонесенька смужечка вусів над верхньою губою послаблює роботу слюнных залоз, закликає на родовій лінії рак простатної залози.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Гадаю варто взагалі зупинитися на головних уборах. Адже не тільки у різних народів, а й на Україні форма уборів здавна вирізнялася. Є свої усталені традиції і на Буковині.

Яким він бачиться Вам на наших предках і що дає нам голова без покрыву?

Г'АРАФІНА МАКОВІЙ: Чим покривалася голова? Капелюхом, щоб світився у голові факел: його поли

закликають відбиток сонця. Стержневу основу, що відходила до полів, обрамлювала стрічка: "на праведне коло — рух лиш догори".

Зимою та в холодну весняно-осінню погоду була кучемка. З шкіри кучерявого молодого ягняти: щоб коли холодно та на душі лід — не тягнуло на кручені теплі дороги, тобто до блуду.

Височенька, її верх вгинався у середину, складав враження лодки, у нас казали: "верх кучемки складається пиріжком". Щоб поглиналися у завитки волосяного покрыву головного убору усілякі недобрі зони.

Головний убір не натягувався на вуха навіть і у страшний мороз. Вуха чоловіка мають бути завжди відкриті, якщо хоче наростати чутливість ума, — кажуть старожили. Вони пояснюють: покриті головним убором вуха глушать серцеву зону, роблять душу чоловіка притупленою на чужий біль, жорстокою.

Тому нерado сприймали у повоєнний час у селі вушанки. "Прийшли москалі, щоб поглушити народ", — противилися сивочолі статечні дядьки, викидаючи їх прямо у піч, якщо були вони у дім принесені молодими.

Для хлопчаків було ритуальне натягування кучемки чи капелюшка. Їх дарували хрещені батьки у складчину, щоб на похресника мудрість стікалася звідусіль.

— Би тобі пес на голову не сідав /не мав верха над ним поганий чоловік/, — приказували при даруванні, а натягуючи на голівку, притримували вкладене всередину качаче яйце: як качур веде свій поводок, так би і він ніколи не відходив від свого дому, своєї родини. Та й щоб і капелюха йому ніхто ніколи із голови не стягнув, бо коли парубок у товаристві зганьбив себе, чи пішов про нього лихий поговор, він

кидав побратимам капелюха під ноги і вони його м'яли: виганяли з Адама біса. Такий Адам 5—6 неділь ходив з непокритою головою, аби вивітрювалася його нечистива голова. А як була зима, то кучму закидували на щонайвищу ялицю. "би смерть його нащадків не їла за його гріх". Там вона розмокала до весни, а такого Адама завивали у хустину: "бо той, хто зганьбив Адама, вже не Адам".

То би не мати такої ганебної оказії, як оберіг, маленький Адам, отримавши у капелюшку-кучемці качине яйце, обережно виймаючи його правицею, прокручував на грудях у зоні серця і викидував у полум'я вогню. Таким чином знімаючи гріхи роду, що могли колись привести до подібної ганьби.

Ні літом, ні зимою чоловіки теж не ходили з непокритою головою. "Адам має стрімко свій дах на голові тримати". — мовилось у народі. — Аби його плохий вітер не збив. /Вважається, що чоловік з непокритою головою погано захищений від усілякого наслання, чарів/. Аж там його Бог захищає, де є святі образи /ікони/, тобто у кімнаті, церкві.

При вітанні прикладалася правиця до головного убору і робився поклін. Адам убору не скидав, би не пхався насланий від сторонньої людини біс, а от хлопчачи мали перед старшими при вітанні кучемку чи капелюшка скидати. "би був гарний та стрункий ріст".

Як не схилишся перед старшим, знявши головного убору, то шезник долю твою схилить, не будеш мати краплиці над своєю головою /тобто доброї родини/, — повчали дітей матері.

З того, що бачу на молитву, якщо взяти ці закони на прикладання до кожної долі зокрема, то вони діють. І то активно діють ці неписані, але стверджені народною спостережливістю закони! Чоловік з непокритою головою, якщо потрапляє в зону

активного світіння Сонця чи Місяця /в залежності від чистоти родовідного кореня/ руйнує своє чоловіче начало, втрачається його суть. Книга відгуків доводить: був би менш дратівливий, сварливий. А ще — мав би здоровіший хребет, не руйнувалася б швидко й нещадно кісткова зона.

Не дозволялося чужому лізти у хлопчаче волосся, куйовдити його, провести рукою по голові. Бабусі:

— Чужий у гриву хлопчику не ліз, бо розвиває у того і його нащадків вовчий характер, псує сіменники мужеського начала, і встає в нім жеребець, що кличе жеребичку.

Чому випадає волосся?

— Мало хліба їв, а більше спав, — скажуть вам старожили. Щоб хліб їсти, його треба спочатку заробити. Значить у роду були ліниві.

Щоб у дитини не випадало волосся, мати при місячних носила у пазусі кукурудзяний шовк /рильця/. Чистилися від первородного гріха /поганої крові/ Євина, утроба, ослаблявся організм, то мати ніби додавала йому сили, аби і надалі могла повнокровно насичувати дитя, яке постійно буде тримати зв'язок з своєю родителською.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Нарешті питання, яке без винятку цікавить і чоловіків і жінок — як уберегти волосся? Бо у кожній родині, у когось та паде воно невчасно — чи то через армію, чи через Чорнобиль, чи ще якісь біди.

Як берегли волосся предки? Бо на старовинних фото — усі вони — буйноволосі хай і сніжносиві.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: У першу чергу, щоб ні волосиночка із гребінця не потрапила під якісь несприятливі умови /як ото тепер лишають усе в перукарні, звідти — на смітник/. Волосся продовжує з

людини тягнути силу в такому випадку, ніби виставляє своєму колишньому господарю протест.

Мити його тільки у відповідний день — суботу: інакше не сполікується, затагне ним на себе лихо, потрапляє у людську суть.

У народі навіть склалися чіткі правила, що сипеться на родину за недотримання цього. Приміром, хто миє голову у понеділок — не обереться напасті та перешкод, буде падіж на худобу /зона зла, що за цей час начепилася на волосся піде "працювати" на те/. Якщо мити голову у вівторок — відвіновані /одружені/ діти принесуть тобі багато клопоту: У середу — пісний день: миття біди переносить у шкіру, піде розлад нервової системи, будуть коліти у животі. Четвер — більш-менш сприятливий день, але і тоді старалися водою волосся не чіпати: злі духи не змиваються цілковито із нього, будуть закликати у нащадків лихослів'я, лихі думки. У п'ятницю — аби тобі і ворона гніздо на голові зробила — волосся не торкай. Був розіп'ятий Христос, день великої жалоби, миття голови закликає дочасне омертвіння родини. Субота — благодатний день, бо наближається неділя. В неділю людина має увійти чистою бо готується до стрічі у Храмі Божому із Своім Отцем.

На спадку місяця брали вербові прутики і забивали їх верхівками у сміття, виливаючи на них від сполісканого волосся воду: би ніхто на волоссі не міг накоїти зла /на волоссі ворожити навчилися робити найрізноманітніші біди/.

На Йордан, перед тим, як іти святити воду, торішною, що залишилася, зливали кінця розплетеної коси, "би не випадало твоє волосся від якогось сердечного жару /муки, відчаю, переживання/".

Як Місяць дивиться у вікно /круглий, той що уповні/ — пописати вуглиною по спині старшої

заміжньої доньки, щоб у роду лисі не родилися /чорнотою відгонилася родова чорнота/.

Лисина, вважають старенькі, це знак Божественної чистоти: за гріхи роду смерть могла скосити тебе, а так — скошує лишень волосся, маєш перед Богом якісь особливі заслуги.

Побутувало ще і таке твердження: світле волосся у людей з лінимив характером: знак батькам, що треба багато зусиль докладати для вироблення працелюбства в дитини. Русі — крохкі, м'якосердечні, проте — скорі на зло, треба чітко навчити такого що по чому. З вороним — схильні до перелюбу, треба леліяти рису подружньої вірності. Попелясті — найстійкіші і найдобріші люди, але легкі на злий поговор, треба вкраплювати у серце пошанівок до слова. Чорно-темні — один Бог знає, що коїться у їхній душі: дуже непередбачені і нетерплячі люди, треба якомога ретельніше виховувати моральну чистоту.

Уся ця класифікація, побудована на спостережливості, потрібна була, аби якомога краще допогти дитині стати Людиною, позбути її при формуванні негативних рис.

Предки вважали: Бог кладе людині саме такі знаки, які їй треба, тому зміна кольору волосся вважалася гріхом. Тут же подавалися і свої позитиви: Якщо маєш чорне — воно додає впевненості легкодухому, слабкому, якщо маєш русе — допоможе тобі виходити з негативних емоцій, не допускати порядкувати по тобі меланхолії... Світле вироблятиме стійкий характер, виганятиме налітаючу на тебе розхлябаність, вороне — не дасть тобі бути безхарактерним...

Тому перефарбоване вносить у долю дискомфорт, перестає людину у потрібній ситуації захищати.

Чому рання свина?

Зона лиха із вашого родовідного кореня настільки велика, що волосся "вигорає" у боротьбі з нею. Тому і кажуть: благородна сивина...

Фарбування сивини посилює агресію, несе духовно-емоційний спад, спонукає до поліартриту. Сиве, фарбоване у світлий колір, закликає душевний біль: родові нещастя, отримані на молитву, співпадають. Підсинене синькою псує кров: у нащадків з-під шкіри вибиваються синюшні артерії. Пофарбоване у коричневий підсилює болі у серці, а рудий закликає психічні розлади у дітей /нащадків/...

Чому? Накладена штучна вага на нашого помічника потребує з нашого організму додаткової сили. Коли не стає її у нас — черпаємо із внуків, правнуків, дітей...

Чим укріпити волосся?

Горілку з полином втирали в коріння, коли є почервоніння, подразнення, луска. Товкли кірку від гарбузового насіння, варили, пили відвар при лишаях. Кришили прикореневе кукурудзяне стебло, настоювали на коров'ячій сечі, давали потроху пити дітям, коли рахітні і волоссячко не росте. Круговими рухами втирали в голову, змиваючи відваром з полину, аби волосся було пухким і гарним. Сік з гарбузових кірок накладали на повіки, би гарно росли вії. Дрібно кришили сиру картоплину, заливали водою, настоювали до її посиніння, тим ополіскували усе обличчя, аби не росло у жінок волосся над верхньою губою та бороді. Дубову кору із пристарілого дуба настоювали на кисляку і давали дітям потрошку пити, якщо були ламкими нігтики і дуже повільно росло волосся. Дрібно сікли польовий хвощ, настоювали на спирті, змащували краї п'ят, якщо починали лисіти чоловіки. Всякі струпи на голові змащували тертим чесноком з червоним гірким перцем, кашкою з потовченого вареного цукрового

буряка з кількома краплями соняшникової олії /цим же змащували і завусениці коло нігтів, верхівочку вушка малій дитині, коли ночами плакала/. Медом з розтертим жовтком змащували смугу шиї під самим підборіддям, аби у дівчини росли гарними широкими брови. Замість шампуней використовували напар з дрісного попелу, жовток, кисляк, житній хліб...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Хто не виспівував у піснях окрасу жіночу — брови? Та не так усе просто і з ними виявляється. Не байдуже до них ставилися і старенькі /сьогодні/, не зважаючи на те, що їм теж хотілося бути гарними, хай тільки для свого єдиного.

Попрошу Вас почати з найпоширенішого — чи можна міняти форму брів?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Чи можна міняти форму брів? З того, що бачу — часто це змінити долю собі чи своєму нащадку. Брови вважаються теж даром Божим на відвернення родового зла і мають ту форму, яка для цього має бути саме в нас.

Старенькі скажуть: каміння, що котиться від прашурів і хоче спотворити твою долю, спиняють брови. Нижче очі — ядро духу. Брови спроможні відгородити оте ядро від увілякого налітаючого лиха.

Кому для цього потрібна над очима вузенька тоненька смужечка, кому — чітко окреслений півмісяць, а кому — лишень легенька дуга... Вузькі чи широкі брови... Сходяться на переніссі чи дуже віддалені одна від одної, немов пролягла між ними широка дорога...

Вузькі — коли на родовідній лінії лихо від недоброго пиття, що котиться на нащадка. Вузенька смужечка перетинає його потік. Широкі вказують на лунатизм, горе від розуму /недоброго/, підступні дії. Широкий волосяний покрив над ядром духу

перепиняє біду від стихій, закликаючи переліченими родовими вадами.

Зробити широкі брови вузькими, підняти їх висоту — відкрити ворота якомусь нещастю, посилити родову карму, яка якщо не встигне вдарити по тобі — зачепить твоїх правнуків, внуків, дітей.

Брови, зрощені на переніссі, вказують на непересічність натури. В людини особливі перевесла на відвернення фатальності, посиленій родовий захисток позитиву на відведення усілякого зла. Їм добрі предки сприяють, — кажуть про таких у народі.

Зняти на переніссі волосяний покрив — затемнити свою долю.

В людини майже немає брів, вона їх домалювала. З того, що бачу — усугубила руйнацію печінки, серця, кишко-шлункового тракту: внесла у організм чорноту.

Невизначена лінія брів вказує на непотребу особливого захистку, коли ми нарощуємо її, то біди лишень затягуєм.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Протягом останнього року Ви для мене, як і для багатьох читачів і шанувальників Вашого таланту, відкрили чимало таємниць краси, її розуміння Богом, людьми мудрими, старшими.

Для мене дійсно було відкриттям і несподіванкою, коли Ви запропонували великий і цікавий матеріал про вії. Як виявилось, не поступаються вони по ваговитості старшим сестрам — бровам.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Добре, поговоримо про вії — гарнесенькі дрібнесенькі волосиночки, що обрамлюють повіки. Вони теж подані нам більше для захистку, ніж для краси. Кожна із них приймає на себе

удари атмосферного тиску чорноти і чекає, поки водою відмиємо.

Вії наші бачать те, що не бачимо ми — злих духів. І не дають їм перепустки до нашого ядра духу — очей. Вони мають неймовірну енергетичну силу! Яку ми забираємо самі, коли накладаємо на них найрізноманітніші мастила.

Наклали на них фарбу — і поламали захисток, криниця нашого ядра залишилася без загороди, туди може увійти будь-яка "свиня".

Та найстрашніше, що якраз через ядро духу — очі співається енергетичними вампірами наша сила безперобійно, якщо ми позбавляємо їх довкола себе чистесеньких вій. Незахищені віями очі піддаються наврокам: туди без найменшої перешкоди вкидується чуже зло, нам завдає шкоди контактування з енергетично нечистими людьми: їхня погана оболоночка теж випромінює у нас свої негаразди без найменшої на те перешкоди. Нас охоплює дискомфорт, зміна настрою, нас щось мучить і ми не розуміємо що. Набране переносимо у дім, на свою родину. Чи не зависока жертвовність нашій сумнівній красі?!

Повікова зона прикриває очне яблуко. Тоненька шкіра з сотнями нервових волокон становить ніби покришку над оком, оновлює очне дно. Вона потребує чистоти і охайності. Макіяж забруднює її поверхню, перешкоджає диханню, спонукає до захворювання нирок, очей.

Иридодіагностика, що дає нам карту стану кожного органу почерез наші очі теж доводить, що під нашими повіками ховається наш увесь духовно-тілесний світ. Чим же во ім'я краси ми його живимо?

З того, що бачу, проведена довкола повік чорна смуга /для виразності очей/, як правило, послаблює

ліву легеню, дає нащадкам патогенні зони на стравохід, в діточок посилює руйнацію печінки,

Підсинені повіки руйнують кров, підзеленені — праву нирку, сечогонні канали.

З Книги відгуків: "Занотовую факт співпадання: моє обстрижене волосся посприяло розладу сім'ї. Гарафіна Петрівна довела: якби я його не обтяла, то ми б жили з чоловіком у мирі та злагоді по сьогоднішній день. Змалювала, як гарно ми жили колись, як дбайливо чоловік ставився до мене, як поведився, що казав — усе співпадало". /Село Семенівка Івано-Франківської області, Леся Сьомкало/.

"Дорогі жінки! Навіть Матір Божа скрізь зображена в покрові, а ми тим покровом зігнорували, зняли. Розплачуються за те наші діти, правнуки, внуки: я побачила як безперешкодно паде на нашу родину родове зло.

Ми виставляємо напоказ гарні модні зачіски, а вони, як найбільше вороже поле стягають на себе родовий бруд, наповнюють нас руйнацією, яку переносимо на дітей, чоловіка.

Торкається чоловік насиченого родовим брудом волосся і почерез лінії, що на долонях, перебирає. Наповнюється ним, як димом, починається у родині розлад.

Торкаючись лініями на руках своїх відкритих зачісок, вбираємо з отого скопища у себе і ми, переносимо на усе, до чого дотикаються далі наші руки, передаємо дітям: спалахують у хаті сварки...

В усьому цьому я сьогодні переконалася. Було доведено: якби не обтяла волосся, воно захистило б мене від чарів, якщо б носила на ньому покров — не допущено було б до моєї родини і інші біди" /місто Одеса, провулок Димитрова, 30, Васильків Олена/.

"Мені гарно було доведено, як косметика; стрижка впливає на долю моєї родини. Наприклад, відкинутий, зігнорований мною /через незнання/ захисток волосся пропускав на мою долю злу силу; що вела б до передчасної смерті від дорожньої пригоди. Гарафіна Петрівна змалювала місце, де це могло статися. Я таке місце добре знаю. Змалювала навіть дорогу на цвинтар, як могли проходити похорони". /м. Київ, вул. Маяковського, 81, Кравченко О./.

"...А зараз хочу сказати, що могло дати мені моє розпущене волосся, яке я ще обстригаю. Думаю, ця інформація пригодиться багатьом жінкам. Показало, що зона зла, яку я перепускаю на свій дім розпущеним волоссям, могла в майбутньому відігнати від дому мого чоловіка. Можна заперечити: хто зна, як там буде в майбутньому?! Але було точно змальовано, яке моє помешкання, як виглядає і які звички має мій чоловік, як він ставився до мене колись, тепер. Усе те збігалося до найменших деталей, заставляє вірити, що може збігтися й інше. Сьогодні я переконалася: якщо я не накину на своє волосся додатковий покрив, то можу втратити свого старшого сина: на нього перебігатиме зібране мною зло. Зрозуміла я і те, яку шкоду приносить нам косметика /місто Сторожинець, вулиця Постишева, 20, Бескубська Тетяна/.

"Пригнало мене до цієї жінки велике горе: загинув у дорожній пригоді мій дев'ятнадцятилітній син. На молитву жінка сказала: затягнула його дев'ята від входу у кладовище могила, там похоронена людина з нашого роду, що не уміла прощати, любила клясти.

Дійсно, там покоїться тіло моєї бабусі Вікторії. Та дивно інше: накінець Гарафіна Петрівна запропонувала, як і іншим, мені: "Ану, подивимось, щоб було б по-іншому у вашій долі, якби не було підстриженим ваше волосся?" Виявляється,

необстрижене волосся не пропустило б в мій організм фібриому матки, кистоз яєчника і я б могла уникнути двох досить непростих операцій.

Тоді Гарафіна Петрівна продовжила далі: "Ану, що б було у вас по-іншому, якби ваше необстрижене волосся було зібране на голові у купол?"

Виявляється, моя старша дочка могла б уникнути лімфовузлів. Їй б не перепадали так сповна гріхи її діда по батьковій лінії, що позаторік утонув п'яним у запусненій криниці.

"А якби ваш купол та був ще покритий хустиною?" — продовжувала жінка далі.

Виявляється, я б сьогодні не була вдовою.

Сина мого під колеса автомобіля перепустили мої вищипані брівки, чим я займалася давно, бо мені ніяково було, коли підсміювалися знайомі над їх густотою, кажучи, що вони у мене, як у покійного Брежнєва...

Та страшніше інше: через постійно нафарбовані вії й повіки моя дочка народила нездорову дитину, вона і не сидить, і не береться ходити, з викривленим хребтом.

Виявляється, нафарбованими очима й повіками вона залишила незахищеними свої очі, які поназбирували між людьми усілякої біди і переклали все те на дитину..."

(Світлана Козлова, місто Кіровськ Луганської області).

...Коли виступала з бесідами на Сокирянщині Чернівецької області у селі Кабульчин, добра немолода уже симпатична жіночка зажурилася: "Від фарбування, може, я свою донечку ще відучу, а ось щоб вона накинула на голову хустку — навряд чи доведеться".

І то після того, як вона сиділа у залі, де наводилося безліч конкретних прикладів, що дає непокрита голова. -

Що ж, дорогі Євочки, ви вільні вибирати між хусткою і благополуччям родини, модними зачісками і здоров'ям її членів, макіяжем і тими бідами, що він на ваше родовідне дерево несе. Воля в усьому ваша!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: До певної міри великої теми — одягу, як оберегу, ми уже торкнулися, коли говорили про хустку і шапки. Свого часу ми підготували з Вами для радіослухачів спеціальні розповіді про пояс, сорочку, намисто...

Сьогодні б хотілося почути загальне слово про одяг, як оберіг від зла. Одяг --- щиг.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Велику захисну функцію виконує, як чималий захисний оберіг, і одежа. Наше тіло має властивість вбирати в себе чужу енергетику, як земля дощ, і чим більше відкритих зон, тим більше начіплюємо на себе лиха.

Чекаючи поїзда, звертаю увагу на колишню свою ученицю Марію Т. Оголені струнки ноги, чуть не до плавок, ясна річ, привертають увагу, заловлюють погляди чоловіків. Кожен з них там щось лишає, бо Марії подобається подобатися, явно хизується цим.

Питаю молитвою, що вдалося цій молодій дівчині в себе вже увібрати? Чую: рак грудної залози.

Страшно про таке мовити юному створінню, а тому запитую молитвою, що мала б почувати напередодні оцього лиха?

Дізнаюся: тягне ліве плече, розлади шлунку: дух хвороби поки-що порядкує там.

Пояснюю обережно, коли чую її підтвердження дистанцій інформації, що може в перспективі мати. А вона: "А я вже мала операцію на лівій груді..."

Якби Марія мала чоловіка, діточок — зібрану чорноту мала б куди перекидати, а так...

Як стіни, дах будинку захищають нас не тільки від стороннього ока, але й від снігу та дощу, так одяг захищає жінку від руйнівного впливу.

Як уже мовилось, на Єві первородний гріх, саме її спокусив змії, і саме через неї ми приречені на екзамен, а тому на ній, при падінні у гріх, з'являється своєрідна антена зла, що затягує недобре звідусіль. Одяг перекриває цю антену, збирає на себе, а потім ми споліскуємо її. Довгота спідниці має бути до гомівок, рукави довгі, шия невідкритою. На голові хустина, особливо — наніч, коли царює князь п'їтьми.

Хочу навести приклад: село Валяво Кіцманського району Чернівецької області Ольга Вінзак: "Моєї невістки оголені руки стали великим лихом: саме почерез них пропустила вона зло, що привело в кінцевому результаті її чоловіка до паралічу. Тарафіна Петрівна довела: якби її руки були прикриті одягом, то не увібрала б лиха від злих посторонніх очей, а не увібравши — не стало б воно останньою краплею води у родовій бочці бруду. Показало як б він цієї весни сапав город, а не лежав нерухомим. Ось так".

Що ж, Євочки, оголюйтесь, стаючи помийним коритом, годуйте із нього своїх половинок, внуків, правнуків, дітей!...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Не хотілося б залишити без уваги і той факт, що натуральний одяг захищає від напастей не тільки жінок в натурі, але й на фотографії, як частині нас...

Розвідки з приводу цього гріха у Вас дійсно унікальні...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Такий приклад: читала у Хусті /Закарпаття/ лекцію. Підходить до мене

молодичка, двадцятисемирічна, і рече: "Чому я, така молода, маю робити по своєму чоловікові поминки, він же такий був добрий..."

На молитву показує у одній із кімнат фотомодель. Це вона стала тим останнім поштовок, що кинув доброго чоловіка у дорожню смертельну пригоду.

Так, — відповідає молодичка, — Любив оту голу жінку очима їсти, хвилинами прикипав...

Ми знаємо: фотографія — це частина нас. Пані-фотомодель намножена тисячма екземплярами. Вона знайшла притулок не у одній блудній чоловічій душі і там скупалась. Все те стеклося до спільного корита: живу натуру. Переколотилося, як тисяча брудних потічків — і знову розтеклося. Пив тої водички Світланин чоловік /так зовуть ту молодичку/ і отруївсь...

А ще показало: закопай, жінко, ту фотомодель йому на могилі, хай лихо, що йде через цю фото-пані, заземляється там. Бо донечка твоя мала пішла каналами свого любострасного отця і тепер вже те лихо, на себе перебирає: руйнується у дівчинки кістяк.

— Так, — відповідає молодичка, — болять в колінцях ножки. — А через кілька місяців надходить лист: "Закопала фотомодельку — і як рукою зняло..."

Навряд чи й етично, коли наша кохана оголюється перед усім світом, виставляє себе перед всяким блудником напоказ. Навряд, чи при високих і витончених струнах душі їй схочеться це робити. Вона буде воліти матися царицею-королевою перед єдиними очима, тими, що найдорожчі, аніж цілий світ.

Наші предки дуже добре розумілися на значенні сорочки, тому було ритуальне шиття сорочок, а узорі і кольори ниток закликали одне і відгоняли інше.

Перед весіллям родичі молодої несли у дарунок молодому від неї сорочку. А ту сорочку дівчина могла

шити молодому ще задовго до весілля, ще навіть не знаючи, хто буде її носити. А ріст? — запитаєте ви. Вона вишивала, але не зшивала, а як молодий виявлявся міцнішим — доточувала клинки, а як вутліший — врізала, — розповідають старі бабусі.

А чому вона бралася за ту роботу передом? Бо як є готова сорочка, то Бог і милого швидше пішле.

Весільна сорочка була особливою: в якій вінчатися, в такій і кінчатися, — казали люди. Отож вона зберігалася аж до смерті, більше з дня весілля не одягалася. А як вже не підходила — знову вшивалися клинки. Так і сорочка молоді: вбиралася у день весільний і день послідній.

Та, коли молода одружилася, на річницю свого шлюбу несла у дар татові і мамці вишиті власноручно сорочки. Вони взамін повертали їй ту першу, яка була вшита з крижми /полотна, яким обвивають свічки хрещені батьки/. Дочка витирала нею обличчя і приказувала: "Би була я такою здоровою та гожою, як коло маминих грудей".

Першу сорочку дитині обов'язково коло пазушки вишивали синім шовчиком: кілька хрестиків — на чисте, щасливе, і присвячене Богу життя.

А щоб дівчині дістати сорочку, треба було прикласти чимало зусиль. Спочатку посіяти прядиво /коноплі/. Висмикнуте із землі, скласти у горсточки /пучечки/. Їх, одна за одною поскладати на дні річки, щоб вимокли, приклавши каміннями, би не забрала повінь.

Вимочене — висушити на березі, збити баталевом, стерти на терлиці, прочустрити на чустрицях /розпушити/, відокремити бучі, що випрядалося на нитки, з яких ткали мішки, верітки.

Напрядені нитки мотала у калапи /мотки/, золила /випарювала у попелі/, білила. Вибілені звивала у

клубки, снувала, ткала і знову білила: мочила полотно, ставлячи напроти сонця.

На свої сорочки дівчина мала проводити всі ці операції сама, інакше доля буде не дуже щасливою. А сорочок мала мати по сім: як на держання /святкові/ так і на носіння.

Як на весіллі до молодого привозили скриню молодої, кожную сорочку несли ватаги /дружби/ на киржах почерез двір: демонструвалося рукоділля. Адже узорі для них не запозичалися, не повторювались, бо ж не можна позичати чужу судьбу: візерунки кодували у собі свою символіку.

Дівочі сорочки вимережувалися тільки білим шовчиком, до жіночих додавався ще й рожевий та жовтий. А вузькі віночки на буденних могли виузорюватися різними кольоровими нитками. Потім прийшли різнобарвні цятки /бісер/.

Перші сорочки називали льолями. Дитина до дев'ятилітнього віку — теж в льолі. На льолі вишивали по долині білими нитками ялички, би добре дитя росло, би силу мало, добру, незрадливу долю /ялина відбиває суперників/.

Льолю обов'язково треба було підперізувати /в народі для цього існував оперізувальний ритуал/, аби чітко межувалося добро зі злом, не було "золотої", такої пагубної середини.

Не мала льоля ніколи комірця, аби розвійною була дорога. Від дев'яти до дванадцяти-тринадцяти років йшли сорочки з гуляром: невисоким комірцем-стоячком. Гуляр обов'язково мав мати вишивку, "би борше до людей доросли та люди поміж себе прийняли" /мовби закликала визнання/. На дівочих та жіночих сорочках, чоловічих повіснянках поли вишиті, вигачкувані довгими стряпатими зубчиками, які відігравали роль оберегів — відбивали зло від недобрих зон землі.

А щоб зваби до суперниці не було та зле до тіла, душі не приставало, першу сорочку із нового полотна одягали на збитий із двох кілків хрест, бо-щось могло до ниток, до прядива, полотна пристати.

Сорочку, яку готувала дівчина у дарунок майбутній свекрусі на весіллі перед вишиванням вибілювала у солоній воді, "би сльози за нею не текли".

Могли нові сорочки розкидати на квітучий сонях, "би сонце їх проварювало". Одержану на похороні у дарунок сорочку небіжчика пропарювали над варивом полину, "би померлий за нею си не вказував". Дочка ніколи не вбирала маминої сорочки, бо могла повторити у судьбі мамине лихо. З своїх сорочок дівчата ніколи не давали зачинати узору, "би не пішла з тим узором судьба". Коли жіноча душа когось чекала з далекої дороги — бралася шити тому сорочку: мала притягувати додому, помагати обходити небезпеки...

Якщо взяти з цього широкого арсеналу: що дає що, то велику вагу має, з чого шиється нашому немовляті перша сорочина, тобто перше світове убрання. Адже то іде дотик із шкірою, яка все убирає.

Полотно довкола свічок при охрещенні отримало великий позитивний заряд, до нього дотикалися найваговитіші руки — руки свідків великої події — "приписування" до царства Христа. Така сорочина загартовує тіло і душу.

Має велике значення і оперізувальник, недарма у народі зберігся вислів до того, що втрачає порядності межі: чого розперезався?!

Має значення, що вишито на сорочці і чим, бо символи кольорів, ниток, візерунків таки мають вагу.

Неймовірно велике значення для згуртованості родини, збереження родинного тепла мало те, що дівчина /жінка/ виготовляла матеріал на сорочку

своїми власними руками: від конопляної насінини до останньої нитки — все просякувалося по через руки її нутром і їй значно легше, аніж нашим сучасникам було утримувати три кути своєї хати: мала неймовірний вплив.

А що сорочка має чималу вагу, каже мені і такий факт: якщо жінка має овдовіти і мати нову долю, на молитву мені з'являється перед очима її якась нічна сорочка. Якщо давня, аж розлізла — значить з тої пори сьогоднішній її суджений напрацьовує на згасання своєї життєвої свічки. Якщо нова — недавно. Якщо виникає кілька — буде мати широкий вибір... Розкішна — таким буде і другий чоловік.

З цього уже видно, що дівчина могла закликати долю, шиючи молодому шлюбну сорочку, навіть не відаючи, кому доведеться її вдягнути.

Ще бачу: лляні та сорочки з прядива мають такі ефірні масла, що захищають жіночу утробу від шкідливого атмосферного впливу і випромінюють із тіла усіяке накопичене там зло.

Сорочки іншого гатунку такого впливу не мають, а навіть навпаки: все штучне веде до штучності в організмі, особливо до руйнування кістяка, штучних зубів у роті, деформованості у нащадків хребта...

У народі побутує вислів: якщо Адам побачив свою Єву голою, то він уже не є її. Оголене жіноче /як і чоловіче, але в меншій мірі/ тіло закликає усяку руйнацію, особливо вночі, коли царює князь п'тьми, оболонка над ним стає колючою, відбиває.

Можна провести грубу класифікацію, що закликає що. Приміром, виріз — накопичує руйнацію на тазовий кістяк. Оголені груди — формують у нащадків розсіяність, розумову некімітлівість. Руки — руйнування кишечника, опорно-рухового циклу... Від ліктів — униз антена, що стягує на себе вітер /зло/ чужої судьби.

Таку класифікацію вам зробить майже кожен старожил і я бачу, що вона діє. Як і те, що не варто брати з чужого плеча весільний убір, - бо не будеш мати коло своєї хати певного чоловіка...

А ще: якщо ти вже не ангел /до статевої злуки хлопець і дівчина подаються мені на молитву як ангели, такими вони мають увійти під Боже благословіння, почати спільне життя/, білого одіяння при шлюбі не бери, бо буде зима поміж вами ночувати, — кажуть старенькі. Біла одежа при шлюбі означає незайманість, чистоту. І коли дівчина, що порушила у собі ангельську чистоту бере на себе символ цієї святості, вона ніби топче святиню, закликає у родину відчуження, охолодження, розлади. Тому у весільному ритуалі мав значення знак крові молодої на білому простирадлі — аби чистою дали текла родова кров.

А ще — наші жінки колись нічим не перетинали ноги: тобто не вдягали того, що захищає їх дітородну утробу від холодів. Ні плавок, ні панталонів, ні колготок, ні рейтузів вони не визнавали: аби з дітородних каналів заземлялося принесене із блудних доріг чоловікове зло: глянув, може, недобре на когось, недобре заговорив... Все те при інтимному спілкуванні закладається у Єву, з Єви — на діточок, то краще най іде в землю.

Якщо виникали незручності місячного характеру — зчіплювали між ногами подолки сорочки, підкладали продовгувату підкладку, в яку вшито було сиву вовну, "аби прожила з своїм мужем у парі до глибокої сивини". Те прополіскували і виливали під корінь піоній, "аби у родові не була плоха кров".

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Сьогодні мало зачудуватися широтою душі, красою і умінням

оберегти тіла красою, теплом вишивки, візерунку, яким володіли наші предки. Певно, уже мало. Час самим спробувати на собі обереги — зроблені власними руками — руками добрими.

Але як страшно подумати, що ці ж гарні і добрі руки, що вишивали милому сорочку, могли у хвили розпачу — зціджувати йому у страву "плоху кров" — і пригощати милого, як ні в чім не бувало.

Неодноразово ми торкалися з Вами цієї теми, але нові і нові факти страшних наслідків від цього тваринячого мистецтва володіти — холодять кров...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Страшно мені стало, коли у одному із журналів прочитала пораду народознавця, як впливати на чоловіка, випікаючи чи виварюючи йому страви на воді, що маємо від прополіскування одягу від місячних.

Так, воно дуже впливає. Василь чи Іван не може нарадуватися своєю жоною, усе вона чинить і каже щонайкраще, йому до голови не приходиться ослухатися її. "Його водить її кров", — кажуть у народі.

Але кому дано право кого водити, якщо навіть Христос не нав'язує себе, а каже: "Я стою коло твоїх дверей, поклич мене і Я прийду".

Ми не маємо права проявляти свого впливу на чужу суть ні чим і ніскілочкою, а тим більше — таким страшним способом!

"Плоха кров" /місячні/ — це найогидніше, що може бути: із Євиної утроби виводиться раз у місяць те, що зумів поселити у неї гріхом сатана. В такому стані жінка не торкається святині, не має права піти у церкву. Із її клітин мовби виколупується усіляке напосіле від чужих впливів зло. Жінку, котра ще не **ЧИСТА**, тобто ще має потребу у чистоті, не брали ні мошою /помічницею до породіль, бо колись жінка народжувала дітей тільки вдома, аби зберігався

родовий дух/, ні кухаркою на христини, весілля/ аби не причепилася до дитини якась чорнота/. І ось такою кров'ю годує Євочка свого Адама! Що тоді можна чекати на родовій лінії, коли матір у батька поселила диявольську кров? В кращому випадку — тупоумних, в гіршому — чорти во плоті: запрограмовані убивці!

Треба сказати, що подібному я не надибувала ритуального прощення: жертва у торбу дияволу мусила іти. Гріх, з того, що бачу, рівнозначний самовбивству. Хіба би така Євочка вже відреклася від світського життя і до останнього подиху себе перетворила у суцільну молитву.

Подібне йде і коли їжу Адамові просочують у лазні своїм потом. Сонце світить, а не прив'язує когось до своїх промінців. Прив'язувати — це уже насилля.

А ось як жінка чи дівчина, через незнання, потрапила при цій чистці у церкву, при розкаянні, що не розуміла, не знала, відбиває на молитву такий ритуал: коло ікони святої Катерини вибити вісім поклонів, просячи у святої допомічі відмолити її ганьбу, відтак сповідається і причащається, потім передає у вівтар три найбільші свічі до Пресвятої Трійці зі словами: "Прости мені, Господи, мій червоточний гріх, не розуміла, не знала".

При цьому, здебільшого, показує як у нащадків такої жони по чоловічій лінії /чоловічої статі/ забирається з голови "плоха кров": запальність, гарячкуватість, невірноваженість, що теж може інколи привести до непередбаченого вбивства у лихоті.

Нерідко при нечистоті нареченої відбувалося вінчання: "Ну, що — мали відмінати весілля?!" — чую від таких.

Як не дивно, але непередбачені місячні сприяють нареченим у відсуванні з цієї пам'ятної дати якогось недоброго знаку.

Приміром, нареченій робили смертельні чари з управлінням механічної дії на таку-то годину, аби сталася дорожня пригода в весільній процесії. Вона сталася. Але замість неї отримав смертельний вирок молодий, бо був чорніший /з гіршого роду/.

До шлюбу вони не дійшли, але на молитву показує: у тебе були місячні, виганялася погана кров, як ти у такому стані вінчатися ризикувала?

Відповідь: "Усе почалося десь на два тижні до часу, то що...столи накриті, гості — запрошені...".

А то був про безпеку сигнал.

Якщо вінчання проходило у такому стані, то показує взяти з трьох монастирів води, злити в одну посудину, спити, помити над нею соски грудей і вилляти на природній вогонь /добре у піч/ зі словами: "Прости мені, Господи, що з усілякою нечистю у Храм Твій увійшла та під вінець стала. Не розуміла, не знала, тепер я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом". Інакше можуть бути великі біди.

Неймовірні біди на родовідне дерево, з того, що бачу, сліднують і за статеву злуку, коли у жінки "погана кров". Був такий випадок: чоловікові загрожувала смерть. Її основою стала така фабула: перебрав від свого друга нечестивими справами криваву долоню, яку поклала тому на ліве плече його жона. Виявляється, у жони був коханець, котрий отримував найбільшу насолоду від статевої злуки, коли у його партнерші височувалася із організму "плоха кров". То був диявол во плоті людській: дуже погана людина. Заряд диявольського вогню в крові спонукав гарячковитості при злуці з собі подібним, шаленів, увібираючи у себе слабшу за зарядом істоту. Та, як вампіриця, спивала кров із свого мужа: йому загрожувала смертоносна біда. Але в канал вліз друг, котрий ще з студентської лави марив його дружиною, подумки в уяві чи при зустрічах виробляв з нею то те,

то те... Таким чином кроваву печаточку з того перебрав, перетягнув. І став за крок від погибелі.

У ритуалі йому вибило, розкаятися, що посягав подумки на чужу жону, привести свою совість у порядок перед Богом, розказати усе її чоловікові, як не раз в уяві своїй гвалтував, а потім, купивши і викинувши три червоні перці /вигляд опаскудженого "плохою кров'ю" чоловічого стерженька/ проказати: "Зніми, Господи, із мене нагальну смерть, що від чужої жони перейшла, не розумів, не знав, бо я вже з Богом".

Коли жінка, стікаючи "поганою кров'ю" допускає до себе Адама, то у ньому множитья диявольська сила, яка його ж роз'їдає, несе передчасну смерть. Якщо Адам несе у собі роль космічного вампіра /є провідником великого зла, запрограмованого космосом для годування страшних диявольських потвор астрального плану/, то такий стягує силу з тих, де йому вдалося у таку кров облачитися, а ті у подальшому стають його каналами на стягання сили з тих, з ким спілкуються, якщо там є моральна нечистота.

Зараз все більше і більше є тих, що бажають близькості у такий негарний час. Прийшла жінка, в дитини рак крові. На молитву першопричиною показує окривавлений дітородний орган чоловічого тіла. Пояснює: "Ну, що я зроблю, не розуміє, прямо гвалтує мене у такий період, каже, що тоді у нього особливий азарт".

А "особливий азарт" стягує силу з матері, дитина /синок/ пішов в неї генетично: що у гілочці — йде на листок, гине.

У кого був такий гріх, то при розкаянні, допоміжною лінією на молитву поступає такий ритуал: такому чоловікові /якщо це у подружжі/ взяти ґрунту /землі/, що якнайближче від стін монастиря.

Вдома поплювати на ту глину /сльонні залози підходять до кожного органу: іменем Божим робиться витяжка зла/, зліпити хрестик і кинути у живий /не з газу/ вогонь зі словами: "Згинь, сатана, що по стопах моїх ходиш. бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом, з силою Господньою до віку" /це означає, що іменем святині при розкаянні ми спалюємо свій передчасний, зароблений смертоносним гріхом, хрест/. Відтак запалити три свічі перед іконою Ісуса Христа /можна і удома/, вибити десять поклонів зі словами: "Був гріб — став чоловік, прости мене. Боже" /таким чином знімається перенесене зло на родину/. П'є свяченої води і миє нею правою рукою собі мочку лівого вуха /з того, що бачу/, то зона передчасної смерті зі словами: "Водимий сатаною, розриваю із ним свій ганебний зв'язок, з Богом навіки".

Руйнація, що виходить із організму, при цім ритуалі, завжди співпадала.

Жінці треба у трьох церквах найняти парастас "За упокій душ предків до дванадцятого покоління", а у четвертій замовити отакий же молебень. До подібної руйнації її спонукає родове зло: у родині були скупі, нащадок, якщо він не коло Закону Христа, набирає таким гріхом життєву енергію, силу.

Опісля, у церкві, запалити три свічки коло ікони Христа, вибити вісім поклонів, прохаючи, зі схиленою головою вниз: "Освободи мене, Господи, від усілякого зла, не розуміла, не знала". Дві з поставлених на підсвічник свіч загасити і запалити їх заново тою, що горить зі словами, сказаними тричі: "З Богом навіки". Це означає, що іменем Господа через каяття, вона поновлює життєву силу двом з роду, свічі яких передчасно гасив її гріх.

Якщо чоловік не розумів, не знав що він робить і хоче навіки подолати у собі не тільки цей гріх, а стати

взагалі перед Богом в порядку, бути відданим і вірним цій великій космічній силі до смерті, то на спадку місяця /четверта четверть за календарем/ бере води з трьох криниць в одну посудину, капає туди воску з трьох, куплених у церкві свіч, співає, банку кладе на голову і каже "Не коронований, не вінчаний — з чужою жоною спав, прости мене, Боже". Відтак лие води собі на праву руку і ребром долоні мие собі проміжок лівої пахи коло дітородного органу, потім пощупуючи його вершечок зі словами: "Був сатана, став чоловік, прости мене, Боже". Решту води вилити правою рукою поза ліву ногу на рівні витягнутої лівої руки/.

Подібні маніпуляції ніби латають космічні діри, які ми робимо своїми необачними кроками і разом зі своїми нащадками, рано чи пізно падемо.

Жінці: бере три камені з трьох доріг. Перший тулить до лівого виска і їх перекидає у руках, другий відтак тулить до щоки під правим оком і відкидає, третій тулить до статевого каналу і говорить: "Зніми, Господи, камінь що над головою моєї родини летить, бо я уже з Господом Богом Ісусом Христом, з силою Господньою до віку". На п'яті своєї лівої ноги чертає тим каменем хрест і іде далі, лишивши камінь і другий там, де стояла, не озираючись, зі словами: "Була сатаною, стала жоною, тепер я уже з Господом Богом Ісусом Христом".

Камінь — зло. Це означає, що Євочка принесла своїй родині нещастя, вони фіксуються на лівому виску, тому і дотулилася, аби зняти, бо мали бити, як каменем, непередбачено і сильно /тому перекидала у долонях, стираючи їх з лінії життя/. Камінь приніс дітородний орган, тому туди і тулила, а до лица під оком — щоб не текли сльози, хрест на п'яті — щоб не ходив по п'ятах сатана, а теж відпав каменем...

Хто подумки міряв з ніг до голови чужу жону і набирався із її каналів лиха, а потім все це переносив на іншу, чи подумки по тілі її бродив, а чи навіть і маніпулював — гріх непрошений: так розноситься космічна зараза, де очі — ядро Божественного духу — робляться провідником зла.

"Не посягай на чуже, не бажай чужого" — одна із смертельних заповідей. Але Отець милостивий і розтлівається Ним усякий гріх, якщо людина щиросердно кається із твердим наміром більше не грішити. Проте, такий повинен себе повністю огородити від світських спокус, нікого не хотіти, окрім своєї дружини, інакше біди підуть на внуків, правнуків, дітей, скорочуватиметься життєва лінія роду, часто за все це слідує у роду епілепсія, рахітність, невтримання укупі кісток — поруйновані суглоби.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Ні в якому разі не хочу вступатися за чоловіків, які несуть руйнацію у світ таким шляхом, але знаю, що чимало й жінок попри усю чистоту і святість материнства, мають подібні збочення...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Процентів тридцять-сорок жінок /з того, що бачу/ — це теж сексуальні маньяки, ті, що не тільки подумки /світ на сексові вже звихнувся!/, але й наяву вриваються в чуже, з аргументом одним: мені хочеться!..

Хочеться — і стає приманкою для сатани: оголені груди закликають усіляку руйнацію, переривають зв'язок з Творцем. Хочеться — і стають відкритим коритом, куди кожен може зробити свій плювок /подумки, тараканом, чи вужем, а чи змієм полізти по вашім оголенім тілі!/

У матері синок епілептик. Читаю молитву, бачу: ручки її маніпулюють по незліченній кількості чоловічих стержнів.

Стараюся зрозуміти:

— Ви працюєте, може, сексопатологом? — виказую побачені картини.

Навіть не знічено, як має бути, молодиця випалює:

— Хіба за життя з усіма переспшиш, от і промацую подумки, що в того, що в іншого, як би було з тим, чи з отим...

І додає, дуже мудро і впевнено:

— Є сексуальна енергія, вона омолоджує, вік нам надточує, творить дива, хіба не чули? Чим більше на себе чи під себе покладеш — тим більше сили від кожного в тебе вливається, — і аж потягнулася, млосно охнувши при тім.

А синочок пішов каналами в ненаситну мамашу, стягнений мамою бруд — б'є у голову...

Зрадниці-жінки, що млосно посягали на чуже, шукаючи гострих відчуттів, подумки виважували, а чи гвалтували чужого Адама, теж понатягували, з того, що бачу, на свою родовідну лінію неймовірно за обсягом та формою провіяв зло. Таким блудницям, аби спасти свою шкуру від раку та свій рід від розщеплення страшними нещастями, треба забути за гріх, відмежуватися від світових спокус також, підняти оченята догори і торувати дорогу до Творця: силою молитви попередні дороги все мити, і мити, і мити...

Коли на зраду штовхнуло незнання Закону Божого і великий імпульс — прагнення спорідненої душі, розуміння, у високому значенні Любові, тоді посягання на чуже можна зняти каяттям і допоміжним ритуалом: попросити прощення у зрадженої почerez вас жони, бо прощається на небі

тільки те, що прощено на землі, значиться у Божому Писанні.

Згадаймо село Шилівці Хотинського району, на Чернівеччині. Жінка помирала від раку /була у мене її дочка, Люда Щербата, вчителька/. Доцент, як записує у Книзі відгуків дочка, підтвердив діагноз, уже не вставала...

І ось результат. Люда пише: "Коли мама розкаялася, зробила ритуал, то на очах почала видужувати, ніхто не міг повірити своїм очам, бо вона ніби вернулася з того світу. А гріх був великий: мама любила чужого чоловіка, і з ним зустрічалася, вважала, що якби його дружина була такою, як треба, то він би нікуди не ходив..."

Отож, є карма, є чітко відпрацьований закон віків, було чітке розуміння предками: Ти отримав у подружню пару якраз те, що ти заслужив — не більше, ні менше. А що ти заслужив — то є твоє і ти повинен свій хрест нести, як ніс його і Христос. Тому так ретельно батьки старалися виховувати у добродійності дітей, аби не зійшла їм на голову пара від сатани, бо своїм гріхом незначним /часто непослухом до батьків/ хлопець чи дівчина зачіплювали якесь родове зло і на подружню лінію навалювалися трагедія.

Щоб цього не було — ще з самого дитинства вводилися у обхід десятки оберегів, вироблені народною мудрістю та спостережливістю, що мали при стремлінні людському до Бога відвернути зло та нагорнути добро.

Приміром, тільки-но народилася дитина, як на воротах виставлявся знак: на хлопця — рушник: би не заваляною /чистою від пороків/ була життєва дорога, а на дівчину — ширинька /вишите по кутах квадратове полотно/ — би була квітчастою та незаплямованою ганьбою доля. Виходячи з цього

знаку, бралася до рук сопілка: до дівки калинова /калина у наших краях символ жіночої порядності, честі/, до хлопця — яворова. — би були порядними і вірними у подружньому зв'язку до останнього подиху.

А якщо брати, що подібне зазиває подобу /килимок з тигриком може спонукати дитину прокидатися і плакати ночами/, то в усьому щось є.

Квітки не можуть приносити зла, а подібне кличуть, там таїться незайманість, природна чистота. Леся Українка: "Не зриваймо квітів, то найчистіше, що є у нашому житті". І очевидці засвідчують, що рука Лесі Українки за все життя не зробила цього.

А що звук дає вібрації, позивні, стосовно матеріалу, форми і чинить в космосі неймовірне, то це вже довела й наука. Отож, якщо калина символізує чистоту крові, то і спонукатиме оберегу на цю віть.

Вулиця трембітала, зійшовшись десь на толічці, чи на перехресті, аж поки хтось із родини не винесе пампушок, "би доля була у дитини солодкою".

При першій купелі /а ми знаємо, що вода несе інформацію, зафотографовує/ на спід стелилися поли із татової сорочки, якщо то дівонька, "би довго не засиджувалася у дівках" /тіло від тепер мало кликати споріднений родовий дух на дівочу долю/. Якщо хлопець — мамин станок від сорочки, "би добру жону Бог йому післав" /зазивався споріднений дух материнства: щоб козою не була, як казали старі люди/.

Дитина загорталася у мамин весільний рушник /колись ним, як хусткою покривали голову молодій/ "би свого вінчика дитина дочекалася" /рушник — дорога, від слова "руш"/. Ніби мамин добрий дух мав оберігати дитячу дорогу. Тато із першої купелі

/першого дотикання дитини з водою/ виливав на штири /чотири/ дороги. "би щастя зазивала з кожної сторони" /А як народний звичай - ставити на роздоріжжі хрест: щоб зло нейтралізовував, що збігається на перехресті зі всіх доріг/.

Родовий оберіг. чистота родового духу. накопичувалася кожним штрихом, кожною деталлю /чи не тому ревно оберігалася чистота роду?!. Приміром, поки дитина не хрещена, не має на собі захистку Христа, в сорочки її не одягали, а мотали у пелінки з татових чи маминих сорочок: на нарощення родової сили. Першу сорочку шили з крижми /полотнища, яке намотували хрещені батьки до свічі, з якою йшли хрестити народженика/, би зле, що у долю дитини від нерадивих родителів перейшло, нейтралізувалося.

Заповивали у мамину зимову хустку, складену вчетверо, "би мамин дух коло неї стояв", бо до дорічної дитини все доступ має /тому і не давали дивитися в дзеркало, темне вікно/. Замість подушки, у коритечко, що служило колискою, склали мамину горботку /плахту/ теж як оберіг. Поки дитина не хрещена, у хату не мали права зайти чужі, "би на дитину від них щось лихого не перейшло". Так само з нехрещеною дитиною не можна було кудись з'являтися: "з нехрещеним ходити — нечистого розносити, бо він душу нехрещеного пильно стереже".

А що до нехрещеного, хочу зробити такий відступ: є у Києві чудесний молодий чоловік на наймення Богдан. Людина неймовірної чистоти і порядності, можна сказати цілковитий тобі ангел, але не хрещений: прагне ще більшої досконалості перш, ніж прийняти Христа.

І ось у підтримку мені для лихого години, цей чоловік начитав на касеті "Послання Апостола

Павла...". надіслав. Голос чистий, спокійний, мов джерельна вода, враження -- говорить сам Павел. Чую: "Там велика руйнівна сила, спали!". Взяла на молитву — чую те ж. Розгубилася: як я можу палити касету, де вчення Павла?!

Але ось скрутна хвилина у моєї доньки. Кажу: "Послухай". Пішов у дитини страх, гонить її від хати. Читаю молитву, шукаю першопричину. Чую: спали касети, скропивши вогонь навхрест свяченою водою зі словами: "Згинь сатана, бо я вже чиста".

Страх у дитини припинивсь. Виявляється, надзвичайно порядний Богдан, усе ж таки не цілковита довершеність, а значить, не без плям. На ту пляму напосідають нечисті духи, аби його збивати, збити. Бувають хвилини, коли і Богдан падає духом, а значить сповнюється чорноти. Зроблене його руками заряджається беззахистком його душі, не маючи покрову Христа, він під руїнами.

Так можна крізь комин пропустити і білосніжну вінчальну фату: заряджається нами! Подібне і з Біблією, випущеною сектантами, де нема начертаного знамена — хреста...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Хотілося би повернутися знову до теми дитинства. І то уже мені не видається дивним, що ми раз у раз відволікаємося на теми інші, бо усе так тісно переплетено, що тільки би навчитися відчувати ті тонкі зв'язки безпочаткового початку і безкінечного кінця...

У Вас чимало є нового матеріалу про дитячі іграшки. Цей світ став настільки багатим і складним, що не кожен дорослий у нім сьогодні розбереться. Ваше бачення іграшки у житті маленького християнина...

ҐАРАФІНА МАКОВІЙ: Так варто поговорити про дитячу іграшку.

Приміром, у дитини страх, вона непосидюча, не хоче сама залишатися в кімнаті, вередує. А на молитву показує: на стіні є килим, чи на дивані покривало, з зображенням тигра, ведмедя, вовка, коня...

Виявляється, зображення хижака закликає довкола себе усе агресивне, що пульсує з доокіль, а також з підземних каналів, до нього пробивається родовідне зло аналогічного характеру з цвинтаря. Дитина — дуже тонкий вібратор: маленький листочок чи гілчечка похолітує вже і найменший вітер. Йде дискомфорт. Досить сказати: спаліть ту річ і розвійте на сміттєзвалищі попіл, покропіть помешкання свяченою водою і запаліть три свічки коло ікони Ісуса Христа зі словами: "Прости мені, Господи, що нечисть у домі своєму тримав: не розумів, не знав, тепер я уже чистий...", як біди припиняються. Це яскравий приклад того, що подібне зазиває подібне. Тому дитинчаті на іменні дні старалися дарувати знаряддя праці, тільки те, що закликає добро.

Беручи це на індивідуальне спостереження, можу з упевненістю сказати, що усілякі потвори, якими засипані іграшкові куточки наших дітей, накликають у їхню долю подібних потвор з астрального світу, а різні кібери, якими запаковані телепередачі, закликають приближення позаземних явищ, які руйнують, досліджують нас, землян, співають силу. І була би гарна казка, якби не співпадало, що мають від цього наші діточки та вигляд місць, де приземляються літаючі тарілки.

Можна скласти грубу класифікацію: потвори-силачі /воїни/ викликають у наших діточок заторможеність. Якщо їх прикриває своїм світлом

хороший предок, то іде на нащадків. Різні змії, дракони та інші страховиська накривають нашу енергетику, як павук муху /прямо видудлуватим пласом заземлюють силу/. Малюнки, наклейки притягують, накопичують зло.

Не може закликати добро іграшка, що у дорослому стані суперечить одній із десяти смертельних заповідей — "не убий": танки, бойовики, гвинтівки і т. д. Закликають протидію: на дитину пертимає сила, котра ніби покликана бути ще більшою, приглушити той заряд, її протягом життя будуть дуже ображати.

Щоб вивільнити оселю від духу подібної нечисті, на молитву показує: спалити такі іграшки на смітнику, покропити водою із трьох брудних ручаїв, спити свяченої води, сплюнути через ліве плече /там відбувається скупчення чорної енергетики і ми її так від себе відторгаємо/, перехреститися і сказати, правою рукою тримаючи за ліву сторону грудей: "Зганяю з себе смерть, що по стопах моїх ходить, бо я вже вільний /вільна/".

За ліву частину грудей правою рукою схоплюються тому, аби зарядом правої долоні /вважається, права рука від Бога, тому нею хрестимось, ліва — від протилежної сили/, нейтралізувати недобрі скупчення на серцевій частині, що ведуть до порушень в головному мозку, нервової системи.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Останнім часом я теж чимало думав над темою іграшки у дитячих руках і сам ніби прийшов афоризм — на що уповаєш — те і закликаєш. Так могли упованням на Бога наші далекі предки зупинити полчища Тамерлана, як змогли наші недалекі предки натягти на ту ж землю

дві світові війни, революції, громадянські та ще й різні інші війни — тільки протягом одного століття — уповаючи на силу зброї.

Бачиться мені: ота агресивна іграшка — пістолетик, шабля, — що руйнувала ауру довкола нас — маленьких, сьогодні витончено руйнує її у наших дітях і внуках, сховавшись у тіло комп'ютерів.

Іграшка — тема далеко не дитяча, так мені зараз думається...

Не вчимо ми наших діточок і слів, про які так багато писано у Святому Писанні, і які ми навчилися так калічити, нівечити, спотворювати... Слова, які дані нам во спасіння.

Неодноразово мені доводилося чути, як Ви вказували людині на легковажність у слові, яка визначила недобру долю їй чи нащадкам. Не володіючи Вашим баченням, нам дійсно важко простежити подальший шлях слова, але — він є, і нікуди не зникає, від того що ми стали такими сліпими і глухими...

Г'АРАФІНА МАКОВІЙ: Нема нічого, щоб із нашого слова, вчинку, помислу проходило просто так. Велику біду на свою долю закликає людина і тоді, коли хоч раз у хвилини розпачу подумала чи прорекла, що більше не хоче жити. Вона кинула сигнал сатані, що є готовою скинути свій хрест і він ще ретельніше посилює за неї боротьбу, чатує.

Приходить такий, а на молитву мені показує: "Відірваний від життя, як те яблуко, що ще не скотилося вниз, але вже котиться".

— Та... у гіркі хвилини чого не буває... — підтверджує знічено, проте інформація на такого не поступає: вирішив самовільно відірватися від життя.

При свідомому каятті вибиває допоміжною "мітлюю", що виганяє зло, такий ритуал: запалює вдома три свічки коло ікони Ісуса Христа, б'є десять

поклонів. слинить вказівний палець правої руки і начертує хрестик на лівому коліні, проказуючи: "Спаси і сохрани мене, Господи, від усілякої нечисті, поклади мене наново на Древі Божественного життя, бо я вже вільний". Встаючи, чертає на підлозі крайнім /товстим/ пальцем правої ноги знак оклику /що значить припинення зла/, п'є свяченої води і має собі в пазуху, відтак скроплює кімнати, виганяючи закликаного злого духа лихим помислом колись.

У народі знали, що який рід, такий плід, а тому дуже ретельно оберігали чистоту роду. Родова лінія батька і матері визначали дитині подальше життя. То ж коли мати дозволяла собі народити дитину хто-зна від кого — таку громада засуджувала, виганяла з села і вона йшла у скупчення різноманітної маси, яку складали собою міста. Але гріх лишався. Бо зачате без благословіння Господнього дитя несе за собою великий хвіст родового каміння. І досить йому десь оступитися, як котиться воно, як не на нього /бо під прикриттям хорошого предка/, то на подальшу його родову лінію велика біда.

По-суті мати прирекла свою дитину, її нащадків. Вважалося, що така не мала права на подальше щастя. Пам'ятаємо Шевченкову "Катерину":

**Бери, дочко, своє дитя
Та й іди із хати...**

Вона могла робити тільки одне: зачинити душу від сторонських людей — і молитись, молитись...

Силою молитви і слізьми розтирати стезю свого блуду: чим більше розітре, тим менше ішло на покоління...

Частіше, дитину здавала у найми, прийми, сама ішла в монастир: плата за переступлення межі — в шлюб увійти агнецами /ангелами/.

І пляма на простирадлі у шлюбну ніч ставала й символом: непорочна, незганьблена кров

закликатиме чистоту роду. Якщо її не було — то нащо ж такий рід? Молоду виганяли, весілля розбивалося, примирити не міг ніхто.

Осучаснений підхід висунув і твердження медицини: не завжди кров може й бути! Так, тепер не завжди. Розгнuzданість предків дає наслідки на фізіологію нащадків, а ще й обтинання коси, котра закликає тужавість статевих органів, пружність. А діти опісля несуть! Родова лінія матерів-одиначок дає утоплеників /як топилася сама у сльозах, так і там топляться/, безпритульних-прохачів, яких ми бачимо під мурами з простягнутою рукою /як прохаючи не допросилася, так і вони/, напіврозумних, ідіотів /порушує Вселенський закон, хіба напіврозумний, покидає свою дитину, хіба що ідіот.../ М'яч розплати котиться поколіннями. Чи є якась можливість йому зарадити? Ні! Хіба що батькам такої дитини обвінчатися, як кажуть у народі — "покрити" свій гріх, а потім у нім розкаяться. Коли дитина прикрита тільки одною половиною даху, у іншу завжди негода б'є.

З того, що бачу, якщо матір-одиначка виходить згодом заміж за іншу людину, вінчається, другий її чоловік може "покрити" дитя —взяти на свої канали. По-перше, він переписує його на себе /дає споріднений фамільний вібраційний ключ/, відтак, якщо то хлопець, зрізає нігтик йому з вказівного пальця правої руки, ковтає, запиваючи святою водою, проказуючи: "Був сином блуду, а став мій, най відв'яже тебе сила Господня від родового зла, бо ти вже з Богом". Якщо дівчинка — пропаливши над свічкою ножниці — з боку мочки лівого вуха надрізували /хай міліметром двічі: назустріч одна одній лінії /в перспективі то була б форма трикутника/. Це робив новий отець, приказуючи: "Би легко діти родила, сорому не мала, сорочку не

зваляла" /тобто, щоб материні гріхи на неї не перейшли/.

Але така мітка була, і люди таку дівчину називали "мічена", і рідко хто її заміж брав, бо мати такій дівчині не мала права покласти на голову весільного вінка, а то було дуже у весільному ритуалі негарно. Нащадки, як кажуть старожили, родилися з різною формою вух і теж носили на собі мітку — "мічені"... Їх вінчальними та хрещеними батьками ніхто не брав.

Байстрия /народжене без батька дитя/ не хрестили: народжене гріхом, без благословіння Господнього на зачаття. Воно могло само уже охреститися в 15—16 літ. Та такому "хіба що пси ставали хрещеними батьками"-свідками до такого хіба що якийсь прибузда ішов, "аби покриттям ще більшого, аніж у нього гріха, йому щастя прибавилось".

І зараз бачу, якщо батьки невінчані, діти мені їх охрещеними не подаються. Та й логіка: хіба можна кинути одну руку на інший берег, коли ти на цьому стоїш?! Якщо ти, людино добра, не присвятила своєї родини Богу, як ти можеш присвятити дитя? Сигнал мовби не долітає до потрібної сфери, бо коли батьки дитини обвінчалися, він ніби автоматично підростає, дитина подається уже, як охрещена.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: У розділі "Цариця вода" ми торкнулися питання бережного ставлення людей до природи. Але воно виходить значно далі, ніж пряме втручання у неї і бездумне винищування. Культура, духовна культура наших предків, гармонійно влита у християнське вчення, дає нам великий урок розуміння Всесвіту і себе у нім...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Великі біди слідуєть за нищення природи без нагальної на те потреби. Аби

цього не було, наші предки привчали дітей змалечку харчуватися в міру, доходило до того, що обжорі вираховували кусні, бо людина їсть, аби жити, а не навпаки, а тому старі бабусі, зирячи за нашими кулінарними витребеньками, беруться за голову. Вони праві не тільки тим, що їжа має бути природньо простою в доборі /навіщо фарширувати одне другим, коли можна окремо з'їсти те чи те: типу — фарширувати сливи товченими горіхами, чи яйцеві білки розбавленим жовтком.../. Бачу, що сполука несумісних продуктів дуже часто і гарно веде до порушення органів травлення, укорочує життя!

Для урочистих подій, свят /де збиралися гості/ завжди старалися подати у міру, щоб нічого не лишилося на столі, "бо гріх тим, що з чоловічого стола, жити скотину", — почуєте від старожилів. А тому навіть крихти із столу клали у рот, а тарілку від страви могли злизати /благо тобі буде іти в рот, а не з рота: "буде укорочений на зле слово язик"/, або, проводячи ребром вказівного пальця по посудині, чи шматком хліба — теж те умістити у рот — "буде спожива до тебе ловитися". Свині чи іншій животині варили не людські харчі, Хіба псові могли з котева, де варилася мамалига, набрати париньки /розведеного мукою накипу/, бо він разом з чоловіком на сторожі господи стоїть і все знає. А якщо з твого столу що з'їсть животина — будеш на неї си подобити, або будеш мати її недовгий вік, — побутувало у народі.

Предки мали рацію: за подібністю відбувається і затягується усе. І кого опановувало переїдання чи хто глумився над даром Господнім, висипаючи накопичене за рахунок братів і сестер во Христі свиням /до весілля, приміром, дістаємо з-перед ближнього всіма неправдами!/, треба розкаятись і то добре, а в поміч вибиває на молитву такий ритуал:

обмастити тваринячими нечистотами обличчя, руки /від ліктів униз/, соски грудей /і чоловікові/, чоловікові на середині дітородного органу начертати хрестик, жінці — дугу, ріжками вверх, нижче пупка, відтак обмастити коліна, ніготь першого пальця від середини стопи на обох ногах, відтак в зворотньому порядку змивати усе над посудиною відваром з полину, приказуючи: "Був тварюкою, став чоловіком, прости мене, Боже". Вилляти з посудини на гної /сміття/, додаючи: "Прости мені, Господи, що хліб Божий у гній переводив, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом, з силою Господньою навіки". Інакше на родовій лінії ідуть "колобки" — пузаті і низькорослі, порушується ендокринна система, може скорочуватися рід.

Наші предки заслуговували право на життя тварини, рослини копітливим догляданням. І все ж розуміли, що все, що росте, значить живе, одухотворене. А тому перед тим, як взяти щось на споживу, старалися відпустити душу словесним вібраційним ключем: "Благослови, Боже те, що Ти мені дав на споживу". Рослина, як зараз твердять і парапсихологи, досліджуючи це явище, отримувала /як і тварина/ ніби своєрідний наркоз, руйнацію її тканини не відбивали. Але коли ми все б'ємо, рвемо, нищимо — /як довела та ж наука/ жива істота останніми своїми силами нищить нашу плоть. Тому усе, до чого б не торкалися руки наших предків, сповнює гарний словесний арсенал: людина спілкувалася з природою, як з живою істотою, просила в неї сили.

Так, Христос нас зробив над усім володарями. Ми можемо ловити рибку велику і малу, полювати на птахів, зрубувати, які хочемо дерева, але... забуваємо: коли своїм способом життя знаходимось в огорожі Божих Законів, Христа. Але, не забуваймо Божу

Заповідь: "Хто порушив одне — став порушником у всьому". Переступивши Божий Закон — ми зробилися зрадниками Закону Божого, ми уже не з Христом і духи природи стають мати над нами верх, починають правити над нами свій суд. І тоді за битих мух може народжуватися у нас голова потвора, за нищення колорадських жуків може іти білокрів'я, за зрубане дерево — голова із хати, за ламання гілочок і листків без потреби — боліти у суглобах ручки, можуть утворюватися на пальчиках гулі...

Що робити, аби стерти якомога ретельніше содіяне зло? Сповнитися розумінням, що ми робимо і навіщо, а звідси — каюття. Відтак на молитву подається загальний ритуал: запалити у церкві три свічки перед іконою Ісуса Христа, три перед Святою Богородицею, три — до ченців Афонського монастиря з словами: "Відв'яжи мене, Господи, від гріхів рукотворення і позбав усілякого нещастя від цього, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом..."

Треба сказати, що правду мовлять у народі: "нечисть чіпляється до нечисті", бо є чимало стареньких, чистих душею людей, де ані мишей, ані кротів, чи щурів, тараканів, де і мухи обминають господу, і колорадський жук...

Коли на нас наповзає царство чорноти — то нам сигнал, що з нашими душами щось негаразд, треба переглянути душі. Чорне до чорного тягнеться, то може незабаром і наша чорнота матиме свою розплату...

...Бо якщо ви любите Бога, то не будете злобливими, відповідатимете тільки добром на зло.

Якщо ви любите Бога, то вас не буде цікавити, як живе Іван- Степан, ви карабкатиметеся на вершину, що називається Господь Бог і настирливо

торуватимете туди шлях і для своєї родини, аби ваше Сімейне Древо не потрапляло під смерч, що веде до обрубвання цієї драбинки єднання з Отцем, веде до сатани.

Якщо ви любите Бога, то вам буде байдуже, яка у вас хата, що у вас є і ким є ви, де працюєте і яке суспільне становище займатимуть ваші діти, бо ці другорядні речі не сколихуватимуть вашої душі у дорозі до Творця, у висоті єднання.

Якщо ви любите Бога, то вам буде байдуже все, окрім Нього, у цьому світі, і ви, ради світу, не підітнете у своїй душі жоден Його Закон, бо ви просто не зможете цього зробити.

Якщо ви любите Бога, то ви не шукатимете заспокоєння на землі серед світових зваб, розуміючи і відчуваючи всю ту мізерію. Вас манитиме Божественна висота Духу і в душі вашій не осядуть і не знайдуть собі примістилища ніякі компроміси.

Якщо ви любите Бога, то з вами буде Бог скрізь і усюди, бо Він один відданий і незрадливий і не зрадить і не опаскудить ніколи..!

І це Він, великий і незрівняний, дає нам на відбивання від сатани, коли ми випадково оступилися і відійшли, — на повернення до Нього допоміжну лодочку — обереги-ритуали... Адже уся природа підвладна, як найвищому началу Йому, і Він Один у ній, як всевладний господар, порядиться і діє!

Це Він каже, що якщо жінка не годує свою дитину грудьми, то вона позбавляє її небесного захистку. Бо груди жіночі — це куполи, що стягають манну небесну для свого дитяти, — скажуть вам у народі. Тому кожна жінка /чи дівчина/ ревно оберігала оцю святиню від сторонніх очей. Тепер бачу: патогенна зона у жіночих грудях — це обірвані канати. Здорові жіночі груди, з того, що подається мені на молитву,

затягують ніби тисячі, мільйони ниток /в залежності від чистоти/ шовкового прядива від хресга, що на куполі церкви. Де у жіночих грудях скупчення /мастопатія/ прядиво обривається, не поступає у лоно матері звична благодать, яка не перестає жити тих, кого вона привела на світ Божий.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Усім відомо, що колись дворяни не годували своє дитя тваринячим молоком, а шукали для своєї дитини здорову, порядну молоду годувальницю...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Старенькі вам скажуть: бо тварина не стягає Господню благодать. І дитина підживлена тваринячим молоком, набирає тваринячих інстинктів, не кажучи уже про тваринячий укорочений вік...

Багато молодичок не живлять своїх діточок материнським молоком, аби не псувати своєї грації: підвищується апетит, зникає талія... На родовій лінії таких /або і їм, якщо не прикриває хороший предок/ груди відтинають, або їх нащадки в них уже не мають молока.

Інші хотіли б годувати та вже не мають чим. Навіть не надають тому значення, дитина переходить на штучну їжу. А це уже дуже тривожний сигнал, що пора такій мамаші у роздумах зипинитися: **ЧОМУ?**

Обтинання Божественної благодаті, що мала би розтікатися через материнські соски, прирікає.

Знаємо, що всяка біда іде за гріх, бо у Божому Письмі пояснюється: "гріх — смерть, грішити — коротати дорогу до смерті". То варто б добре проревізувати своє життя молодій чи немолодій уже матері, її батькам, батькові дитини, впасти перед олтарем з щиросердечним каяттям. **КАНАЛИ ВІДКРИВАЮТЬСЯ!**

А коли ідуть у грудях жіночих недоброяркісні скупчення, то треба уже забути про світові блискітки, що здобуваються продажою дияволові душі /гріхом/, і зовсім не озиратися уже на світ, розкаявшись щиросердечно від зла, карабкатися, вибиратися із п'їтьми на щабелі вищі драбиночки, що веде до Бога. Розгнівання грудей веде до подальшої приреченості роду. Страшний це факт! Аби не було панікування, я довго мовчала про нього. Але бачу, що ті Євочки, котрі віддаляються від гріха і карабкаються по драбиночці уверх, ігноруючи світовими звабами, назад викарабкуються до Бога, рід свій спасають.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Впевнений, що сьогодні з власного, перевіреного на молитву досвіду, з того, що віднайшли у народній мудрості — Ви легко зможете продовжити фразу "Щоб у грудях було молоко...".

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Щоб у грудях було молоко — не стяжайте з-перед брата во Христі, бо ви чи ваші нащадки позбавляться найвищої благодаті.

Не оголюйте груді перед стороннім поглядом, бо жіноче тіло /за гріх Єви/ має властивості всмоктувати стороннє зло.

Не убирайте у себе чужу карму /гріхи/ не благословенними Богом інтимними контактами, бо чоловік, що має із вами злуку, своїм родовим коренищем частково всмоктується у вас, і лишає вам ту свою родову візитку для ваших нащадків аж до дванадцятого, а то й чотирнадцятого покоління /згадайте, родова лінія Христа по земній основі наліковує покоління аж тричі по чотирнадцять! Якби не грало ото ваги, вони б не називались!/ Три рази по чотирнадцять!..

Ту візитку ви можете стерти лише вінчанням, але жодна жінка не може звінчатися одночасно з кількома!

Якщо ви від байдужості позбавили свою дитину материнського молока до часу, аж поки вона почала ходити /аж тоді її відлучали "на свій хліб" спеціальним, програмуючим долю ритуалом/, то при розкаянні у поміч подається мені на молитву такий ритуал: полизати дитині /хай і дорослій/ місце вище заднього проходу, сплюнути, капнути воску з одночасно запалених трьох свічок, свічки загасити одночасно уткнувши у скляну банку з свяченою водою, мовлячи: "Був гріб — став чоловік, бо я уже з Богом".

Це "латає" на природній гармонії дірку за подібністю: тварина має хвіст, то злизує рефлекс подібності від тваринячого молока, що кодує недовгожителство у роду, капає віск — нарощує лінію життя, бо свічка — це життя. Гасимо свічку у банці з свяченою водою — би ніхто не мав впливу на цю людину, окрім Бога.

Діти з особливою Божою благодаттю /генетично пішли в хороших предків/, самі не беруть до рота поганого материнського молока. Мама пояснюють: не хотіло сосати. І рідко, котра задумується чому. Їх "хтось" від поганого молока, яке через патогенні зони грудей, оберігає. Згадаймо, з життя святих: багато хто не торкався до сосків матері у пісні дні! Це можливо.

Такий мамі та її родині теж варто ретельно пересіяти стосовно до Закону Божого своє життя. Змити груди свяченою водою і виляти її під горіх. Горіх — магічне дерево. Свята вода, при каятті, збирає патогенні зони, що могли принести чари. Коренище горіха занульовує їх. **ВАРТО Ї ЗАПАМ'ЯТАТИ: ЧАРИ НЕ ЛОВЛЯТЬСЯ ДО**

НАШОГО ЄСТВА, КОЛИ МИ ПЕРЕД БОГОМ ЧИСТІ. Чари чіпляються по мірі чорноти нашої душі: не простягни ручечку — яблуко не візьмеш.

Дівчатка отримують патогенні зони від предків почерез розпущене волосся, підрізану чілку, зрізану косу: позбавили себе оберєга від родових грїхів!

Досить дівчинці відростити волосся, туго заплїтати його в косу, як патогенна зона з грудей, яєчників зникає, не говорячи вже про недопускання цим інколи і іншого лиха.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Знову і знову повертаючись до теми дитинства, а у нїм — Слова, без сумнїву варто хоч трошки згадати і ритуал охрещення, оповитий світлими величними словами, а ще — дивного світу співанок, який я, для себе особисто, відкрив завдяки Вам. Як на мене, то не вислухавши співанок, нічого нам їх не замінить у життєвій дорозі. Той неймовірний заряд світла і добра минає нас, не оберїгає у путі до Бога...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Щоб оберєгти дитину від затягування на її судьбу усїякого лиха, її старалися дуже швидко охрестити. Хрещеними батьками добирали щонайпорядніших людей, бо було відомо: грїхи свідків цього великого ритуального процесу перепадають швидше, ніж грїхи рідних батьків. І дійсно, часто, після смерті вінчальних хрещених починаються неймовірні бїди, а ниточка виводиться на їх могилу.

Тих, хто мав би бути причетним до нового життя, вибирали з незаганьбленою репутацією, "би зло на народження не перейшло". Якщо дитина завалєла /зробила свою потребу/ при охрещенні на крижмі, то був великий знак, що на неї перейшло чїсь зло: родове чи хрещених батьків, а значить про неї треба

по-особливому піклуватися — оточити суцільним духовним світлом, відбивати цим налітаюче на неї зло.

Дійсно, великий оберіг і відмежовування від зла давала ніжна мамина співанка, що окутувала дитину до року — колисаночка. Як бачу, вона має великі лікувальні властивості: ніжна чистинь сповненого любові материнського серця випромінює /розтліває/ усіяке зло, недарма дитиночки заплющуються очі, вона солодко усміхається, хоче спати.

З того, що бачу, мати здатна виспівати з дитячої долі багато запрограмованого гріхами предків лиха. І в якійсь мірі праві старенькі, що не співаючи дитятам своїм колисаночки, матері уже гублять з ними зв'язок, а включивши "ревало" /магнітофон/ просто гублять їх малі душі.

Якщо брати з того, що яка суть митця-співака, тим він і заряджає свій голос, те і несе, **ТО ЦЕ ДІЙСНО ТАК. ТОМУ КОЛИСЬ ДО ВСІХ, БЕЗ ВИНЯТКУ, БУЛИ ЖОРСТКО ПОСТАВЛЕНІ ПРАВИЛА ВИСОКОЇ ДУХОВНОЇ МОРАЛІ. СХИБИТИ НЕ МАВ ПРАВА НІХТО, "БО ТИМ ЗАРАЖАЄ ДИЯВОЛЬСЬКОЮ БАЦИЛОЮ СВІТ",** — казали старожили. Так, заражає. І наш улюблений співак, якщо він морально нечистий, може стати великим каналом руйнації, приносити людям чимале лихо.

А щоб побороти агресію, в чоловікові, синові, стишити його, привести до норми, розкрити очі свідомості і підсвідомості на зло, зустрічалася і з таким, коли дружина мала брати голову чоловіка собі до грудей і співати йому колисаночок, співати...

Стишувався і найбуремніший шал, голосом ніжної шовковистої пісні витравлювалася дурна кров, людина приходила до міри.

Гой співала мамочка колисаночку.

Та й не спала мамочка аж до раночку...

Що не доспівала мати, мусила доспівати жона. Бо знали: з ким вінчатися — з тим і кінчатися. Надане перед віттарем слово про відданість і вірність могла порушити хіба що цариця Смерть. Тому друге одруження при живій першій половиночці виключалося, вся сила душі йшла на напрацювання злагоди з тим, кого Бог по достоїнству твоєму тобі післав, хто лише тебе хіба що по смерті. Тому наука матерів була: молись до святої Катерини, невісти Христової на небі і на землі, биє мала мужа від Господа, а не від сатани. Дівчині з пелінок до року туго сповивали ніжки, би не довели вони до шлюбу до якогось зла, ні перед ким до шлюбної години не розпиналися.

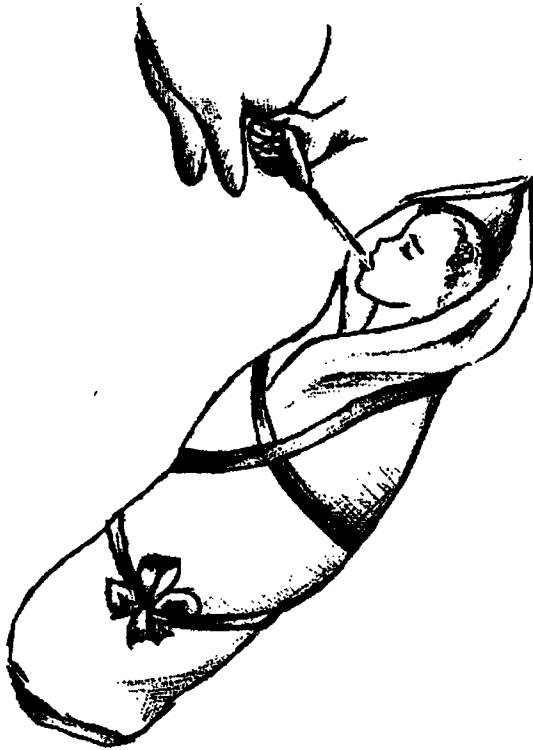
Перш ніж годувати дитину свою молоком, мамка збризгувала на ліву, а потім на праву щічку, "би цвіло личко, як яблуневий цвіт". За вечерю била /стукала/ спуклюю строною розколотого навпіл поліна доню по колінах /до десятилітнього віку/, "би чоловік її не відв'язувався від хати". Краючи із крижми на першу сорочину, ножниці обкурювали над свічею, "би чоловік очі на ній лишав" /ножниці ріжуть: розкраюється цільність. Що в речі, переноситься на долю. То щоб цього не було — бралася у поміч іскра лику Господнього — свіча, роль ножниць — розкраювати цільність — нейтралізувала/. Шиючи весільний вінець, спочатку колола її середній палець лівої руки, "би в вінець чужа гадина си не впхала та серце її так не кололо, не привело до плачу". Як уперше мати виряджала дочку на данець /посвячення в дівування/, кидала її за комір таргана, "би заверещала, струшуючись від нього, аби відтак не верещала від таргана на двох ногах". Би лиху жінку син не взяв, би яка непутня розуму йому не вкрала — теж мався цілий арсенал запобіжних засобів: як

відпроваджували на свій хліб /відлучали від маминих грудей/ за витягнуті руки переносили через поріг — "би мав над такою верх". Відпроваджаючи вперше пастухом на пасовище, мав підстьобати себе прутиком ззаду по лівій нозі, "би хитрістю яка не взяла". Як вертався з першого данцу /посвячення в парубки/ капелюшок чи кучемку клав спати на острішок, "би його верх над дружиною був".

У першу вишиту шириньку /нею дівчина закликала долю, даруючи на весіллі кожному гостеві/, вона вмотувала куряче яйце і клала у стайню на під /на горище/, під острішок, у сіно, на двадцять чотири дні, тоді яйце опускала у проточну воду, а шириньку клала за образами /ікони/ — "би впорі си віддала /заміж вийшла/, впорі діти родила, чупер /волосся/ почерез них би не білів, очі водою не стекли...".

Би дівка не була сварливою, на Різдво кидали ціп через хату — "би язиком так не біла, як ціпом". Би була розсудливою — з відра водою в печі гасили вогонь, що напалювався на паски, а потім розпалювали знову. Би проворність була у тілі, роз'язаний рух, у заметіль псячу буду звертали дном догори і заставляли на неї сісти. Би хлопцеві все до рук у хазяйстві йшло, в'язали у гудзи товстий курмей /шпагат/ і били ним у новорічну ніч куток південно-східної стіни. Несучи воду на зрості місяця перед північчю, дівчата перекидали коромисло з плеча на плече, "би не був чоловік п'яницею". Нові чоботи на доньчиній нозі мати обкидала борошном, би тільки біле до неї лапалося...".

Чи не найосновнішим було для батьків підготувати дитину до самостійного життя, навчити необхідного рукоділля /аби не брати нічого із плохих рук/, завести дитину у шлюб.

Під вінець мали ступити ангелами /цнотливими/, би родове зло на них не перейшло, прийти у церкву першими. "би хто злий дороги собою не сплутав".

А щоб розуміла молода, куди вона іде і що то навіки, був прекрасно розроблений у весільній церемонії ритуал прощання з рідною хатою, косою. Коли кінчалося весілля і молодій було споруджено кирпу /зібране волосся над тім'ям сплітали у вузол: хустка той вузол буде вистовбурчувати і різнити дівчину від молодиці/ весільна мати підводила її до порога у світлицю й відходила. Молода лягала під поріг і коли надходив молодий, стиха мовила:

"Переходить". Це пониження із висоти: своєму мужу, своєму володарю, своєму Адаму. Він переступає і з того боку порога опускається на коліна, бере молоду на руки, переносить у світлицю — на нове життя, у якому жінка тримає три кути, а чоловік — один.

З того, що бачу — перенісши у свою спочивальню Єву, Адам замикає за собою Євою створену енергетичну кліть, аби не тягнуло його, як кажуть старожили, на блудні дороги.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Дивним і подекуди незрозумілим навіть може видатися і те, як дбав народ не лишень про свою вселенську силу і здоров'я, але й про кожного окремо. Бо і свята свої, як ви їх називаєте, свята народного календаря, зумів увібрати до себе суцільним оберегом. Народні свята — і дівоча доля?..

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Так, ставали у поміч на закликання дівочо-жіночого щастя і свята народного календаря, де все пов'язане з цими датами, теж напрацьовувало на висоту душі.

Дуже помічними за доброго судженого є молитви до святої Катерини. "Подай щастя молодій дівчині, що вгоджає святій Катерині", — є в одній з них. А Катерині вгоджати — злого слова нікому не казати, в піст скорому до рота не брати, тата і маму щиро шанувати, старині допомагати, заздрощів у душі не мати, — скажуть вам старожили. І додадуть: не сповниш закону — будеш в сльозах до скону, бо грішника Катерина не чує, судьбу від Бога до нього не жене. Отож доводилося строго дотримуватися моральних норм, що вели стежиною до неба, бо "жінку береш не на рік, а на вік", "бо з злученим пару надірвеш — діти твої пару добру на ввидять".

Хлопці, наближаючись до свята Катерини, постили сім п'яниць, аби в Катеринину ніч доля приснилася, щоби від нечистого обранця не прийшла.

Але якщо ти серцем своїм за Катериною не ступаєш, закони її не сповняєш, то краще зовсім її не тривож, бо розсердиться і долі тобі від Господа вже й не уздріти...

Правда, можна було розкаятися, але так, щоб виділи те усі: на свято Катерини коліними від церковного порогу проколінькувати до її ікони. А при тім молитися: "Катерино пресвятая, до твоїх стіп коліними наvertsаю, муку Твою за віру Христову прославляю, бо я си встерегти не змогла /не зміг/, душу недобру ще маю. Здійми на мене грішну /грішного/ свої очі, проведи, відверни, очисти від гріха, і дай мені мою партику /долю/".

Перед іконою палили свічу: горіла яскраво — Катерина простила, ні — ні. Тоді вертайся і йди та й до наступного року добрі діла тільки твори, вину свою спокутуй.

Обереги, пов'язані з святом Катерини: зранку у це свято свій хрестик із шиї дівчата чіпляли на ікону Христа, "би блудними дорогами не ходити". На Катерину дівчата і жінки не затоплювали печі, "би їхнє життя не курилося". Мати вдосвіта вносила в хату півня чи паця, "би жених дурними дорогами не блукав". При вечері дівку-навідданицю садовили на покутті, би тато-мама швидше її там з калачами благословляли. Заможні дівчата зносили зестрю /придане/ дівчині-сироті, "би їх дитина колись отак не си всиротила". Мати запалювала перед образом святої Катерини три свічі, "би рід не переривався". В Катеринівській снігові /свято Катерини 7 грудня/ — талій воді — купалися, вмивалися, аби врода цвіла та

навроків не було. Жінки віття калини тулили до грудей, аби лихої слави за ними не було.

Казали: Катерина до того ступає, хто серце до неї втворює, то ранком, не зважаючи на тріскучий мороз, дівчата в білих сорочках босоніж вибігали за ворота і, як є добрі сусіди, приносили у дарунок рушник, кидали їм на руки, "би швидше голівонька покрилась" /рушник як головний убір/.

На Катерину всі йшли на санях спускатись з гірки, "би вітер лихе відломив...".

Питання долі на свято Андрія, вірніше — у ніч перед святом, теж мало пізнавальну мету. Якщо суджений тобі паде на цей рік поганий — значить перебирав своє життя увесь рід, сама дівчина, хлопець якомога ретельніше очищували від поганого своє життя.

Порушилися традиції — порушилися устави, захиталося, затряслося і поламалося родовідне дерево нашого життя. Пішла обертом голова — і перевернувся світ, ми почали дивитися на нього не тими очима. Емансипація Євочок стягнула на родину чимало зла. Приміром, як чоловічі руки порядяться на кухні, вони годують свою родину, як кажуть у народі, каменем. Взяла це на контроль молитвою. Продукти у руках благочестивої Єви ніби всмоктуються у її суть і проходять почерез неї своєрідну обробку, вона кладе на стіл перед своєю родиною чистий нектар. Та й що дивно: овочі, фрукти ніби й самі не хочуть іти до Адамових рук, своєю енергетикою його від хати відбивають: рано чи пізно не буде доброго життя. Як прикривають хороші предки — піде на дітей, правнуків, онуків. Бачу — відтягує від дому чужа постать, чужа жона, у роду наробляється лінія на зраду. Якщо чоловік займається з тістом, мукою — під жіночою спідницею сидить — у

нащадків, а чи й у нього невбавок у критичних ситуаціях чи при вирішальних справах бракуватиме волі. Якщо маніпулює з м'ясом — у нащадків роз'їдається м'язова тканина, йде відкладання солей, випадають хребетні диски.

Радила б Євочкам, що переклали на Адама кастрюлі і тарілки, від цього відмовитись, а щоб залатати космічні діри від порушеної гармонії в цій питанні — на спадку місяця /четверта четверть — зазначаються у календарі/ покласти Адамові ручки над кастрюлею з водою, з кастрюлі їх помити, а відтак обидві його мокрі долоні розкласти собі на животі /район яєчників/ пальчиками уверх, притримуючи за кисті і промовляючи: "Кого мати родила — і діло йому прирекла, в кого мати родила — діло своє забрала. Свят, свят, свят, свята Парасковее, захисти нас, відбери у мене мій гріх, даю тобі свою молитву". Лизнути язиком вверх кінчик чоловікових вуст, сплюнути через ліве плече, перехреститися, п'ючи свяченої води з словами: "Згинь, сатана, бо я вже з Богом".

Цим ритуалом забирається і таке: схильність нащадка на родовідному дереві Адама-куховара до самогубства.

Колись жінка без чоловіка не сідала до круга, не надломлювала кусника мамалиги без свого господаря, аби була цільною сім'я. Навіть у гостях могла годувати його з своїх рук, аби від сторонніх людей не накопичувалося лихо.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Цього разу ми з Вами домовилися детальніше зупинитися на питанні "любовних ігор". Їх пропонують нам скрізь і у будь-яких упаковках хіба не з дитячого садка. Але не чув

аби хтось показав дію тих "ігор" на людських долях, психіці, загалом здоров'ї...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Дійсно чимало надibuвала зла і від того, що подружжя велику тайну дітонародження робило стравою з приправами чи без приправ — за сексуальні пози, чи як ми називаємо, — любовні ігри.

Може бути нащадок з занадто викарачкуватими очима чи з зрощеними сіданицями, мати страшну паталогію ніг, рук.

Злука нам дана Господом на велику тайну дітонародження, коли хочемо із свого поєднання вивести гілчення, аби посадити на землі ще одне дерево. І коли ми робимо її келихом відірваної від цього насолоди чи штрихом ще якихось розваг — платим. За сексуальні пози з своєю рідною жоною чоловік настижав страшну хворобу — червону вовчанку, бо не було метою їхнього сукуплення давати світові ще одне дитя.

Так, Апостол Павло наголошує: тіло дружини належить уже не їй, а чоловікові, тіло чоловіка належить уже не йому, а дружині. Але це ведеться мова про недоторканість його ні поглядом, ні руками, ані словами когось стороннього, чужого, аж поки не пожере сира земля.

Дуже багато недоброго приносить розповсюджений метод омолодження завдяки прямого спивання чоловічих чи жіночих гормонів. Жінкам мудреці рекомендують зсмоктувати чоловіче "молочко", чоловікам — присмоктуватися до "джерельця" жіночого. МИ ТОДІ, з того, що бачу, **ПОЖИРАЄМО СВІЙ РІД!** Жінка зсмоктує і п'є — так, вона омолоджується, але рано чи пізно сохнутиме її Адам, чи хтось із нащадків. Потомство таких, як

правило, дає паралітиків — розумових, чи рухового апарату...

Коли такий метод панує у чоловіків — серед нащадків з'являються алкоголіки, ракові захворювання, порушення ендокринної системи.

При розкаєнні — на молитву, як допоміжний елемент на відв'язання від зла, подається такий ритуал: чоловікам на спадку місяця засвітити коло ікони Матері Божої одночасно сто свіч, розсипати по кімнаті сто зерен пшениці, внести півня, аби склював, відтак його зарізати і зварити, юшку виллявши на смітник, а м'ясо дати бродячим псам зі словами: "Був біс — став чоловік, прости мене, Боже". Зло переходить на півня й собак, бо за нього довго треба б роду нести дуже страшну спокуту.

Якщо це Євочка, то бере два-три сирих яйця, розбиває їх на сковорідку, сипле жменю солі, жменю цукру, вливає горня бурякового соку, перемішує, змащує тим собі ліву сторону шиї /зверху вниз/ відтак сторону лівої груді /від пахи/, лиже з долоньки язичком, спльовує у воду з трьох криниць, все тою водою змиває, виливаючи воду на смітник зі словами: "Щоб плід моєї утроби досроку в землю не впав, аби утроба моїх нащадків злі діти не родила". Запалює три свічки перед іконою Божої Матері, кажучи: "Тепер я з Господом Богом, з Ісусом Христом".

Якщо було до шлюбу переривання вагітності — хіба лишиється відокремитися від світових розваг і відмолювати свій гріх, аби якомога менше зла котилося на покоління, його каяттям чи ритуалом зняти не можна — і на чоловічу, і на жіночу родову лінію б'є неймовірно зло.

Як прийшла ото дівчина: шістнадцять літ — вісім абортів. Показує: єдина дитина народиться з церебральним паралічем. Вона:

— А що я можу робити — заміж інакше не вийду ніколи, хлопці спочатку пробують на сумісництво...

Взяла на молитву імена хлопців, кожен в даній мені картині ніс на свою родову лінію гріб.

Непрощена також родова злука: тато з дочкою, мама з сином, брат з сестрою, навіть двоюрідних. Троюрідні теж дають погану кров, виходять в'ялі, часто нерозв'язані в голові діти. Там рід даватиме виплодків, убивць, приречених на погибель.

Мати вчила володіти жінкою сина, в якого нічого з нею не виходило. Пішов під машину внук.

— Та ми через резіночку, — говорить як про цілковито нормальні речі. Через резіночку — нема: є злука матері з сином, вистрілений у всесвіт факт.

У жінки двоє близнят і двоє недолугі, щось з ними коїться, твердо не стоять на ногах, їх хитає. Бачу її малою, статеві маніпуляції з батьком.

— Мати казала: "Терпи, дитино, ніж він має ходити до інших жінок". Жаль було матері, все плакала...

Тепер плаче вона, плачуть знедолені діти!

Цей гріх можна хіба що применшити пожиттєвою спокутою, постійним каяттям, стиранням молитвою, де життя, — суцільна молитва, ритуалів на його витертя та поменшення нема.

Такою ж страшною спокутою на рід лягає і гомосексуалізм та інші сексуальні збочення.

"Сім'я Адама використовувалось не за призначенням", — чую на молитву.

З чого беруться сексуальні збочення, сексуальні маніяки? При таких фактах на молитву отримую картини з життя предків: жінка, а чи дівчина масажує собі дітородне вмістилище дійком корови, стріляє туди із нього цівки теплого молока. Це сприяє і до захворювань гонореєю на подальшій лінії роду. В

чоловіків — розвиває потяг статевої злуки з довгими жіночими грудьми.

Можна видресірувати увагу баранця... На родовідній лінії ідуть низькорослі кучеряві маніяки-вбивці.

Жона уміла пристосовувати до своєї утроби і хряка — народжуються на родовій лінії особи чоловічої статі, які прагнуть партнерів одностатевих з маніпуляціями їм в рот. Спокусник собака — на родовій лінії гомосексуалісти.

Рахіт, церебральний параліч при недоумковості, рухові розлади — предок загнав у кут, тримаючи за роги, козу. Мужоподібні лопатисті велетні-жони — предок так же гвалтував теля.

За маніпуляцію предка в дитячому віці з заднім проходом курки бачила нащадків вбивць.

Душу подібних предків не подавалося як відмолити чи заспокоїти, як і від'язати на нащадках зло!

Ононізм, як жіночий, так і чоловічий сприяє омертвінню м'язових тканин, нащадкам сприяє у пониженні зору.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Чимало оберегів-ритуалів є описано як у главах цієї книги, так і у Ваших численних публікаціях у періодиці, журналах. Поверніться, як Ваша воля, до найголовніших. Сподіваюся це моє прохання підтримають читачі, бо скільки разів читав у листах нарікання, що ніяк не вдається їм дістати усі Ваші статті і книги...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Часто дівчина не може вийти заміж, кажучи, як одна: "Чари". А "Чари" — двосажневий до батька-матері язик. На ритуал відбиває: після каяття — стати перед батьком-матір'ю на коліна, поцілувати руку і мовити, кладучи долоню родителя собі на голову: "Простіть мені, мамочко,

/таточку/ все, що я перед вами согрішила, бо я вже вільна". Доля міняється.

Коліна заземляють при розкаянні зло, поцілунок остатки його стирає /тому, коли хоронять людину, оголошується останнє цілування, аби зняти зло таким чином, хто за життя не встиг, а то буде тягнутися за покійником у ямочку/. Голова покрита рукою родителя — відтепер не буде ні сердитися, ні сперечатися, бо визначила над собою свідомо родительський верх.

Непошанівок до батьків дає дуже погані наслідки нащадкам: тюрма /якщо у предків була непригріта старість/, потяг до самогубства, якщо було над ним знущання. Нема нічого гіршого, як порушити заповіт, або ще гірше — заповіт самогубця.

В жінки, яка порушила заповіт матері похоронити її з старої хати, пішла біда за бідою. Щоб припинити ті біди, вибило, при розкаянні, ритуал: помити трьох покійників, одягти, споряджаючи у останню дорогу. І почерез них при цій дії сказати: "Простіть мене, мамочко, би мене Бог простив".

Якщо порушено заповіт покійних іншого виходу для припинення бід не бачу.

Хто мав честь знущатися над батьком-матір'ю, аби не мати на родовій лінії від цього непередбаченого зла, бажано попросити прощення у живих, і на цвинтарі, коло могили, підійшовши з голови і ставши на коліна на рівні лівого ліктя покійного, припавши чолом до землі, якщо батьки уже мертві. Якщо батьки живі, опісля розкаяння догоджати їм, як малій дитині /суддя нашим родителям один Бог/, а як мертві — щовечора запалювати по три свічки коло ікони Ісуса Христа і змивати каяттям свій непошанівок, просячи у них прощення на колінах, як у живих, перебираючи кожен недобрий вчинок зокрема.

І так щовечора дві-три неділі.

Чимало бід слідувало у родину і тоді, коли діти, виряджаючи у останню дорогу родителя, більше думали про помпезність похорону, поминок, а менше — як при розлуці з родителем стерти розкаянням свої гріхи. Бо помпезність робилася для людського ока, а каяття облегувало шлях душі.

Якщо так було, треба розкаятись, на спадку місяця прийти на могилу, правицею взяти із гробу глини, притулити собі до чола і мовити: "Прости мені, Господи, що обов'язок свій перед родителем сповна не сповнила: не розуміла, не знала".

При таких, як правило, збирається втрата із господарства.

Воля родителів — закон. І якщо вони бажають, щоб дитина жила при них, дитина повинна. Бо потім за нашу розкутість і волю на родовій лінії слідує велика неволя. Здебільшого, параліч, прикутість до ліжка, тюрма.

Якщо батьки уже переставилися і все це не можна поправити, треба на могилі від серця до лівої ключиці запалити три свічі, покропити їх свяченою водою, випити тої води — як дуже спраглий, усю — /мовби матері-батькові сльози/, опуститися на коліна, нарівні лівого коліна родителя, бити поклін до землі зі словами: "Відв'яжіть мене, мамо /тато/ від вашого бажання і слова, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом". Покійник, як живий, нам прощає і розривається тягнучий нас за ним канат.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Відома, певно, усім чимала категорія сучасних християн, які часто можуть так і проказати: нагрішу, нагрішу, а потім покаюсь... Як далеко відкотилися вони від істинного розуміння каяття і святості нашого життя і слова перед Отцем Небесним?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Якщо людина свідомо порушує з наміром відтак покаятися, то не доходить до лику Господнього таке каяття.

Діти не мають права на парування без батьківського благословення. Часто розриваються сім'ї, дитина росте без батька, має на нього злобу — про яке прохання благословення тут можна говорити! А розплата іде. Відповідають часто нащадки! Як уже згадувалося, місто Сторожинець, на Чернівецьщині: у чотирнадцятилітнього сина пухлина мозку. На молитву показує: одружуючись, батько дитини не попросив благословення коло такої-то могили. Виявляється там похоронений його батько. То дуже далеко, десь на Донбасі. Сім'ю залишив, син — не пам'ятав... **АЛЕ НЕ ДІТИ ВЕРШАТЬ СУД СВОЇМ БАТЬКАМ!**

Якщо не було прохання біля могили родителя благословити на шлюб, треба розкаятися, а відтак, щоб пошвидше позбутися линучого за це зла, подає такий ритуал: прийти на могилу, поклонитися, покласти померлому на ліву ногу /від коліна до пахи середину вирахувати/ червоні полум'яні квіти з словами: "Би не гасла моя родова кров". Відтак впасти на коліна, склонитися до того місця чолом зі словами: "Простіть мене, таточко /мамочко/, що не віддав вам Богом відведену честь, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом, з силою Господньою довіку". Поцілувати те місце і не озираючись піти.

У моїм видінні гріб померлого ніби опускається в землю, а так стояв на поверхні і ждав цього каяття. **ЩО ВІДМІРЯНО КОСМІЧНИМ ЗАКОНОМ — МУСИТЬ ВІДБУТИСЯ І МИ ТОГО ПЕРЕСКОЧИТИ, НЕ МОЖЕМ!** За непростання батьківського благословення на родовідну лінію

налізають страшні хвороби, передчасна смерть. Би яке там кохання не палахкотіло, без батьківського благословення ніхто не вагувався поєднуватися на сім'ю, без батьківського благословення і Бог пару не благословляв — тобто її не вінчали. Знали — на голови нащадків летітиме каміння.

Та й свіжий приклад: Світлана Тимофій, місто Чернівці, вулиця Хотинська 47-а. У жінки каліка дитина, розходяться урізнобіч, не маючи сили тримати тіло, ніжки. І ось Світлана пише: "Тільки Гарафіна Петрівна взяла долю моєї дитини на молитву, як показало, що першопрчина тяжкої недуги — наше поєднання без батьківського благословіння. Дійсно, коли ми одружувались, чоловікова мати благословіння дати не хотіла. Ми повінчалися без нього". Далі Світлана болем своєї душі, виходячи з власного відкриття, закликає: "Люди добрі, прошу вас, не йдіть проти волі батьків, не засуджуйте їх, не сперечайтесь з ними, бо за наші гріхи розплачуються наші діти".

А хто простягнув до батьків руки, проливав їх кров? Обов'язково пролиється кров нащадків: чи то буде якась операція, чи якась розбійна пригода. Як би не прощали такому батьки та є гріхи непрості. Для спокути та применшення стягнутого на голову нащадків зла, треба перетворити своє життя у суцільну молитву.

Дають питання /та й листів багато надходить/, а якщо батьки сякі та такі?! ЗА ВСЕ ЇХ ЗАПИТАЄ ОДИН ГОСПОДЬ, ДИТИНА НЕ МАЄ ПРАВА ПИТАТИ!

Не обераяються лиха і ті, котрі в роки атеїзму, аби не мати неприємностей на роботі чи у побуті заставляли батьків знімати зі стін ікони, хоронили родителів своїх за новими обрядами, переступали їх заповіт робити це так, як було прийнято прадідами-

дідами. Клади на могилі замість хреста інший пам'ятний знак.

• Знімали ікони — слідує статеві захворювання: відривався від Бога рід. Не відправляли похоронну панахиду, не опечатували гріб — іде на родовій лінії розторможеність, безумність, схильність до психічних розладів. Клади інший пам'ятний знак замість хреста — ідуть по напасті тюрми. Це є великий і страшний гріх, він падає чимдалі на покоління. Щоб зняти його з своєї душечки, треба забути надалі, що таке гріх і присвятити себе цілковито лишень Богу, бути серед людей, як ангел: своєю білизою подальшою висвітлювати на родовій лінії содіяну чорноту.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Без сумніву хотілося би почути Ваше слово і про церковну ритуаліку. Майже кожного шлете Ви до храму відразу ж, а багатьох завертаєте, ще з порога, — на очищення, бо приходять з такою чорнотою на собі — що про яку там і долю говорити...

Проте, майже усім — різні слова мовити треба перед образами у Храмі Божому, бо у кожного гріхи такі схожі і усе ж неповторні, як і ми самі. Неповторні у грішному вияві дітей Божих...

Г'АРАФІНА МАКОВІЙ: Що церковна ритуаліка має неабияке значення стверджують і приклади, коли на родовідній лінії іде біда за те, що нечестивий предок доторкнувся творення святині: малювання ікон.

Дівчинка народилася з відвислою щелепою. На молитву показує: пішла в нечестивого отця, несе за його безчинства спокуту. Мати дитини: "А він у нас віруючий, оформляє церкви, малює ікони...". Беру на молитву, прошу розкрити тайну гріха: не дотримує постів, блудить, зраджує, п'є, палить і... творить

образи святих! Чи піде через такого стяжання на мальований ним образ святого духу?! Його дія називається оскверненням святині!

Взяти хоч стеблиночку із церкви — гіршого нема. Це — вкрасти із дому Господнього. То уже класифікується як у плоті сатана.

Нещастя найчастіше накопичуються таким способом: ремонтували чи відбудовували церкву, лишилися залишки, активісти розібрали... Собі на гріб! Або брали з поруйнованих церков...

Знаю жінку, яка похоронила п'ять синів, а причина того така: мати працювала у церкві прибиральницею. Туди хтось пожертвував чорну тканину. Доня взяла крадькома, пошила спідницю. Що народжувалося згодом під спідницею — пішло на цвинтар. "Хіба би пороздавав усе такий і у затвор пішов", — чую на молитву. Тобто відгородився від світу і жив тільки спокуючи вчинене зло.

Церква має неймовірну вагу у житті християнина. З того, що бачу, душу грішника, який не кається у своєму злі, ще заздалегідь не примирився з боржниками своїми, не пропускає до неї в радіусі 700-800 метрів. Ноги наші у церкву ідуть, а душу /як дзеркальне відображення людини!/ не пропускає невидима стіна, що виникає. І була би гарна казка, якби не співпадало, як ті місця виглядають до найдрібніших деталей.

Коли жінка переривала вагітність, її душа теж не переходить отої дистанції. Якщо вона усвідомила свій гріх і щиро у ньому кається, то у поміч для стирання її страшного гріха /ВБИВСТВА!/ подається такий ритуал: в п'ятій-шостій годині ранку /на народженню нового дня, аби оновилася доля/ за 700-800 метрів від церкви паде на коліна, б'є поклони зі словами: "Прости мені, Господи, що душечку в Тебе взяла і

кинула в пашеку сатани, не розуміла, не знала. Візьми, Господи, ту душечку /душечки/ і пересели в інші тіла". Відтак п'є свяченої води, запалює три свічки коло ікони Ісуса Христа і каже: "Благослови, Господи, на нове життя, бо я вже вільна".

Тобто вільна від свого смертоносного гріха. Бо де вбивство, там нема Бога. Душечку закликали, а тіло забрали, вона потрапила в лабеті сатани і як наш споріднений важіль, привела сатану до хати, він там править кровавий бал: співпадає, що маємо від того ми, наші діти.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Хотілося б торкнутися такого важливого питання, як відповідальність перед Богом за ритуал-оберіг.

Адже не тільки Ваша сила і здоров'я переливаються у людину зі Словом, те Слово дає на зцілення Господь.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Колись у Книзі відгуків жінка з Києва, Люба Кушнір записала: "Я для себе відкрила, яким гріхом являється аборт, бо в ритуалі мені показало скільки свіч /життів/ я погубила. Так, якраз стільки я зробила абортів. Сьогодні я переконалася як цей страшний гріх нищить судьбу мою і моєї дитини".

Люба розкаялася, справи покращилися, але життя є життя... І Люба знову переступила. Результат? Загинула в автомобільній катастрофі. Ти ж кажеш в ритуалі: не розуміла, не знала, а тут уже — і розуміла, і знала!

Є безліч засобів, як переривати вагітність і іншими способами. Сюди відноситься і пружина, яку вміщують у себе жінки. І різні ковпачки, тампони. Гріхом вважається навіть прорахований спеціально, остерігаючий нас від вагітності календар. БО СІМ'Я

АДАМА МАЄ ЗАСІВАТИ ЛОНО ЄВИ НА НОВИЙ УРОЖАЙ. — так я отримую на молитву. Введення у себе мертвого тіла приводить до омертвіння родової лінії — чоловіків з того роду чекає біда, часто передчасна смерть.

Навіть тампони "Тампакс", які не вгавають рекламувати, як найзручніший засіб при місячних, приводить до омертвіння м'язових тканин у жінки чи її нащадків.

Кожна людина — це ніби окрема планета, де все підпорядковано чітко визначеному закону: СВІТИТИ. Не набираючи нічого побіжного і лишнього карабкатися драбиною, спущеною нам з Неба, наверх, до свого Творця. Добре укріплювати позад себе діточок, щоб і вони туди дійшли. Ніколи задивлятися удолину, роззиратися, тим паче пхати рученьки в чуже багновиння, бо не знаєш, що ти там зачепиш: саму твань, жабку, дракона, а чи вужа.

Ось так прибула жінка на ймення Марія із нашого району: вдома із дітьми біда. На молитву показує, як горить її господа, дочка потрапляє під колеса автомобіля, а син теж має не кращу долю. І все за те, що пхала носа у чуже просо: зводила рахунки з жінкою з такої-то господини.

— Було! — вскипає. — Бо люблю справедливість! Моя весільна мати вчепилася за мого брата і спокою йому не дає, то мушу там все те розбити!...

Але ж іде порушення заповіді: вівця вівцю не судить, судить пастух! Впхавши носика в чужу долю, Марія своєю лихотою підчепила собі у пазуху три гроби, які височіли родовою розплатою над долею тієї жінки.

— А що робити?

— Піди і попроси прощення, що вершила замість Господа над нею суд, а відтак причастись. Щиросердно, з розумінням своєї помилки.

Кажу і бачу, як родове зло тої повертається воясї: знімаються біди, які Марія перебрала осудом на свій рід.

Отак і кожному, хто має на кого лихоту, порадила б зробити. Бо дуже багато затягуємо на своїх діток своїм осудом. І прикладів, які мають дуже печальні результати, безліч!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Усе частіше у Ваших оповідях стрічається тривожна нотка: людина і земля. І не у тому лишень значенні пригніченої і вичерпаної планети-годувальниці, а в значенні глибокого пошанівку — розуміння і відчуття землі — як живої, Богом даної нам Матері, який так лунко гомонів у народному мелосі, а значить у душах наших предків.

"Роздали тепер землю нам на погибель", — скрушні чую Ваші слова...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Особливо іде велика біда на рід, якщо було ворогування за землю. Секс і земля — це два крила, які сьогодні найактивніше ведуть нас до погібелі. Бо пороздавали землі дійсно лиш на лихо.

Бог — Отець, Земля — мати, а ви лишень мухи, що прийшли на цю землю на один сезон, щоб скласти іспит на вічність, — чую на молитву. А відтак питання: де ті люди, що були на цій землі сто літ тому, двісті? А земля є!

Бачу, що коли ми свою матір починаємо ганебно шматувати, вона передчасно відкриває для когось із нас своє лоно, або приковує нерухомо до себе. Особливо, як ішла сварка за землю під будівництво, ідуть паралічі.

Сварки за землю предків прирікають нащадків на великі нещастя. Не лишилося уже і знаку з оселі, де порядкував колись злобою предок, а гріх кочує, нащадки усе пізнають і стверджують те, що збігається.

Ішли сварки за пасовиська, межу, самовільно захоплювались чийсь ділянки, чи із громадського масиву... — усе те веде на цвинтар, де буде нам виділена дійсно вже наша на якийсь час земля! Або живуть нащадки без щастя і долі, немов закопані у землю. Кожен відстоює свою правоту, забуваючи за заповідь: тобі камінь, а ти — хліба, зняли свитину — дай сорочину, дали тобі в одну شوку — підстав другу... **ОТЕЦЬ НЕБЕСНИЙ НАМ, СВОЇМ ВОРОГАМ /БО РАЗ МИ ЗГРІШИЛИ — МИ ЗРАДИЛИ СВОГО ВІТЦЯ, СТАЛИ ЙОГО ВОРОГАМИ/ — НЕ СОРОЧИНУ ЧИ СВИТИНУ, А СИНА СВОГО ЄДИНОРОДНОГО НА ВІДКУП ВІД ГРІХІВ /А ЗНАЧИТЬ СМЕРТІ/ ДАВ!** То як же ми, коли ми у злобі, виконуємо свій основний девіз — **УПОДОБАТИСЯ ОТЦЮ?!**

Коли було ворогування за землю, треба нейтралізувати його каяттям, попросити прощення в опонента /живого чи мертвого/, а відтак подається у поміч такий ритуал: запалити у церкві три свічки коло ікони Ісуса Христа, вибити вісім поклонів зі словами: "Відв'яжи мене, Господи, від смертоносних гріхів мого роду, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом". Відтак запалити на трьох родових могилах по три свічки зі словами: "Хай простить вам Господь ваше зло содіяніє, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом".

Це означає, що усвідомивши свої гріхи і гріх предків ми просимо у Бога прощення, бо вже тільки Йому присвятили своє життя, поклинами

занульовуємо смертоносне зло /вісім/, свічами нарощуємо лінію життя, бо уже звільнені від зла. А так як ми уже перед Богом чисті, то уже можемо і випрохати прощення нашим злодійним предкам, бо в Божому Письмі сказано, що як ми маємо істинну віру, то можемо пересувати і гори...

Мова йшла про тих, хто уже відійшов. Але, якщо за землю мали сутички ми, нині живущі, то треба взаємопримиренням ліквідувати зло. Поступитися, як треба, бо Отець нам поступився Сином! Де зло, там Бога немає, а якщо ми злимося, то ми не з Богом, то які ж ми християни, навіщо ми наново своєю непокірністю розпинаємо Христа?! Мало того, бабуся сварилася за землю — онук втопився: пішло за подібністю — плакала, нарікала... Дитина з нерухомим хребтом — дід був у колгоспі землеміром, неправильно наділяв. Батьки захопили з громадського наділ — сина в армії завалило землею...

За ворожнечу у родові часто іде клінічна смерть. Людину давно похоронили, у нащадків біди, виводить на могилу і каже мені на молитву відслужити молебень за новопредставленого раба Божого... А той раб Божий у землі уже, буває, й трицять, й п'ятдесят літ, а новопреставлений — до сорока днів. Але збігається, як виглядав, де похоронений...

З літератури знаємо, як перезахоронювали Гоголя, то хотіли наново на нього глянути. Пошкрябаний, обличчям вниз, оббивка в домовині зірвана: клінічна смерть. Отак часто буває, як не хочуть хоча б при смерті подолати зло, ізольовуючи від любові і всепрощення свою душу. А нащадки таких мають пияцтво, тюрми. То є дуже страшно. Бо що відчуває біль, страх, холод?! Душа! Ми лякаємося вночі пройти мимо цвинтаря, а тут — відспівали тебе і пішли, а ти розплющуєш у домовині очі...

Тому наші предки постили п'ятниці /день загального трауру, був розіп'ятий Христос і хто причетний душею до нього, розвивається інтуїція, не вмирає нагальною смертю/, щоб не вмерти непередбачено, а передчувати свій останній час, востаннє зробити духовну лазню, оповитися кров'ю і тілом Ісуса Христа — причаститися. Тому при останньому цілуванні у церкві можна було побачити, як до покійника з цілуванням приходили зовсім невідомі для родини люди: відв'язати зло.

Якщо покійний за життя з кимось ворогував чи мав якусь лихоту і не встиг попросити прощення, той хто лишився живим, у трьох церквах замовляв молебні всепрощення — за упокій його душі. Інакше буде тягнути за собою, і тягне.

Свічка, подана помираючому у руки, спалює лінію нерозв'язаного зв'язку. Колись було дуже великого, як помер без свічки, а тепер — ніщо. Колись, щоб поправити цей гріх /родичі мали допильнувати!/ передавали свічу через руки наступного покійника в тому населеному пункті. Якщо брати до уваги, що жінка від'язалася від бід за порушення маминого заповіту, просячи в мами прощення через покійників, яких купала і одягала, то і в цьому сенс є.

Підходили до покійного, запалювали ту свічу, що мали передати, від свіч, які горіли у кімнаті, вклякали і просили: "Душе усопшого раба Божого /приміром, Петра/, вклякаю перед Господом на коліна і прошу, випрошую прощення, що неня /маму чи кого там/ на послідній дорозі не впильнував, впустив в правічну дорогу без світла. Як Бог захоче по милості своїй великій простити мене грішного і світло рабі Божій /за кого клопочеться — ім'я називає/ передати, то тулю до правої руки твого грішного тіла, аби ти передав".

Свічка трохи горіла, а потім господар дому, де покійник, що мав передати світло, простягував

грудочку солі, той гасив свічу об сіль, господар сіль виплюскував в вогонь, "би вся лихота горіла", а свічу, коли хоронили вже цього покійника, хтось з його рідних запалював на могилі того, хто помер без свічі.

Якщо душечка, що пішла без світла, отримала таким чином свічу, їй легше перейти до Отця, спалюючи довкола себе нечисть, бо біди, що йшли через це у нащадків, припиняються, якщо вони міняють своє життя круто за Законом Божим.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Думається мені — величезних, тільки Богом поправимих змін, зазнала людина у містах: порвавши духовну, мовну, природню пуповину з отчим домом.

Модернізація життя модернізувала і те, до чого звикли покоління християн, на чому трималися підвалини віри, віри у те, що ми можемо, як Діти Божі вирватися у Царство Світлих, говорячи Вашими словами.

Часто модернізація, спрощення ритуалів, віками усталених — як мені не раз доводилося чути від Вас — призводить до бід і то непоправних. Певно і в тому є наше випробування, коли маємо набратися мужності і наполягати на повній глибокій сповіді, коли нам священник пропонує сам же спрощений варіант, розуміючи значення розмови з Богом, каюття перед Ним, а також інші важливі ваговиті дії нашого життя...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: У великих містах пішла мода опечатувати гріб без присутності в погребельній церемонії священника.

— Душечка вашого покійника не заспокоєна, не опечатаний гріб, — отримую на молитву.

— Та ні, ми опечатували, нам в церкві давали землю...

А мені на молитву подається: священник гам на могилі, має відслужити заупокійну панахиду, опечатати гріб, аж тоді душа-отримує супокій, а біди у нащадків відходять.

Пам'ятник чи хрест? — часто питають. Якщо посередній грішник, опечатаний гріб, є хрест, то з того, що бачу на молитву, нечисть певний час не має доступу до могили. Якщо цього нема, то нечисть, з того, що бачу, зразу ж має доступ до душі і душечка, нещасна незаспокоєна душечка, робиться приманкою у руках диявола для заловлювання родових грішників, що ще лишилися живі, скорочує їм дорогу на цвинтар.

З того, що бачу, найкращий хрест з дуба. Це дерево ніби має особливий Божественний покров, вміє світити, випульсовує заряд позитиву. Він здатний випромінювати темінь довкола незаспокоєної душі, поступово її розтлівати. Що не бачу від хреста із бетону, металу.

Чи мають право діти ставити хрест на могилі когось із батьків, якщо то були переконані атеїсти? Ні! Покійний за життя сам свідомо обрав свою стежу, значить визначився, його право не мають права топтати навіть діти. Хіба з того часу, як покладуть хрест, стають одною суцільною молитвою /способом життя/ на небо, окрім Отця Небесного і життя во ім'я Його з своєю родиною, не бачать більше нічого. Інакше все виглядає так, ніби хрест поставили на могилі самогубця. Комуś із живих дочасно з'явиться у головах хрест. Якщо це вже було зроблено, після каяття, відбиває такий ритуал: запалити під підніжжям хреста три свічі і загасити їх брудною консервною бляшанкою, накинувши на полум'я свічки, як капелюха, зліпити з воску чортика і покласти його сидячи зверху зі словами: "Хто тебе за життя свого придбав, коло того і стій, бо я уже з

Богом". Ми ніби повернули нечистого духа, якого потоптанням святині придбали назад, бо своєю чорнотою мав пригашувати свічі життя. Біди відходять.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: У нашій першій бесіді "Цвинтар" Ви обіцяли детальніше торкнутися теми самогубства. Думається, варто підтримати тих, для кого це горе, часто буває настільки ж несподіваним, якби був несподіваним грім з ясного неба.

Не розуміючи кармічної нашої прив'язаності до гріхів предків, дійсно, не можна пояснити нічим страшні вчинки дорослих, тверезих, урівноважених людей.

Але вони усе частіше трапляються. І по тих людям лишається страшний шлейф — з семи смертей, які мають послідувати уздогін, як нащадкам зрадника Христа.

І все ж тут, як і скрізь, дивує милість Бога — безмірна до нас і щира.

Вам неодноразово подавалися на молитву ритуали, як полегшити долю діток, родичам самогубця...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Якщо самогубцю було поставлено християнську ритуалику хрест, ікону, свічку, або писалося його на молебні за упокій душі, теж слідує чималі біди та нещастя. Це є той, хто не спромігся винести свій життєвий хрест, дочасно його скинув, а значить зірвався з драбиночки, що веде до Бога цілком свідомо і самовільно, впав у торбу до сатани. Воля його незрушна! Тому до самогубця сходилася тільки найближча родина, такого не ховали разом з усіма, а на відтинку цвинтаря, не несли коло церкви, а домовину відпроваджували накравкою донизу, тобто клали такого у дорозі обличчям вниз. І якщо звичайного покійника хоронять головою на

захід, а ногами на схід, бо з сходу дивиться на нас наш Отець, то цього -- навпаки. Народ робив усе можливе для того, аби людина збагнула, що по чім, і в найтрудніші хвилини все ж таки карабкалася догори, хрест свій не скидала. Бо тоді ти все, що є найцінніше у тобі — душу свою — нечистому віддав, рід свій занастив. Піти до такого на похорони — духа нечистого до себе пречипити, — побутувало повір'я. А хто того хотів!

Якщо з Богом такий не мав нічого, то по такому і не дзвонили, ані хрест з церкви такому не брали, ані хоругви /процесію/, ані до церкви такого не заносили, не відспівував священник, не запечатували гріб. Місце поховання самогубців вважається найнечестивішим місцем. Старожили скажуть: "Не дай Боже, коли стреться із землі цвинтар, щоб на тім місці клалось щось для споживку: сіялася нивка, чи зводився дім, хлів — не буде нікому від того спокою, хіба би у найправеднішій чистоті перед Богом стояв.

Самогубця не можна було купати /бо знак від нього водою на себе береш/, споряджати /брити, як то чоловік/, розчісувати. Кострюбатим най до кострюбатого іде, не треба миндрити /прибирати/. Самогубця миндрити — нечистому годити, — малося повір'я.

Якщо самогубець парубок — чотирма шматками полотна, зщепленими докупи, обмотували стовпи, на яких тримається хвіртка, разом з нею, за годинниковою стрілкою. Відтак те полотно хтось міг /кому конче треба/ зняти, прополоскати у трьох стічних водах і використовувати для вжитку. Родина це робила для того, щоб дівчина, котра йому на долю йшла, не була довіку одною. З цією метою не зщіплювали йому гудзиків на штанах, не намотували круг стану окравку /пояс/, а клали поруч — "би діти без порчі мала". Кидали каменем в дзеркальце і

виколупували його з печі /колись дзеркальце вмонтовували у піч/. "би щезник не привижався". В саду стинали куш калини — "би біда не перейшла на рід". На цвинтар обов'язково везли так, аби минути воду /кидали на неї, якщо ніяк не міг, капелюх з труни/. "би щезник, що взяв душу, не зробив коло роду гнізда".

Якби хрест свій скинула дівчина — рід проклятим вже вважався і люди виносили з тої хати образи /ікони/. Мовчки приходили і здіймали, несли у якусь каплицю. "З тої хати дівку вже ніхто не брав, хіба би десь на сторону пішла, де роду її ніхто не знає, чуєш між старожилами. Та й взагалі, де був самогубець, хату такого обминали десятою дорогою, особливо після заходу сонця. "Там кум сатани сидить, може і тебе взяти", — казали. Звідти не брали хресними та вінчальними батьками, на весілля, хрестини не кликали взагалі. Ні з ким з такої родини не ручкалися /не віталися за руку/. Отож, хто виявляв слабодухість у хвилини відчаю, мусив у таку мить подумати на що прирікає весь свій рід. Це тверезило, бо себе ти можеш хоч під лід, хоч у зуби сатані, але коли вже від цього будуть вигнанцями рідні, то вже тебе тримало, кажуть старенькі. Тримало навіть більше, ніж боязнь, що душечка твоя піде в лабети сатани.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Впевнений, що з'являться у багатьох питання і щодо фотознімків, які лишилися по самогубцях. Щодо речей також. Нарешті, мені доводилося бачити на могилах самогубців — хрести...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Фотознімки, які лишилися по такому, де б в кого вони не були — відразу віддавалися вогню, "би образ такого не лишився", бо буде тривожити по ночах, або вестиме до гріха твою душу. Якщо одержу звичайного покійника

роздаровували при виносі тіла із хати через домовину, то одержу самогубця чи причетні до нього речі кидали у могилу за ним, вмиваючи опісля у трьох водах руки. "аби не снівся, не привиждався". З його тілом по дорозі на цвинтар не можна було зупинятися на роздоріжжях та пам'ятних місцях, як це робилося при похоронах звичайних, "бо де з самогубцем станеш, там сатана теж щось забере".

Не садили більше коло такої хати піонії, би в когось не пішла "дурна кров" /епілепсія/. Водне джерело, де сталася така подія /ставок, криниця/ наново прочищалися, очищувалися освяченням водою зібраною з трьох монастирів, як і хату, крім цього у хаті щосуботи прокурювали ладаном протягом семи літ, "аби дух недобрый до кінця згорів".

А ще був ритуал відречення. Коли у труну, у яму, поскидали речі самогубця, родина оберталася плечима до могили і кидала зверху камінь почерез голову, проказуючи: "каменуємо духа, що тебе взяв, і тебе, що віддавсь йому в руки. Як ти за свій рід не подумав, так і рід тебе вже не знає". Хтось підходив, лив із скляного глека по черзі кожному на руки свяченої води, давав рушника, щоби витерти руки, замотували у рушник із сухого дерева гілляку і кидали зверху в яму, відтак закривали. Родина, що відреклася, вже такої великої зневаги не знала. Але коли на нявчин тиждень, що наставав після Зеленої неділі, до інших ішли, то до тих, від яких відреклися, вже ніколи на могилу не приходили.

Що робити з речами самогубця, як лишилися? Піддати на городі або на пустирю вогню, а попіл прикопати на сміттєзвалищу зі словами: "Згинь, сатана, бо ми уже з Богом". Мені на молитву подається ніби вимотується із того попелу великий напівзмій — напівдракон — чимала руйнівна сила, що могла би призводити до непередбачених бід, про які

ми говоримо: ні з того, ні з сього. Приміром, захлинулася дитина, упав на хату грім...

Якщо це вже пізно зробити — три сірникові стеблини змотуємо до купи чорною ниткою, розпікаємо на чомусь метал /чи як є — плиту/ так, щоб, черкнувши ними об неї, можна їх запалити, палимо і гасимо у сечі, зібраній потроху від кожного члена родини. Сечу вилляти на гноїще від тваринячого посліду, сірники вкинути в ту банку відмотуючи нитку. Нитку спалити над Великодньою свічою, а банку закрити кришкою, закопавши у смітник, зі словами: "Очисти нас, Господи, від усілякого родовідного зла, не розуміли, не знали".

Відтак кожному спити вдома у себе свяченої води, запалити три свічки коло ікони Ісуса Христа, вибити десять поклонів, правою рукою взяти мовби жабу з лівого плеча, розтерти і мов хліб, запхати у рот і зразу ковтнути. Послинити правий вказівний палець і начертати собі на губах хрестик зі словами: "Прости мене, Господи, за попрання святині; не розумів, не знав, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом, з силою Господньою навіки". Встати, начертати великим /товстим, крайнім/ пальцем правої ноги знак оклику, перехреститися зі словами: "З Богом навіки". Таким чином припиняється потік зла, а рукою прибирається нечистий дух, підчплений тим гріхом. Розтирала, ковтала — ми його пожерли, а не він нас і поклали над ним хрест, більше торжества над ними він не матиме.

А за хрест, поставлений самогубцю, зустрілася з таким випадком: приїхала мати: тікає із дому донька, вважає — пороблено. Кладу ім'я дівчини на молитву до Бога, запрошую долю. З'являється картина: сатана водить по-під пахи обезголовленого чоловіка, а той ловить дівчину, доводить до кухоньки, де вона бере

мотузку, підвішує до сволока, а відтак -- собі на шию...

Щоб не лякати матері, не змальовую її цієї картини, а тільки питаю:

— Донька так виглядає?

— Так.

— Є така кухонька?

— Є.

— А що це може бути за обезголовлений чоловік?
— стараюся зрозуміти.

— Та це мій свекор. Працював у торгівлі. Наробив розтрати. У день суду вийшов до колії, поклав голову на рейку і поїзд її відрізав...

Внучечка мала честь піти по його лінії, мама, працюючи на фермі, брала, що могла, таким чином посилила канал. На могилі поклали хрест -- потоптали святиню...

Розкаялись, зробили ритуал, дівчина стала на міру...

Якщо самогубцю поставлено хрест, після розкаяння, на молитву до Бога, отримую таку допоміжну лінію на відв'язування від біди: його звідти відкопати і закопати у землю, як звичайного покійника, головою на захід, десь на околиці, зі словами: "Би мого роду смерть не бачила". Спити свяченої води /там же/, банку відкритою залишити поруч, зліва /мов ліва рука покійника/ поклонитися тричі до землі, зі словами: "Прости мені, Господи, все, що согрішив, бо я вже вільний" /тобто вивільнений від скоєного зла, гріха/. Зверху хреста опісля, прикривши і банку з свяченою водою, зробити насип. Там буде іти занульовування усілякого зла.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Речі, лишаються не лишень по самогубцях, але й по звичайних покійниках.

Сьогодні — інколи більше ніж потрібно для трьох живучих. Вони ж, як відомо, несуть на собі заряд людини, ще довго після того, як вона сама відійшла на цвинтар. Заряд, так часто недобрий...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Щоб не було проблем з речами покійника, добре, щоб людина ще за життя склала заповіт на кожну річ, тоді вона, як від живого живому, рідним, якщо не заспокоїлася душа покійного, не чинить шкоди. Якщо цього не зроблено, то краще все, що лишилося, чужим людям подарувати. Речі покійних, як правило, не продають. Це їх остання візитка живим у творенні добра, як казали у народі — "лишити їм свої лахи" тобто — лахміття, бо і найбільші дари є лишень лахміттям у вимірі з життям вічним.

Продавання речей покійного веде когось на родовій лінії до злиднів: або доробитися не можуть, або йде якась господарча страта. Треба розкаятись, а в допомогу для пошвидшого відчиплення мені на молитву поступає таке: "З'їсти три деревісні вуглиночки, запиваючи свяченою водою, розведеною молоком, зі словами: "Був гріб — став чоловік, прости мене, Боже". Відтак на повнолуння у трьох церквах замовити молебень за упокій предків до дванадцятого покоління та душі раба Божого /ім'я/ чий речі продавалися.

Вуглини — відбивається чорнотою нашого вчинку чорнота, цим людина себе веде до гробу; свячена вода і молоко, — обілюємося каяттям. Нашим вчинком тривожаться душі предків, отож і замовляємо молебні за їх упокій.

Багато бід і тоді, коли наперед, живі ще, замовляють собі на цвинтарі місце.

Приїхав чоловік, дуже хвора мати. А мені на молитву показує пам'ятник на цвинтарі, на нім портрет. І супровідні слова: "За кого просиш? Вона

вже покійниця, бо ще за життя себе до цвинтаря прив'язала".

Виявляється, мати, споруджуючи пам'ятник покійному своєму чоловікові, вирішила лежати колісь поруч, то вже спорудила пам'ятник і собі, з відбитком свого обличчя. По-суті живою прив'язала себе туди, бо ми знаємо, що фотографія — це частина нас, по фотографії можна робити різні маніпуляції з людиною і куди вона потрапляє, так робиться і нам. Жінка себе поклала у царство мертвих то ж і туди ішла.

Після розкаяння мала замалювати там свій відбиток, нейтралізувати закличне лихо з тої зони землі. Поправились.

Нам не стає боротьби та стусання серед живих, ми стусаємося і серед мертвих. Якщо йшли сварки живих за своє місце на цвинтарі, то дуже скоро хтось із родини там буде як не будуть сповнені великого щиросердного каяття! Прив'язати до цвинтаря нас може хіба, що найчорніший чаклун, а ми то все самі собі робимо.

Якщо вже залишено місце на цвинтарі, треба розкаятись, а відтак поставити будяк головою до ізголів'я зі словами: "Мертвому мертве, а живому — живе. Прости мене, Боже, що ще живою до цвинтаря себе прив'язала, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом, з силою Господньою довіку". Вдома випити свяченої води, запалити три січки коло ікони Ісуса Христа, вибити дев'ять поклонів зі словами: "Благослови мене, Господи, на нове життя, бо я вже чиста".

Зв'язок із цвинтарями перетинається. А він буває страшним ось ще чим: мати, хоронячи чоловіка, залишила собі місце, а в матір вдався каналами син. Мати переповнила свою чашу зла, мала би вже лежати на цвинтарі, якби не мала валізи, куди

пересипається її зло — сина. Вона живе уже за рахунок поїдання його світла. То що мало б сіпати на цвинтар її, уже сіпає його. Досить йому зробити якийсь страшний необачний крок, як опиняється в ямці. А мати приходиться, плаче, сама туди загнавши своє дитя!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Очі — ядро духу — не раз чув від Вас. Тим ядром ми вбираємо у себе світ і себе у світ випромінюємо. І часто досить одного погляду, аби до нас причепилася біда, або ми її комусь накинули на шию. Якось Ви обіцяли розповісти і про те, що робити, аби до хати не зачепився чужий недобрий позір...

ҐАРАФІНА МАКОВІЙ: По-перше, при будівництві житла розпланувати його так, щоб вікна і двері виходили до сонця, аби випромінювалося, висвітлювалося із неї усіяке зло, — скажуть вам старожили. І додадуть: — Прийде хтось недобрий — залишив по собі такий же хвіст. Мов опустилася хмара. А з неї зробиться сварка потім, чи якась інше зло.

Та й треба, щоб хата на корінь дерева не попала: невдоволені хатні ходитимуть завчас. Щоб на стежці не була чи навіть на малюсінській стежині: ніколи в хаті не доробишся, а як доробишся — рано чи пізно за вітром піде. Би на межі не була — буде родину все розділяти.

Місце під будівництво колись вибиралося дуже вдумливо. Де мали бути кути фундаменту, забивали кілки, освячували його, відтак клали пробні знаки: прив'язували на те місце на цілий день корову. Буде неспокійна, не ляже, маючи і добрий корм при собі, — можеш бути упевненим, що унизу зла сила корчується.

А ще клали на кути по тарілці, в кожному наливали по дев'ять порційок води, залишали на ніч. Вранці міряли: прибула — добре, ні — ні, теж щось в землю тягне, полишали те місце.

Або посипали обране місце попелом. Уранці дивилися, чий слід проліг: пташиний — вестиметься хатне господарство, рукоділля, звіриний — справуватиметься добре хатньому голові /господарю/, людський — ходять злі духи.

Хату починали будувати навесні, коли Місяць доходив до повноти, щоб благо відтак наростало, повніло. Коли закладали фундамент /підвалину/ по кутах опускали гроші /би копійка не переводилась/, ладану /би нечисте до хати не пхалося/, дори — освяченого хліба — /би мерці коло хати їсти не просили/, свяченої води /щоби жінці душу не ссало — безпричинно не сумувала/, гілку клукічки — Божого деревця /би борзо підвалина не гнила, довго хата трималася/ — хати будували тільки з дерева.

Коли здіймали крокви, господарі чіпляли по боках шириньку /вишиту хустину/ — би дівчата впорі заміж виходили, два кукурудзяні качани /насільники/ — би не переводився ні хліб, ні рід, би хати трималася пара, та всякого зілля, би в хаті не переводилися краса та веселіш.

До Дмитра /8 листопада/ в хату треба було увійти. Майстер забирав шириньку і кугута /півня/, два калачі — би зло від нього на хату не перейшло, бо майстер і спеціально міг злого у будову примаїструвати, як був на душу непорядний чоловік.

Хату освячували, відтак робили празник /поминальний обід за усі душі, які від цього роду відійшли, аби не шкодили/, тоді священник вносив дві ікони — Божої Матері та Ісуса /би в парі жили при хаті/, господар — відро води, бо без води нема і їди, господиня на рушнику хліб-сіль, як були діточки —

сіяли перед собою жменю проса, би зле за ногами не сіялось.

Починалися входи́ни, на які скликався тільки рід, бо в нову хату нічого від чужих не приймалося. Тиждень по входи́нах ніхто ще там не спав, би спочатку все освітілося Богом...

Якщо брати до уваги, що все у нашому житті вершиться за подібністю, то не можу сказати, з того, що бачу, аби ці обереги значення не мали.

Та ось місця не посвятили, зробили будівлю на скопищі громадських ніг, почалися біди, що тоді?

У першу чергу старалися скараскатися розкаянням гріхів і жити за Законом Божим: і найстрашніше місце освятиться вашою душею, так само як і найсвятіше ми можемо своїми ганебними вчинками, словами, думками, способом життя осквернити.

Друге — освятити помешкання кілька раз з поминанням предків.

Пропалювати на сон грядущий куплені в церкві свічки і читати Євангеліє, хоча б 5—6 хвилин наніч. Йде прямий контакт з Творцем Закону, висвітлюється енергетичний бруд, а свічі спалюють.

Можна по три свічки пропалювати вечорами по кутах кімнат, читаючи при цім над водою дванадцять разів молитву до Чесного Животворящого Хреста /є в молитвослові/, а потім спивати тієї води, скроплювати помешкання, всі речі.

Як ми при цім ще розвантажуюмо душу каяттям від гріхів, з наміром не грішити, біди швидко припиняться.

А щоб лихо від посторонньої людини якомога менше потрапляло у наше помешкання, над вхідними дверима колись малася ікона Пресвятої Трійці чи Миколи-Угодника, і людина, зупинившись перед іконою, спочатку читала молитву, а вже потім увіходила у наш дім — перетинала руйнівний заряд,

що могла принести чи сама, чи з злого переходу, світлом молитви.

Якщо ми явно знали, що Іван-Степан, що завітав до нас недобрий чоловік — по його відході пропалювали у кімнаті трояк — три свічі, що стояли на трійному підсвічнику для такої okazji, читали молитву до Чесного Животворящого Хреста і скроплювали помешкання освяченою водою.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Для мене, загалом міського жителя, дивним було чути, що чари можна зробити не лишень на людину, але й на оселю. Виявляється і з таким "досвідом" Вам довелося зустрітися не один раз. І в тих домівках жили не тільки дорослі — що чимось комусь не догодили, але й їх ні у чім не повинні діти...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Це буває досить часто. На конику своїх емоцій ми бездумно метаємося, кидаючись хто-зна до кого і куди, аби відомстити, причарувати, розбити чиєсь благо, коли нас роз'їдає заздрість.

Насамперед такі мають собі добре запам'ятати, що палиця має два кінці і коли знімаються чари, то зло помноженою силою, вертається до того, хто чорну ту музику наказав і б'є помноженою силою, часто уже по долях нащадків!

По-друге, якщо ваша душа перед Богом чиста, то би вам і сто найсильніших магів ворожили на зло — нічого не притулиться: НАСЛАНА ЧОРНОТА ЛІПИТЬСЯ ДО НАС ПО МІРІ ЧОРНОТИ НАШОЇ ДУШІ! І якщо наша душа стає гранично чистою перед Богом — чари автоматично відпадають, повертаються до того, хто їх спричинив. Отож, як пороблено, легше привести свою душу в порядок

перед Богом, аніж мандрувати у пошуках розради світами.

Часто нам щось підкидають з метою атакувати психіку: на гризоту, а часто є закодоване у тій речі і велике чи мале зло. Ви зустрілися з ним? Не злякайтеся! Якщо ви не спрацювали переляком, воно не приліпиться, ви йому до вашої душі не відчинили двері.

Далі ту річ варто перехрестити з словами: "Бог вище усякого сатани, кличу Бога у поміч, бо я християнська душа, а Бог захищає кожного християнина". Таким чином зло нейтралізувалося і нам треба його прибрати. Краще мати про таку оказію віник з полину, бо ця рослина теж має властивість нейтралізувати зло. Змести, зібрати на те, що можна спалити /картон приміром/, розікласти на вулиці вогнище і кинути у вогонь, спалити. Попіл зібрати /не руками/, закопати у смітник зі словами: "Що нечисте, то най у нечисте заходить, бо я раба Господня, з Господом Богом, Ісусом Христом, з Силою Господньою довіку".

Руки помити, спити свяченої води, запалити три свічки коло ікони Ісуса Христа зі словами: "Прости мені, Господи, усіяке зло, бо я вже вільна" /тобто від гріхів/.

Якщо явних ознак немає, а ви маєте насторогу, що щось може бути, то виходячи з дверей на вулицю, хрестить перед собою простір зі словами: "Христос попереду, я за Ним, сила Господа всесильна". Зло буде нейтралізоване.

Часто бачать, як до порога, навіть узимку можуть скакати жаби. Жабів чарівники роблять провідниками зла, його посильними. Що тоді? Перехрестити її зі словами: "Іди, квакушка, звідки прийшла і віднеси усе тому, хто прислав тебе, бо Христову силу закликаю на тебе і зараз ти вже не

будеш жива". Жаба втрачає управління чорної сили, розвантажується від закланеної у неї ноші, а ноша мчить на винуватця того чорного торжества.

Якщо ви не лінуватиметесь читати Євангеліє на сон грядущий при трьох запалених, куплених у церкві свічах, шовечора, хоча б по 5—6 хвилин, протягом місяця ви намотаєте великий світлий захисний моток: Він буде нарощуватися все більше і більше, але якщо полінуєтесь хоч вечір, все обривається і треба починати мотати його спочатку.

При вашому бажанні іти до Бога, неймовірну поміч подають нам в очищенні приміщення ікони. Це віконечко нашого зв'язку з небом, і чим більше отих віконечок, тим краще. Але коли людина намірено веде нечестивий спосіб життя і думає, що ікони її спасуть, виходить навпаки: значно більше "віконечок з неба" зирять її неподобства і позитив від ікон відштовхує із хати нечестивого господаря.

Від усілякого зла захищає нас і натільний хрестик, медальйон, з зображенням Бога, Матері Божої, святих. Якщо при розмові з поганою людиною схопитися лівою рукою за такий натільний знак, зло на нас не переходить.

Він у нас якраз на ямочці під грудьми /сонячному сплетінні/, де знаходиться наша сила, як сонечком її прикриває.

Був такий випадок: приїхала з Тернопільщини жінка, дуже хвора, а мені на молитву показує: якби у тебе, жінко, не було на шиї медальйона Матері Божої, ти вже давно була би похоронена там і там.

Виявляється, їй робили чари на смерть, аби вивільнився її чоловік. Але вона мала захисток над життєвою основою із образу Богоматері, а він — ні у що не вірив. Ото і пішов...

Ті, хто дивляться на нас із ікон, по мірі нашої чистоти чи молитви за нас наших предків — нас

спрямовують, нами керують. Дуже часто в кінці індивідуальної розмови показує: там і там є у вас така-то і така ікона. Це вона вас прислала. Засвітїть перед нею свічку і поклонїться. Така ікона обов'язково є.

Якщо хтось із нашої родини п'є, безчинствує, блудить, то він має право. Бо християнська мораль добровільна і Христос, котрий пішов за нас на розп'яття, не каже: "В шеренгу, за Мною, до Господа Бога, Я за вас кров проливав", а мовить: "Я стою коло твоїх дверей, впусти мене і Я прийду" — тобто прийми мій закон і я буду з тобою. Там же: блуднику, блуди ще більше, грішнику — гріши ще більше, каючийся, кайся ще більше. Ми вільні вибирати диявола чи Христа. Тому втручатися і міняти йому долю не можна, це насилля. Навіть кодувати від алкоголю, сигарет не можна: людина сама має вибрати чи пляшку, чи Бога. Але ми можемо молитися за протверезіння розуму раба Божого такого-то. Капля за каплею камінь довбе, ото і ми можемо безперестанно молитися: "Господи, якщо раб Божий такий-то /ім'я/ не бачить Тебе очима душі, а тільки язичком /є ряд людей, що кажуть: "Вірую", але творять безчинства і Бог не може їх захищати поки не поміняють спосіб життя, каяттям не очистяться від гріха/, я прошу Тебе: протверези душу раба Божого /ім'я/. І Бог такого за нашим проханням очищає.

За тим, що понароблювали наші предки, можна порозкласифікувати грубо і наші наслідки, бо все, як уже наголошувала не раз, іде за подібністю. Якщо наш предок мав честь робити комусь чари на цвинтарній глині, далі на родовідній лінії за його послуги диявольською силою сатана забирає сім душ: йде сім передчасних смертей. Якщо зло смертельне роблено на одежі — сім нащадків будуть мати на долі великі сльози. Роблено чари на собачій шерсті —

хтось із нащадків буде ходити блудними дорогами. Якщо хтось із предків, аби прив'язати свого чоловіка до себе, теж користувався послугами сатани — три родові лінії ніколи не будуть мати у хаті щастя. І зняти те все, практично, неможливо, як зачепили своїм гріхом, треба розтирати те все своїми слізьми, нести спокуту.

З Книги відгуків, Блавата Лариса, місто Чернівці, вулиця Авангардна, 49: "У моєї дитини страшна біда. Виявляється, по смерті моєї бабусі нечистий дух, якого вона придбала, чарами утримуючи свого чоловіка, перейшов до моєї доньки. І як я можу не повірити, коли все, сказане жінкою збіглося, навіть, де похоронена бабуся, як вона виглядала...".

Велику біду на осквернення місця, де ми живемо, на закликання різних нечистот звідусіль маємо за ворогування в родині. Якщо виявляють непошанівок до батьків діти /цим вони, здебільшого закликають собі погану пару/, треба стати перед родителем на коліна, поцілувати руку з обох сторін, покласти родительську долоню собі на голову /це означає, що від тепер буде верх родителя і тільки/ зі словами: "Простіть мене, мамочко /таточку/, аби мене Бог простив". А далі відноситися до батьків з великим пошанівком.

Якщо ворогують між собою чоловік та жінка, то теж мають поцілувати руку своїй половиниці у ліжку /але коли та спить/ зі словами: "Прости мені, мій муже /жано/ все, що я перед тобою согрішила /согрішив/, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом, з Силою Господньою довіку". А далі і до голови не допускати поганих думок, а коли вони налізають — блокувати їх: "Згинь, сатана, бо я вже з Богом".

Ще користуються методом, поданим ворожбитами, на збереження сімейної злагоди: з спеціальними замовляннями кладуть фотографію чи якусь річ з

половиночки під мерця, щоб як той вже не встане, то і чоловік би так нікуди не відійшов. На родовій лінії після того від нащадків віє смертельним холодом, від них леденить, то не знаходять собі пари, або їхня половиночка прорікає про такого: "Морозить, як від мерця". Щож, треба нести хрест, покірливо і терпеливо, як ніс свій Христос, завданий прародителем. Він наш спокій сімейний зхрумкав. Насолоджуйтеся **ЙОГО** насолодою. За ваш рахунок йому жилося добре, хоч за диявольські послуги, його душечка тепер у сатани.

Мало того, якщо ми кладемо щось під мерця, ми, як побачила, робимо неприкаяною померлого душу. На підтвердження приклад, що в Книзі відгуків занотований також: Людмила Добровольська з села Малі Сади Дубенського району Рівенської області, аби поправити біду сина-епілептика, за порадою знайомих, зміряла сина чорною стрічкою і поклала ту стрічку у домовину бабусі. Синові не допомгло, навпаки: погіршилось, потягнувся за бабусею, а душу бабусі показало неприкаяною за такий страшний родовий гріх: мати дитини прагнула причинити до бабусиної душі синову нечисть! Замість того, аби допомогти...

Так само, як збирають з померлого пута і користуються ними, аби мати успіх у справі, аби скрізь мати перемогу, свій верх.

Пута в'язали мерцю ноги. Тепер вони в'яжуть волю людини, що перед нами. Хто в'яже волю — хіба Бог?! Чим ми користуємося — християни?.. І яким чином опісля чекаємо блага від Бога?!

Хто знімав пута — закопати глибоко у гріб в районі лівої ноги зі словами: "Де гріб, там і це має бути. Прости мені, Господи, мій гріх смертельний, не розуміла, не знала, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом".

Омитися водою, зібраною з трьох криниць і вилляти її на вогонь таким чином позбавляючись нечистого духа, а відтак у трьох церквах причаститися, висповідати цей страшний смертельний гріх.

Не можна мертвих одягати в речі живих, класти їм у могилу свій знак: якусь свою річ чи фотографію. Якщо вже так сталося, то треба придбати з трьох церков ладану, розтопити його, капнути собі на ліву руку /де цілуємо/, змити те свяченою водою і спити зі словами: "Мертвому — мертво, а живому — живе. Прости мені, Боже, що ще живою, до гробу себе прив'язувала, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом". Потім піти на цвинтар, розрахувати лінію бокову нижче серця, запалити прикупі три свічі зі словами: "Мертвому — мертво, а живому — живе, бо я уже з Господом Богом, Ісусом Христом, з Силою Господньою навіки". Відтак піти у церкву і замовити молебінь за упокій тієї душі, більше нікого не дописуючи до неї.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Питання, якого ми ще з Вами не торкалися глибоко це — непошанівок до свят, до неділі. Неодноразово чув, як з такими запитаннями до Вас зверталися люди. І то не диво — свят багато. І як вирізнити серед них головні, і що можна робити у ті, чи не можна у інші? А як з неділею бути? Різне питали. Нарешті, я знаю — останнім часом Вам трапилося кілька випадків дійсно цікавих, які стосувалися порушення християнських свят, неділі...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: — Багато бід іде за непошанівок до свят, до неділі.

З села Драчинці, що на Чернівеччині, прибула жінка: коло хати почалася колотнеча. На молитву

мені іде: "Чому ти не була в церкві на святу Покрову, а працювала? Що ти робила?" Жінка відповідає: "Так, я складала кукурудзиння, думала: це незначна робота".

Виявляється, що коли свято такого-то святого — над землею сіється його захисток, його благодать. І коли посилаємо до нього молитву, ми притягуємо його покров. Коли працюємо, не молимося — покрову не стяжаємо. Так і ця жінка: роботою вона відсунула захисток Богоматері, у цю "діру" впахалися родові гріхи, а результатом показало пожежу, біду від дорожньої пригоди з онукою. Тому у народі кажуть: "Хто працює у неділю чи свята, той ту роботу, хай до сім літ, але виплаче".

Якщо був непошанівок, до неділеньки, до свят, треба у церкві поставити три запалені свічі на підсвічник коло ікони Богоматері, розкаятись, б'ючи десять поклонів зі словами: "Був хробак, а став чоловік, не розумів — не знав, прости і спаси мене Боже".

Часто з чарами лізуть до колодязів, оскверняють свята святих — воду. Боронь Боже! Це значить — занাপастити родову лінію до чотирнадцятого покоління!

Щоб до води не підкочувалося чуже зло, треба не допустити свого: не оскверняти водоймища, не підходити до криниці в лихоті, неохайними: вода зафотографує і закликає подібне.

А ще — коли освячують водні джерела — не забувати і за водоймища свої. Особливо, на Маковея, коли в'яжуть до цямбриння жмут літніх освячених квітів, мак.

Для цього ще споруджують на цямбринні хрест. І було споконвічне повір'я: хто підійде до води, біля якої споруджено хрест, з якоюсь лихотою, той хрест

перетягне на свою родину, але ляже вже він на цвинтарі, у головах.

Хто щось-комусь робив на воді, то буде у нього рід всихати і цю вину можна спокутувати хіба що покаанням суцільним служінням Богу, молитвами. Давання чарів на пиття — теж "плоха кров" закликається у роді /білокрів'я, епілесія/, — скажуть нам у народі. І це так.

Треба, аби у дзеркалі води на пиття не відбивався Місяць. "Де Місяць в воді си положи, то сили не буде з того пиття", — почувеш між старожилами. Вода зафотографує, а Місяць — супутник усілякого зла, творення чарів і все це він з прискороною швидкістю переносить.

З метою оберега від насланого зла на звороті дна відра, що опускали у криницю, виколювати хрест, "аби кольки верталися тому, хто з злим наміром до води цієї прийде", — вимовляли при тому.

Якщо вами осквернялися водні джерела, то біда на рід іде за подібністю: кров /вона, як і вода, тече/, зір /дзеркало води схоже на очне дзеркало/, біда з хребтом, якщо ми своїм сміттям примушуємо стічну воду стояти, або взагалі перекриваємо її брудом. Тоді при розкаєнні вибиває на молитву такий ритуал: підійти до того джерела, спити /хай і брудної води: бруд змивається брудом/, перехреститися тричі і мовити: "Пробач мені, водичко-сестричко, що я тебе оскверняла, не розуміла, не знала, би мене Бог простив". Біди, як правило, забираються.

Ще зустрічалася і з таким: якщо мати не вводила в церкву дитину — церква її не приймає. Треба це зробити. /Після охрещення дитини, коли жінка вже чиста від післяродових виділень, вона має принести дитину в церкву і присвятити її, як та, що народила, Богу, її вводить священник/.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Знаю, що неоднозначні сьогодні почуєш думки і про пости. Піст — загалом, як явище. Одні — посилатимуться на святих подвижників, інші — на сучасних священників, що у скруту життєйську мовлять лояльне щодо посту своїй пастві. Чув такі розмови неодноразово — я. Мовляв — часи важкі, їжте, брати і сестри, м'ясо, та тільки любіть одне одного...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Я говорила про біди з кров'ю перед цим. Так от ідуть вони і за порушення постів. Коли ми споживаємо у пости їжу тваринного походження, ми набираємося тваринячої життєздатності /а вік у них короткий/, а також тваринячих інстинктів.

Приміром, якщо одна жінка порушила піст у п'ятницю, середу, на молитву пішло, що вона розпинає Христа.

— Чому? — здивувалася. — Я ж споживаю тваринячу їжу...

Відповідь слідує:

— А Ісус загинув за тварин: будь у людині збережено людське начало, Його жертва б не потребувалася.

Наші предки з великим пошанівком ставилися до постів. У середу був зраджений Христос, у п'ятницю — розіп'ятий. То істинний християнин з великої відданості до свого Спасителя не міг собі у ці траурні дні дозволити веселощів.

Так само піст перед Різдом Христовим, Воскресінням, успінням Богородиці, святом первоапостолів Пётра і Павла... То є очищення душі перед великими празниками, аби увійти у них очищеними і оновленими, без оскверни.

Проте, гіршого нема, як "пускати у піст кров" убивати тварину. Вбивство прагнення до вбивства переноситься на когось у роду. Треба гарно очиститися від гріха, відмолювати і спокутувати свою провину, бо далі слідує прямо-таки нав'язливе --- різати, убивати.

Подібне буває і тоді, як ми дорізуємо умираючу від хвороби тварину, аби не пропала, аби мати з неї якийсь зиск.

Старенькі вам скажуть: якщо ми зачепили своїми гріхами стільки родових гріхів, що мала би вже гаситися свіча нашого життя, або дитини, проте маємо перед Богом якісь особливі заслуги, родова біда може перепасти на якусь річ чи тварину: йде пожертвою, забираючи за собою і наше лихо. Отож, як у жінки з села Кабульчин, що на Чернівеччині, померла корова, на молитву показало, якби вона її встигла дорізати, в автомобільній катастрофі за гріхи роду загинула б її онука.

Так само беру на молитву, що сталося б, якби не було краді. Той, хто вкрав --- взяв і нашу біду в придачу: часто дорожню пригоду, пожежу.

Приміром у одного жителя Чернівців украли машину. Якби не вкрали, показало, як би впала з табурету донечка, поламала хребет. Обстановка в квартирі збігається, вигляд дівчинки теж. Показує за які гріхи. І слідує: якщо розкаєшся від содіяного зла з метою більше не грішити, злодії приженуть машину під будинок. Так і сталося.

Йде страта чи сталася --- перебирати своє життя, шукати, що зробили не так, чим розділилися з Богом, відтак поставити три запалені свічки перед іконою Ісуса Христа, вибити десять поклонів зі словами: "Прости мені, Господи, все, що согрішив. Каюся, каюся, каюся". По достоїнству нам воздається.

Коли не складається у родині, часто нас спокушує образ людини, з якою нам здається, що було б, як мріється. Але, що заслужили, те маємо, мусимо нести свій хрест, якщо не хочемо, щоб його ще тяжчим воздвинули на свої плечі наші нащадки.

Стає у поміч постійно мовлячий в такому випадку оберіг: "Що моє — то моє, а що чуже — то най іде з Богом". Перехреститися, сплюнути' через ліве плече, де йде накопичування чорної енергетики. Це значить — її нейтралізувати.

Так само, як нам лізе щось грішне чи погане у вічі: ребром правої долоні перед собою начертати міні-хрест, сплюнути, ніби здмухнувши з кінчика язика нечисть. Тоді вона до нас не тулиться.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Нещодавно трапилося мені серед листів, що сотнями йдуть щодня до Вас і таке, на перший погляд, дивне запитання: чи обов'язково дружина має бути на прізвищі свого мужа?... І дійсно цікаво...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Так. Тим вона ніби увіходить у його нутро, його суть. Інакше хтось відкочується із родовідної лінії у дитячому віці. Не введена Єва у вібраційний позитивний ключ Адама, в якійсь мірі лишається відщепленкою, от і відщеплюється з дерева життя, основою якого вважається Адам, її нащадок.

Прийшла із Чернігівщини мати: у дитини гниє кишечник. На молитву показує: дідусь дитини, в якого малюк мав честь вдатися, чинить заклинання до сатани, безперестанно.

— Він у вас — маг? — питаюся.

— Ні, — стискує плечима жінка. — Самий звичайний чоловік, водій автобуса.

— Розкрий, Господи, як Твоя воля, тайну гріха, — молюся далі. І чую мовний багаж дідуся дитини: в реченні кілька нормальних слів — інші лишень безсоромні.

— Так, він здорово матюкається, — червоніє молодиця.

Щож, брудні слова предка руйнують брудновивідні канали нащадка: йде за подібністю.

А якщо, відкривши Біблію, прочитати, що спочатку було СЛОВО І СЛОВО — це БОГ, то матюки дуже далекі від Бога...

Сквернослів'я накликає велику розплату. І щоб применшити її, після каяття здебільшого подається такий ритуал: сечою сполоснути собі рот, виплюнути її на вогонь, а відтак заїдаючи білим хлібом і спиваючи молока, проректи: "Був біс — став чоловік, прости мене Боже".

Розладнання кишко-шлункового тракту часто дає викиди отрути під шкірою, на шкіру. Цим ритуалом це перебивається.

...Знову ж таки: ритуали — не панацея від усіляких бід та усілякого нещастя. Це допоміжний елемент при щиросердному каятті на вигнання різної руйнівної сили, якщо людина з щирим наміром має бажання більше не зраджувати Бога. Якщо цього нема — ритуал не діє.

І найкраще, все ж таки, не шукати зцілення від бід, а добре собі усвідомити, порозуміти: біда /навіть наслання та чари!/ приходять на наш гріх, є визначенням того, що ми віддалилися від Бога, уже коло Нього не перебуваємо. І Він, як тих, хто Його зрадив, перестає нас захищати. У такому випадку варто за Законом Божим детально проаналізувати своє життя і знайти свої порушення Закону. Не з позиції, що Іван-Степап ще й не те робить, а з позиції, що ми сьогодні важимо перед своїм Отцем, що вартує

із Його виміру наша душа. Усоромитися своїх плям, зняти їх каяттям, увести у себе наново кров і тіло Ісуса /причаститися/, а відтак, якщо біди ще не проходять, наповнити себе суцільним каяттям: "Каюся, каюся, каюся. Зрікаюся сатани /а значить і всякого гріха/, Тобі єдиному, Господи, присвячую своє життя і життя своєї родини від нині до віку. Від нині до віку. Від нині до віку. І предкам моїм, аж до дванадцятого покоління, по великій милості своїй, Господи, прости".

Вода по каплі камінь довбе. Звільнившись від гріхів, ми звільнимся і від бід, що послідували на них, від хвороби. Хочу ще сказати з того, що бачу: тільки той гріх стирається, котрий мовлений людиною під епітрахіллю.

Буває, приходять людина з великою бідною, а за туманом її гріхів /як ото у пісні співається/ нічого не видно. Розповідаю їй детально і довго, що визначає наше життя і рекомендую: якщо ти мене сприймаєш, людиною добра, піди, причастися. Якою пішла, такою прийшла.

— Сповідалася?

— Сповідалася.

— Розповідала священику, що ти порушила?

— Та він не питав, а я соромилась...

— Спиши усе на папір і попроси: "Дозвольте, я вам прочитаю", — раджу.

Приходить — і видно ще школярські роки...

Ще причастя, буває, не приносить полегкості, коли ми прийшли до нього не підготовленими. У Божому Письмі нам наголошується, що те розв'язується на небі, що розв'язано на землі. То перш, ніж приступити до Дару Господнього, треба примиритися зі всіма, попросити прощення у всіх, кому спричинили хоч якесь зло, чи погано про кого подумали, чи зло, заздрісно подивилися, осудили...

З тих, хто потрапляє на індивідуальну бесіду, майже кожен з кимось ворогує і каже: "Ходжу до церкви, але не допомагає...".

А як тобі церква може допомогти, коли ти не дотримуєшся її уставу?!

З того, що бачу, грішник має лишати свої гріхи каяттям ще задовго до Божого Дому — метрів 700—800. Інакше у моєму видиві з'являється щит, який його нечестиву душу до Храму Господнього не допускає. Ноженьки ідуть, а душа — ні, поки не приведе її той, що іде туди, до порядку.

Якщо в такому радіусі зберігається святість довкола Божого Дому, чистота, то що хотіти тоді, коли ми розбивали, підривали церкви, нищили хрести, торошили ікони? Якщо не ми, то наші родичі, чи українці взагалі — наш національний корінь. Як ото в байці Глібова "Вовк та ягня": "Якщо не ти — то брат чи сват тут каламутив берег мій...".

А чим більше гріх, тим далі відкочується розплата. То нам би тепер на колінцях лишень каятися, просячи прощення у Отця, що ми руйнували заглушувачі зла, Його оселі, виганяли Його, переслідували, а ми хочемо добра, забуваючи задати собі питання: наскільки ми його заслужили...

Найголовніше — не допускати до себе поганих емоцій, поганих думок. Зразу ж їх заглушувати: "Згинь, сатана, бо я вже з Богом".

Допустити погану думку — відкрити квартиру на усіяке інше зло, налетить такого звідусіль, що вже годі тобі підняти, не те, що нести...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Думаю, Ви не образитесь, Гарафіно Петрівно, якщо видам одну з "таємниць" Ваших учнів. Протягом десятиліть у школі Вас називали — "краса людська". Різні я чув школярські

наймення учителів, але такого яскравого і доброзичливого не приходилося. Це мабуть від того, що на пошук тієї краси у людині Ви палили вогник своєї душі усе життя, і той вогник Бог не міг не побачити...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: У кожній людині треба навчитися бачити тільки хороше, з того і починати. І пам'ятати: коли тобі важко — йде випробування твоєї віри, твоєї душі. Запитати тоді себе: яка їй ціна?! Бо часто під тим випробуванням ми безвільно, бездумно, а то і цілком свідомо падаємо. При тім падінні наповзає на нас п'ятьма, і якщо з нас її ще можуть відігнати благочестиві предки /якщо такі є/, то нащадки наші нею будуть уже підбитими остаточно. Це стверджує беззаперечно Книга вігуків, де люди, з котрими мала індивідуальне спілкування про їх причини зла, полишили свої записи з конкретними адресами. Аби легше бажуючому було пересвідчитися — наводитиму сторінки, а ще краще — дати:

Жінка, працюючи на кухні, брала... Син їсть державну їжу — у в'язниці, пішов на чужу їжу і чоловік: покинув. Розкаялася - налагодилось. Вийшла заміж за якого передбачалося: навіть шрам на руці...

30.07.1992.

Дві сусідки посварилися. І одна кинула другій в криницю чари. Першою спила води дочка, яка приїхала до матері у гості, і стала причинною: тікала від хати, не підходила до малої дитини, викручувало їй руки, ноги. Через омивання на річці чари знялися, злі духи, вигнані з молодої жінки, повернулися до винуватця того "торжества" — погнали сусідку на цвинтар!

4.08.1992.

Новонароджена дитина реве не своїм голосом уночі в строго визначений час. Плаче, як мали би плакати, потрачені батьком діти, якби були на світі, чекаючи на мамині груди, бо батько працюючи генекологом, убивав! Розкався, присвячуючи своє дитя тільки Богу, і воно заспокоїлося.

4.09.1992.

В квартирі коїлось хто-зна що: усілякі дива давали можливість гадати, що хтось там є, невидимий для людських очей. Молитва вивела на могилу бабусі першого чоловіка господині. Бабуся мстила, що та розлучилася з її онуком і одружилася вдруге. Показало, як почерез церкву /освячення оселі, каяття/ відв'язатися від тої напасті. Все припинилося, як пішла пожертва: незабаром, нежданно-негадано, помер бабусин онук.

4.08.1992.

Молодичка розлучилася з чоловіком. Це не сподобалося його матері і вона сказала, що ставитиме на її смерть свічки. Невдовзі у молодички помирає дитина. На молитву показує: не тому. Дитя забрала за собою бабуся, похоронена в Одесі, де похована, якою була — все співпадає. А та, за ставлення свічок отримала два похорони: за півроку похоронила свого чоловіка і старшого сина.

Резюме? Не роби зло, бо по тобі і вдарить!

15.08.1992.

Студентка медінституту вчилася на жабах, ловила для гербаріїв метеликів. Вкалічила на ноги. Її висновок: "Я глибоко переконана, що нищачи живу природу, людина губить душі, що живуть в ній, але потім стократ за це розплачується."

17.08.1992.

Одруження без благословіння Господнього /вінця у церкві/ — калікий син. Висновок: "Люди молоді, повірте: ще не зробив зло, лиш подумав — і то вже великий гріх!"

18.08.1992.

Лікар з Одеси дивується, що є якась сила більша за ліки, шкодує, що не пізнала того з малих літ...

29.08.1992.

Куплена на ринку, заряджена чорною душею спекулянта річ, приносила нещастя. "Мене здивувало, коли було сказано, що у мене вдома є чорні колготки з узором, які я купила недавно на базарі у старої жінки", — лишається запис.

4.09.1992.

Матуся продавець, порушує Закон Божий, будучи коло громадського котла. Результат — у дитини бронхіальна астма. Зрозуміла що до чого, розкаялась — приступи зникли.

14.09.1992.

Встрявала у особисте життя батьків — сохне. Бацько зраджував матері, перетягнула на себе його смертельний гріх.

17.11.1992.

Батько — керівник жив за своїми законами. Цим взяв у недобре кільце долю доньки, що пішла по спорідненості у нього: 32 роки — незаміжня. Розкаявся, обвінчавсь — доля дівчини до місяця змінилася.

18.11.1992.

Син народився німим. Результат таємного від чоловіка кохання. Як мовчала про зраду вона, так не говорить і син...

19.11.1992.

Дід судився за землю — нещасна онука.

9.12.1992.

Нечестивий хрещений батько зтягнув за собою на цвинтар похресницю.

9.12.1992.

Вигнала чоловіка п'яницю — сину по напасті тюрма.

9.12.1992.

"На мені були чари. Показало, що наслане відійде звідки прийшло і там буде спадок у господарстві. Я прийшла записати, що так і сталося..."

13.12.1992.

Родина спекулянтів. Через мамине вміння діставати — пішов у землю зять: "товар за товар". За багатьох членів родини інформацію не отримала: стяжатели за рахунок брата во Христі стали товаром нечистої сили.

16.12.1992.

Сусідка просила жінку дізнатися за її хворого сина. Показало, що йому на лік вода з її криниці. Але перед тим хлопець має зробити ритуал: поцілувати цю жінку в руку зі словами: "Простіть мою маму, би її Бог простив." Бо інакше вода не буде на поміч: мати хлопця сім літ з цією жінкою не розмовляла.

16.12.1992.

Жінка хотіла знати за погану невістку. На молитву пішло: за те, що замість Бога її судить, де може, миє їй кістки — не зможе дихати. Вона: "Так це через неї у мене з'явилася бронхіальна астма?..."

16.12.1992.

Жінка любить бити павуків — пішли чорні точки по тілу, мов щось проповзає по голові, часто впадає в туск.

17.12.1992.

Скупа, гордовита, розрахункова — бездітна: товар за товар...

17.12.1992.

Основна біда — язик. Він приносить дівчині безліч проблем: злизує чуже лихо. І мов коло розбитого корита. Любить обсудити ближнього — за те часто плаче сама. Ласа до компліментів — проблеми з шлунком. Відгризається на зауваження — доля періщить батогом. Егоїстка — неблагополуччя в особистому плані: йде на долю суджений від недобрих сил. Суне носа в чуже просо — біда з поясницею. Зразу показало тільки дорогу на цвинтар: ніколи не причащалася і хмари гріхів уже гасили свічу життя.

17.12.1992.

Дев'ятимісячна дитина не розвивається: татко мав дошлюбні стосунки з не матір'ю дитини, погано з нею обійшовся. Поступив як безумець, отака і мала.

21.12.1992.

Жінчині біди — напористий характер хапуги. Виявляє незадоволення що він не такий. Зате доля готує чоловікові іншу жінку, а Ірина /так її звати/ через п'ять — шість років заземляється: після операції

— цвинтар. Те, що хапала, відкладається в ліву грудь. Непорядок з нею жінка відчуває. За те, що любить кидати компліменти чоловікам, у дочки під коліном гуля.

26.12.1992.

У чоловіка дві операції на шлунок: його мати працює в їдальні — товар за товар.

26.12.1992.

Помер чоловік і тягне за собою жінку — погано жили, сперечалися, билися — не розкаялись. Гріх першого затягує за собою.

26.12.1992.

Жінці постійно привиживався померлий чоловік. Брала з кухні, де працювала — пішов товар за товар. Розкаялась, змінила спосіб життя, змінилася й доля. Вийшла вдруге заміж, біди припинилися.

23.01.1993.

У Москві вбито сина, мати шукає вбивцю, підозрює синового друга. А вбивця, як показало, дід цього хлопця. Бо на молитву показало, що затягнула його дідова могила. Дід був начальником, мав крутий характер. Зло, яким онук причепився за дідові гріхи — міняв жінками.

23.01.1993.

• Мати перемивала кожному кісточку — сина у тюрмі вбито.

Дружина повісилася — тягне за собою чоловіка: одного поля ягоди.

Дістали по-знайомству меблі — сина привалило землею.

Умінням діставати жінка накликає дві смерті: на сина і на онука. Усе співпало, навіть сектор, де б мали

бути похованими /там уже заброньовано нею місця: на себе, на чоловіка.../.

Чоловік іде в землю за дістаній по-знайомству мішок муки: зачепив цим великий канал зла покійного тата.

16.02.1993.

Зрада чоловіка — передчасна смерть. Любив дивитися фільми жахів — подібне і закликав: можуть згвалтувати дитину.

Думали, Чорнобиль забирає дитя, а то — гріхи діда /стор.68/.

Торкнули кладовище — обсіли страшні біди /будували там водоймище!!! /стор.75/.

Нехрещені — не записані до Книги життя: на них інформація не поступала / стор.77/.

Плями на ногах — подарок від бабусі: її злий язик /стор.78/.

Брала з колгоспу — передчасно пішов на цвинтар чоловік /стор.11/.

Шукала в сатани поміч — пішли біди ще більші /стор.119/.

Непрощені гріхи баби — церебральний параліч онука /стор.120/.

Іванко-Степанко в могилі в один день зарізано їх ножами, тому що їх матір переслідувала свого зрадливого чоловіка /зраджував/, сварилися за землю /стор.135/.

Невінчані /не відділені від гріхів предків/ — двоє каліких дітей /стор.137/.

Без батьківського благословіння шлюб — каліка дитина /стор.232/.

Чоловік сохне — розплата за бабусин заповіт: не хоронив її за церковним обрядом, як хотіла.

4.04.1993.

Бабуся зраджувала — в онуки бронхіальна астма. Так задихалася бабусина суперниця від сліз.

3.05.1993.

Вмирає від раку — розплата за чужого чоловіка: приносила сльози сестрі во Христі.

Якщо жінка зречеться коло ікони від секти, як від сатани, показало, які біди відійдуть. Вони виявилися наявними.

11.05.1993.

Дід міліціонер безчинствував — в онуки розлад психіки, не тримається кал.

У малого пухлина мозку — дід дурів, пив. Вивело на могилу.

Помер 17-річний юнак — прикрив собою недоброго батечка, якому б самому на цвинтарі лежати...

Нехрещений чоловік — у жінки великий страх. Охрестився, звінчалися — страх минув.

12.05.1993.

Дівчина погано розмовляє — тягне дядько — самогубець.

15.06.1993.

В хлопчика епілесія — поганий характер бабусі. Якби не перепало на нього, його тато, Юрій, міг би вже бути покійним.

9.08.1993.

Синок — рак спинного мозку — мамка — торгаш-експедитор. порушувала закони, брала з громадського котла для кого хотіла.

Дочка вкалічила на ноги, тато судився з сестрою за землю. Гріх цей зловився на доччині очорнені руки: повар.

Вивіз за кордон продуктів — вмирає син: пила чужу кров — іде своя.

Чоловікові смерть на червоній машині — обманював жінок.

Вкрав колгоспне — показало, де грім міг би убити сина.

13.08.1993.

Дід вбив людину — в онука церебральний параліч.

14.08.1993.

Працюючи в колгоспі на току, крапа зерно: пішов у гріб чоловік — зерно вивело на могилу.

18.08.1993.

З цигаркою і пляшкою малює ікони і йде смертельна розплата.

Смерть за смерть — жінка порушила материнський заповіт.

Смертельна травма за дошлюбний зв'язок.

Каліка дитина — вагітною зазіхала на її життя.

20.08.1993.

У дівчини глухота — з покійного діда, вивело на його могилу: був глухий до чужих проблем.

Мати веде безпутне життя — сину тюрма.

Дід пив, зраджував — внуку самогубство.

Дідусь нечесно збудував дочці хату — внук йде на цвинтар.

23.10.1993.

Батько побив людину і відкупився — у довічну тюрму. на цвинтар пішла дитина.

23.10.1993.

На молитву з'явилася біла криса. Вона показала, де загинув чоловік жінки, яка прийшла, повідомляючи, що може отак загинути і вона, якщо ще чіпати ме її царство. Вони працювали обоє, де виготовляють отруту для крис.

8.11.1993.

Бабусина душа ходить за чоловіком по п'ятах і штовхає на нещастя. Була дуже сварлива, гріб не запечатаний, ось і мандрує...

Померлий чоловік мав своїми гріхами затягнути за собою сина, але з'явилася внучечка і все перетекло на неї: пухлина нирок.

27.02.1993.

Татусь парубком любив битися, пускав з носа комусь кров — в його дочки на тілі червоні плями.

Робив на заводі, крав звідти замки — в дитини замкнена мова.

Крав арматуру — закликав нещасний випадок: бачу його передчасно у гробі.

Дочка з зятем знущаються над матір'ю — показує, де втопиться їхня дитина: затягують за собою материні сльози...

Таго цікавиться магією — син викинеться з балкона. Інтер'єр збігається.

17.03.1993.

Постриглася жінка, відкинула волосся і хустку, як даний їй Богом оберіг — перепустила тим на сина чуже зло: у нього пухлина горла /стор. 237/.

Батько гультай — дочку згвалтували. /стор.257/.

...Як порушення тягне за собою рано чи пізно розплату — можна називати прикладів до безкінечності. Все визначає наш корінь: погані предки нашої родової лінії — зразу ж таки чекай результатів. Хороші — прикривають нас від чорноти творених нами хмар, переганяються вони аж до дванадцятого покоління.

Так само, як розкаюється людина з щирим наміром не грішити — зникає зло.

З результатів:

...У чоловіка інвалідна група, лікарі вже махнули на нього рукою. Розкався — ожив. "Мов наново народився на світ," — зазначає /стор. 10/.

"Коли мій зять відкараскався від гріхів — все пішло на краще"/стор.41/.

"Відмолили бабусині гріхи — зникла з моєї дитини бронхіальна астма" /сто.86/.

"Мама розкалася — зник рак. Уже не вставала, доцент підтвердив діагноз. Коли вона своїми ногами пішла у церкву — не могло повірити село" /стор.87/.

Чоловік помер за гріхи тата, переслідувала душа його дружину. Коли та відмолила його душу настав спокій /стор.97/.

Відмолили гріхи діда — у внука минулася водянка мозку /стор.153/.

Тато кинув пити — в дитини пропали лімфовузли, як горіхи /стор.169/.

Збулися гріхів і народилася у бездітних дитина /стор.192/.

Як результат розкаяння — вклеюю до Книги відгуків і подібні листи: "Каяття допомогло чоловікові, який дав мені адрес /стор.265/.

"Ви допомогли своїми порадами, як змінити спосіб життя моїй мачусі" /стор.266/.

"Змінивши спосіб життя за Законом Божим, я стала зовсім іншою людиною" /стор.181/.

"Земляки побували у Вас, стали жити за Божим Законом і їм стало краще" /стор.291/.

"Коли ми обвінчалися, епілепсія у сина відійшла" /стор.224/.

...Вірити — не — вірити — то наша справа. Але за нами таки дуже уважно слідкує Око Згори, коли на молитву, як йде благословіння Боже, подаєтьс дуже точна інформація: ..."Все співпало"... /стор.22/.

"Усе йшло, як з відеокасети..." /стор.81/.

"Мені було сказано все..." /стор.92/.

"Тіло мертвіло від співпадання..." /стор.151/.

"Сказано все про померлого батька" /стор.154/.

"Здивована всеобізнаністю..." /стор.290/.

І як процес переродження: "Мені хотілося помолитися" /стор.313/.

"Почала молитися — і покращало" /стор.351/.

Душили сльози: "Чому досі жила не так?" /стор.226/.

Отож ясно: поміняй спосіб життя — і все зміниться. Нечесність стає першопричиною гріха. Гріх впускає у наше життя руйнацію, руйнація призводить до лиха.

Гріх можна, як уже мовила, розтерти розкаянням і молитвами. Це вібраційний ключ, який ми посилаємо до Бога, просячи допомоги. З того, що бачу, наша молитва має у декілька разів перевищувати вагу гріха, щоб витерти ту пляму на космічній гармонії Світла, яку ми там посадили. Часто там навіть не пляма — діра! Інколи і життя не вистачить, щоб її залатати, якщо наша душа ще далека від Бога, якщо не за Божим Законом творимо своє життя. А тому найкраще своє життя так будувати, уже змалечку, аби не бути переможеним злом, а зло перемагати добром.

Навчитися не здобувати своє благополуччя, радощі, втіхи, спокій за рахунок невлаштованості горя, хвилювання інших.

За Законом Божим ми повинні здати екзамен на сонячність своєї душі, аби мати право злитися з сонячним світлом Отця. Дехто цього досягає своєю безкорисливістю ще задовго до відходу свого із цього життя, тоді він осягає можливість пізнане у Отці роздавати на Землю.

Як би там не було, але обман, лицемірство, користолюбство, моральна глухота і сліпота, пияцтво, обжерливість до добра не ведуть і ми, замість благодаті для себе і своїх нащадків, стяжаємо великі біди.

І коли ми на одинці з собою робимо те, що посоромилися б робити при людських очах і гадаємо, що того ніхто не бачить — це не так. На молитву показує найпотаємніші недобрі справи людини, і, ясна річ, що за них слідує. Так одному чоловікові із Києва було в деталях показано його чи не найбільший гріх — інтимні стосунки з сестрою. Ніхто того не знав, окрім них двох і — Бога!..

Отож, коли ми, ніби на-одинці з собою, даємо собі поблажку: ледарюємо, видаємо за доблесть і заслугу те, що мало би бути нашим обов'язком, вимагаємо від батьків те, що не заслужили працею, є жорстокими, користолюбивими, глумимося із старості, говоримо не те, що думаємо і почуваємо, запобігаємо перед тим, хто сильніший від нас, даємо порожні обіцянки і недотримуємося слова, нашіптуємо доноси на товариша, є легкодухими, уникаємо відповідальності за свій вчинок, байдуже проходимо повз людську біду, горе, відчай, посилаючись на свою зайнятість, слабкість, використовуємо свою силу, фізичну перевагу на зло, мовчимо, коли треба говорити і говоримо, коли треба мовчати, відступаємо перед

небезпекою, щоб зберегти спокій, благополуччя, добиваємось для себе полегшення за рахунок товариша, нищимо бездумно природу, кривдимо того, хто поруч, якщо він нам незнайомий, то ми від Бога далеко. Кожен названий вчинок на полотні нашої доброї, даної Богом долі, робить діру. Якщо її поспішають відсунути з-перед нашого носа благочестиві предки, то тільки на голову чи під ноги нащадкам: будуть падати уже вони.

Чи не завелика жертва? Адже кожна хвора чи померла дитина виводить на когось з дорослих. Наші діти, внуки, правнуки стають валізами на пересипаня наших неподобств. Неповна "валіза" - хворіє, повна - іде на цвинтар. Ми дуже гарно відплакуємо наш цвіт, ставимо гарні пам'ятники і фотографії, але САМІ ж туди їх своїми недобрими вчинками заганяємо: діє Божий Закон: поганого коріння нищиться погане насіння.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Серед багатьох ритуалів - оберегів є багато тих, які не в силах уже зробити наші предки-покійні, аби і самим не каратися і нас не карати. Багато чого ми не знали, щось спростила життєва ситуація, якій не протистояли настирно священнослужителі, багато взагалі втрачено. Якщо Ваша воля, торкнімося цих оберегів - ритуалів, які уже перевірені сотнями людей і мають велику цінність саме через свою універсальність - тобто допомагають усім хто з вірою бере їх до душі і після розкаяння творить...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Щоб якнайшвидше при розкаянні "заштопати" зроблену у гармонії всесвіту діру — отримувала на молитву ще й такі ритуали: якщо гріб не запечатаний священником, можна взяти землі з-під трьох церковів, зліпити хрестик і закопати

його в районі серця покійного зі словами: "Спіть спокійно, мамо /чи хто інший/, бо ви вже чисті". /Благодаттю Господньою нейтралізується зло, душа на волю із чорних лабет відпускається./

Де б ти не був, як би тобі не було — проведи рідних в останню дорогу, навіть, якщо б тобі це коштувало посади: йшло випробування!

Коли ми рідних не відпроводжаємо в останню путь, не зняли останнім цілуванням тіла покійного у церкві все недобре, що могло між нами бути — незаспокоєна душечка тягнутиме за собою. А якщо нас батько, мати, бабуся, тітка, дядько, дідусь дуже хотіли бачити у останню хвилину - теж "тягнутимуть" на те "побачення": яке не відбулося, до себе.

В такому випадку, при розкаянні, подається у поміч ритуал: якщо не провели в останню путь — підійди до могили з лівої сторони /від голови покійного заходити/, ставши в районі лівого ліктя, схилившись, поцілувати свій натільний хрестик зі словами: "Прости мене, Боже, що нечестивий був." Вклякнути на коліна, склонити чоло до лівого ліктя покійного /розрахувати/, мовивши: "І ви мене простіть, аби Господь вину мою перед вами змив, бо був недостойним". Запалити в районі серця покійного свічу зі словами: "Спіть з Богом". При таких ритуалі показує, які біди за наш гріх невідвідин забираються з нащадків.

Якщо нас чекали дуже в останню мить, то тоді на молитву, разом з каяттям, подається такий ритуал: вклякнути коло лівої ноги покійного /підійшовши туди прямо з ніг /, склонити чоло до кута могили, долоньки скласти молитовно, пальцями докупи нарівні губ, і каятися, як перед живим, казати, що хотіли б сказати, випрохуючи прощення. Відтак піти зразу у церкву, засвітити три свічки коло ікони Ісуса Христа, вклякнути і вибити вісім поклонів зі словами:

"Прости мені, Господи, мій родовий гріх: бо я вже вільний" /тобто вільний від содіяного зла /. Але коли навмисне порушують з гадкою, що розкаяться, зробивши ритуал, — не помагає.

Щоб душечка предка не затримувалася на землі гріхами — зразу ж варто у трьох церквах замовити сорокауст /за щасливий сорокоденний перехід душі, коли відбувається чистилище/. Відтак у трьох церквах замовити молебні, відслужити парастас. Самогубцю цього робити не треба.

Багато із поданих мені на молитву ритуалів, збереглося в народі. Наші предки були мудрими тим, що не було у них горя від розуму і, всмоктане з молоком матері від дідів - прадідів передавали своїм дітям, внукам, правнукам - нащадкам.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Подивуватися можна тому усьому багатству, яке Ви маєте. Адже не тільки у сумні дні діяли ритуали — обереги. Кожна річ, кожна дія, і подія мали свій розмірений плин і кожне слово — свою вагу. Дивним видається, але факт — у побуті не було жодної зайвої речі --- і в той самий час з кожною уміли поводитися, тільки так, як їй то належало і до кожної дії мали свої словесні ключі, якими не лишень її відмикали на радість родині, але й, як на мене, благословляли Словом, добре пам'ятаючи що про нього мовлено у Біблії...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Скажімо щодо випічки хліба, чи до копання криниці, речей хатнього вжитку.

Один із звичаїв — не залишай немитим посуд, крихт на столі, неметеної хати, якщо не хочеш мати нещастя. І дійсно: на скопища бруду злітається усіяка астральна нечисть. Раз вона — нечисть — руйнує наш позитив. Ідуть біди.

Ми потоптали всі ті звичаї, назвали забобонами, топчучи тим самим і себе. Бо у звичаях — душа народу, а що воно так — стверджує і одна із поезій народного Кобзаря — Тараса Григоровича Шевченка, з якої бачимо, що не навчити своїх дітей звичаїв — це рівнозначно, що не навчити молитися Богу:

**Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила? -**

звертається він до безталанної України.

Був ще і такий звичай: нічого не начіплювати на стіни, окрім образів /ікон/, а згодом родових фотознімків, і то — із тими, хто горя у твою хату не принесе: рідних та кривих. І старі бабусі, дивлячись на те, як онуки - правнуки обліплюють свої оселі своїми кумирами: акторами, голими панями, співаками і т.д. — беруться за голови, мотивуючи це так: в основному — це безвірники, що ведуться часто далеко від Божого Закону, а як вони живуть, то тим і наповнений їх лик, те ми своїми очима із них співаємо.

На жаль, це так: їхній лик часто приводить наш організм до руйнації, так само, як і голос співака, якщо способом життя він далекий від високої духовості, твір письменника, художника - МИТЕЦЬ СВОЄЮ СУТТЮ СВІЙ ТВІР ЗАРЯДЖАЄ!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Спостерігаючи за Вашою роботою, неодноразово ставав свідком - поради при нагоді, що виникали з конкретної ситуації, але мимохідь. Якщо Ваша воля, зупиніться на них і тепер.

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Приміром, щоб уникнути наглої /непередбаченої/ смерті і родового зла, на молитву отримую пораду каятися у содіяному злі, при нагоді безперестанно повторюючи: "Свят, свят, свят. Пресвятая Трійце, помилуй мя."

Вода по каплі і камінь довбе: цим родове зло поступово стирається, відходять біди.

Якщо носити натільний хрестик на червоній ниточці - чиститься родова кров: налагоджується циркуляція крові, мовби червоні кров'яні шланги - артерії підведені до облагороджуючої сили хреста.

Хто убивав та споживав голубів /провісників миру, птаху Господньої благодаті, як кажуть у народі / треба з'їсти вуглини із запалених скалочок, запити свяченою водою, вибити вісім поклонів, запалити три свічки перед іконою Ісуса Христа /можна і вдома / зі словами: "Був біс — став чоловік, прости мене Боже."

Як наслідок — перестає нестерпно боліти голова, нормалізується артеріальний тиск, що йшло за це покарою.

Ножем не можна щось виколупувати із землі, приміром, підкопувати картоплю, щось на грядках: закликаються на серці рани, плач. Будуть у хаті прискорені мерці.

Хто це робив — помити ніж у воді, зібраний з трьох колодязів зі словами: "Домові мир, гибель сатані", і покласти той ніж на спочивок: більше ним нічого не робити. Лезо, що крає хліб, не повинно краяти землю.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Предмети хатнього вжитку, наскільки я зрозумів з Ваших розвідок, були не тільки речами, без яких не обходився повсякдень, а й мали свою обережливу роль, свою легендарну історію...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Так, вони винесли свої неписані історії через віки, передавали з покоління в покоління.

Приміром, той же ніж: його лишали коло нехрещеної дитини, аби до неї не приставали злі сили. Бо сталь від добрих рук господаря набирається благодійництва: намагнічений на ній дух родини не допускає зло.

Коли хтось дуже тяжко конав і не міг померти /гріх не відпускав душу/ кінцем ножа викреслювали розхрест /як літеру "X" / на стіні, що між вікном і кутом до дверей: на рівні нижньої віконної рами чертили такий знак, коли щось уночі знадвору не давало спати. Лезо, намагнічене благочестивим духом родини, відтягувало зло, що зближалося з тих місць.

Ножем на свіжомашеній печі виколублювали обриси півнів, сонця, а потім обводили той рисунок кольоровою глиною. Старожили вам проречуть: аби зганялася нечисть, що може пхатися через димар до святого хліба. І послідує пояснення: півень набув властивостей відганяти лихо з часу Великоднього: коли жиди розіп'яли Христа, вони покладали варити півня кажучи: "Тоді розіп'ятий воскресне, як цей півень залопотить крилами". І він у ту мить закукурікав, залопотів крилами". Відтоді ця птиця благословенна. А Сонце — Божественне Око. Вікна і двері будинку зводили тільки до сонця, щоб вимітався бруд. Лезо ножа, сповнене благодаттю родини, посилювало цю благодатню силу.

Мабудь, щоб не збити отой благодотворний родинний дух, ножем ніколи не торкалися до того, що несе біду. Приміром - до жару. Пояснювали старі бабусі: щоб не було ворожнечі у хаті, якщо ніж на жару стоїть. Ним нічого не пересували на плиті: "щоб лихі люди тебе гарячим язиком не пересували". Нічого не їли з ножа — "би ніж у тебе не впхався."

Тобто не було різанини якоїсь, чи не вмер від ножа, операції.

Старалися, щоб ніж не діткнувся молока, бо інакше в корови обсипе вим'я. Ножем не різали ніякої закришки над водою, бо буде спадок у господарстві, у благополуччі. Накличе дріб'язковість, чвари.

Ніколи його не залишали на столі, "би не пахнула чужа кров" — не родилися в роду розбійники.

З ножем не можна було гратися і коли між дітьми пішла гра з маленькими ножами, старожили засуджували те дуже, вважаючи, що кожен рух ножа має свій почерк і свої наслідки, кличе на таку людину багато біди. Засуджують вони і нарізання овочів, зелені, хліба і на спеціальній різальній дошці. Вважають, що треба робити це у руках, рухом до себе, "щоб тулилася великим споживком тотя їда", а різати униз, до тої дошки — благо від себе відсікати, щастя, здоров'я.

А що до хліба, будза чи чогось іншого круглого - спочатку креслили по тім кінчиком ножа хрест: "Благослови, Сило Небесна", - казали, а вже відтак краяли.

Старалися щоб місячне сяйво не відбилосся на лезі ножа, "бо буде у родині плач".

Упав ніж — остання домерла, особа чоловічого роду молитви просить - незаспокоєна душа, - було повір'я. Її поминали, замовляли молебень заупокійний у трьох церквах, би очистилася сповна, когось не потягла за собою від хати.

Біда від ножа, вважають старожили, і тоді, як загубиш ніж і не знайдеш. Буде іржавіти десь у посмітті - спадатиме твоя сила у землю, буде прикована до нього твоя душа.

Біда і тоді чигатиме над твоїм родом, коли комусь пригрожував ножем. Чи ти, чи нащадки матимуть на

тілі ніж, якщо не розкаєшся від цього. — почувеш між старенькими.

Недобре носити ніж при собі. На біду він і тоді, коли зроблений з знайденої коси /колись ножі із притупленої негодної до вжитку коси робили/. Тоді такий ніж відкотить тобі щось від хати, "бо дух свого господаря має на собі і тягнутиме до нього зі всіх сил."

Якщо чистячи картоплю, цибулю /щось кругле/ хрестом кожному із них спочатку не очертати — будуть на ногах чи руках гупі: їх вигляд тобі переходитиме рано чи пізно на тіло.

Коли виготовляли новий ніж із уламку коси, чи його, купивши, приносили додому, аби не було від нього якогось лиха, його освячували. "Даєш смерть і благословляєш життя, смерть най у тобі умре, життя най буде паном", - проказували. В'язали до колітки /рукоятки/ червону бавну /освячену на Йордан шерстяну нитку/, вмокали його наростаючим способом у три воді: кінчик у Йорданську, до середини - в Стрітенську, по рукоятку - в воду від Івана. Зливали ті три воді, докупи і гасили нею у шпаргаті /плиті/ вогонь, "би той ніж кровцю чикось не пролив. Бо ніж не освячений у руках поганой людини — то вовче лико", - казали у народі.

Брали того попелу із згаслого жару і тримали його на прикрий час: як чиясь голова буянила - тулили до чола, посипали потроху їжу, поки не ставала душа на місце. Бавну від рукоятки теж тримали: в'язали корові до хвоста, як біла ногами, чи чіпляли на щось коло брами, якщо хтось у хаті мав страх.

Вони з ним на ногах, - казали про тих, хто в лихоті. Особливо про чоловіків, які ворогували. Якщо помирав такий нерозкаяним, хтось з родини дробив на його ногах пута, би гріх на родину не йшов. Ніж той по тому забивали на дно ріки на гнилих

/недобрих/ водах. "би не йшов за ним із хати потопленик /ніхто не втопився через його гріх/".

. В ножі сила чоловіка — ще й таке можна почути. Тому було тверде правило, — ніж, сокиру, косу ніколи не позичали. Хіба що вдові зичили коси, "би новий муж поборше /пошвидше/ прийшов до хати."

Як зламався ніж — то вважалося за недобрый знак: якась кровава біда обминула хату. Такий ніж вже до вжитку не брали. його прикопували під старою грушею, вбиваючи з коліткою у землю. Надщербленим ножем теж не вагувалися щось краяти, аби зуби не були надщербленими у дітей.

Так само дзеркало, яке в нас на Буковині, називають воглинда. Як воно розбивалося - скроплювали свяченою водою і викидали на сміття, "аби подолати там біса, що за чиєюсь душечкою прийшов", — рекли старенькі бабусі. Відтак думали: по чію? Ревно очищали від гріхів життя.

В надщерблене ніколи не дивилися, аби не надщербилася доля.

Заказувалося приносити дзеркало у дарунок: приносити смерть, чи пожежу, чи просто біду.

Дивитися у нього після заходу сонця — набиратися звідти злої сили, "бо ніч — це царствіє зла."

Не дивилися у дзеркало у чужій хаті, "бо лишався там стан" - спивалася сила.

Взагалі вважалося, що "дзеркало співає красу". Тому наші бабусі надавали перевагу "дзеркалам" водяним. Наливали у коритечко води зібраної з трьох колодязів, і коли вона відстоювалася — дивились: "тоді краса прибавляється, а не тече."

Ніколи не шукали свого відбитку на віконній шибці, бо тоді будуть сльози: ти ніби лишив там відбиток для чужих очей.

Щоб у подружньому житті був судокій — ревно оберігали від чужих очей подружнє ложе:

перетягувалося верітками, шматками зшитого полотна. На постіль ніколи не дозволялося посторонньому сидати: "щоб не набиратися чужого духу". А щоб із постелі не брався злою людиною знак — під ніжки закопували по крапельці ладану: "би зло туди стікалося, на родину не йшло".

Щоб добре починалася нова днина, у наших предків теж були чітко вироблені неписані закони.

"Як сонце, перш ніж викотитися з-за горизонту, посилає пучечки проміння, так і чоловік, перш ніж піднятися з постелі, мав викотити із себе на світ Божий добро", - уповідають старенькі. Він клав правицю на чоло /купол Господній/ а лівицю на пуп і проказував: "Добром прив'язуюсь до сили Господньої на землі, а нечисть усяка най в утробі моїй гине..."

Йшло зосереджене вслухування в себе, чулося, як ногами стікає усе, що від зла, в голову мов у відкриту чашу, заходить світла животворна сила. Нею наповнювалася кожна клітиночка, кімната доокіль.

Далі — ліва рука лягала на потилицю, а вказівний правий палець правиці занурювався у пуп. Права рука — від Бога: через пуп — животворну силу напувалося тіло — древо земного життя. "Най Господь, що чоловіка сотворив, тварь /тіло/ його силою Небесною напоїть, як напоїлася вона в утробі материнській своєї, поки під подолками носилася."

З постелі вставалося так, щоб обов'язково наступати на землю правою ногою: "по землі всяка нечисть ходить, - пояснюють старожили. - І від злих духів, і від злого ока, і від насланя. Почерез ніч вони тебе чекали, то ти їх правою ногою розтопчи, пальцями хрест намалюй, то хвіст сатані розчавиш, хребет йому перервеш."

Так їх навчали ще їхні матусі, при цім передавши і слово: "Купол Небесний на тебе стає, Хрест

Господній яму нечисті копас, згинь всяка сило, що від диявола йде, я з Богом."

Напомацки човгалося до води, якщо ще по хаті темінь, аби з очей всяку нечисть зігнати, що насілася за ніч.

І це дійство супроводжувалося словом: "Водичко-сестричко, Богом благословенна, змий з мене усяке зло, як і я тебе втримую в чистоті /малося на увазі, що людина не тільки не занегаювала нічим водоймищ, а й ретельно прочищала від нанесеного вітром листя чи від іншого чогось, що з повинню прийшло/.

Тоді запалювалася перед іконами лампадка: "Світло своєї душі посилаю до Господа, би й мене, грішну, цеї днини узрів та й перебагословив на молитву, слідував хрест. Розсувалася заслона на вікнах, що робилася від "небесного злодія /місяця/ - днина Господня запускалася до хати. Відтак ступалося з хатчини до хати великої /світлиці/ творити молитви.

— Царю Небесний, що коло Престолу Господнього сидиш і вдолину си дивиш, знаєш Ти кожную душу грішну - знаєш і мене. Ніч переспав, може зле щось вчепилося /зло усіляке - вірили наші предки - чіпляється вночі/, - відверни.

Слідували три земні поклони, відтак вклякалося на коліна, проказувався "Отче наш".

Напивалося свяченої, на Йордан освяченої води, відскубувалася крихточка просвірочки і зі словами, "Дарами Господніми зганяю сатану" прочинялися надвірні двері, відміталося від хати, проміталася стежина до стайні, де спочивала худібка, відтак - де виходок із себе людина робила, би там зупинилося усяке зло.

Запалювалася від лампадки свічка, від неї - у печі трісочки /мали там бути звечора, піч порожньою на ніч не лишалася, би не шугав по ній нечистий/, як

зима — ставилися окропи /кип'ятити воду/, щоб запарювати худобі їжу, бо хазяїн спершу про худібку має дбати, аж потім вже про свою утробу, бо тим і заслуговує право на її життя, яке бере собі на споживу. Як не зима — клалося на сніданок.

Хоч як би не боліли старих крижі /боки/, хоч як би не хотілося поніжитися, але якщо старина була ходяча — їй надавалося право за неписаними законами "запалювати днину" - започатковувати від лампадки в печі вогонь. Аж після того по рангу із висоти вниз піднімалися й інші. Газдинька опісля господаря протирала очі водою, так як Єва створена опісля Адама. Могла і в хатчині /жилій кімнаті/ творити молитви. Помившись, чолом "цілувала" газдову руку: "Як ви перед Богом в отвіті, так я перед вами, благословіть рабу від плоті своєї і кості, би Бог мене переблагословив."- вершила щоранішній ритуал /газдиня здебільшого свого газду величала на "ви" і називала при зверненні, як старшого, "біцу"/, будила діток.

За спання нема коня, — казали в народі. То діток будили до праці дуже рано. Дочок будила мати, крутячи вилицями дві Великодні писанки, "би файні, як писанки були, і жили в парі." Потягуватися, нити - не можна було, "бо так хнюкатимеш все життя: від невдач чи від недоброго мужа", то понятлива дівчина зразу ж розплющувала оченята і починала лежма освітлюючий дух і тіло ритуал, милася з трьох криниць матінкою заготовленою водою, би однаковий рух /талант/ мала до трьох справ: мудрості, здоров'я і краси. Водичку з миття виливала на ружі чи біля псячої буди, "би, як ружа, цвіла та не гавкалося на неї чужими ротами, як псами". Відкривала прискранок, брала сережки /з ними не спала: відганяють судженого/. А вранці з ними перед Богом ставала, би бачив, що навідданиця, пару

поскоріше привів, клала на пальці олов'яні персні, що теж знімалися наніч, як оберіг від зла, цілувала матері руку, просячи благословення по-Божому прожити день і йшла творити молитву. Не тільки вранішню, на благословення Господом днини, а й на щасливу судьбу, щоб суджений їй дістався від Царя Небесного, були прощені гріхи роду, що могли пару привести від сатани.

Хлопців мати будила легким потиличником. "би їх не біла судьба". Хлопці татові руку передом цілували, відтак вже матері. До "Отченашу" додавали молитву на оборону від вогню, від води, від злої жони.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Свого часу велику увагу ми з вами приділили воді. Записали 45-хвилинну касету, є така глава у книзі "Прошу прийняти...", а ось вогонь досі обходили стороною. Впевнений, є тут багато того, на що варто було би наголосити, що вже забулося і, головне, з вашої практики перевірено, те що не вважається для нас християн - язичництвом...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Здавна відома у народі очищувальна сила вогню. "Най вогонь рани язиком злиже", казалося про щось пам'ятне, але гірке, яке мусило зникнути хіба що в такім чистилищі.

Між старожилами є такий вислів, що "сила чоловічеська знаходиться у вогні".

Був у нас такий собі старенький дідусь, на наймення Костин, то він пояснював: "Без вогню чоловіка немає". Бо у вогні, що закладений в ньому - його душа. Ясний той вогник - людина сяє, добро від неї в всі сторони йде. Великий та ясний - світить вже на громаду. А тьмянний та невидимий - нікому хосену з такого нема, тліє, як сирі дрова. Є ще й сатанинський вогонь, дуже недобрий - коли то злодій, убійник, чи гвалтівник.

Аби не пішов дурний вогонь на людину - у шпартаті /плиті/ колись вогонь не гасився круглий рік — мав хоч тліти. Ввечір вже, перед Стрітінням, не підтримували вогонь, бо на Стрітіння від Стрітенської свічі новий палили. А так... Мало жаріти хоч маленьке очко, би не приступило в дім твій, твою оселю око сатани. Від недоброго місця, на якому може хата знаходитися, від ока Місяця, чи від того диявольського очка, що у вустах людських тліє - цигарок... Бо кінчається тоді тепло родинного духу, робиться розбрат, сліднують суперечки, сварки...

Старенькі вважають, що розбрат прийшов якраз через те, що перестало круглорічно палахкотіти у хаті вогнище. "Рід розділився, кожен в нім хоче окремої хати, свого кутка. Розпався родовий вогонь, а гріх лишився всеодно на дванадцять поколінь із одного кореня тече, - доводять бабусі. Вони ж розказують, напевне, уже почуте від бабусь-прабабусь своїх: колись, як вогонь перший раз у печі зачинався, клали три тріски на перетинок, виходило, як промені, щоб той вогонь започаткувався від небесного світила — Сонця. Відтак робили капелюшок із скапаного із свічок воску та й накривали зверху: би господар завжди був в хаті, чоловіча голова трималася ясно, як та зірничка в небі. Зверху клали інші тонесенькі трісочки, їх було стільки - скільки душ у родині, би нікому не змерзла душа та дух її був при хаті. Вогню ніколи не позичалося. Від полум'я у печі прикурювати не можна: влітає у хату з затяжками диму сатана, "бо то сатанинський фіміам правиться, сатанинське зілля".

Святий вогонь запалюють і коли в хаті мрець, свічку палили від родинного вогню, це означає, що рідний вогонь виряджає його з хати, виражає за ним жаль, світить душі дорогу при переході. Свічку клали у відро з пшеницею /що виряджається його із земного

життя/, сходилася родина і свою свічку запалювала від того запечаткованого вогню.

Від такого ж вогню запалювали свічі і на поминках. Виходила старійшина із запаленою свічею і "ділила вогонь" - від нього запалював свої свічі кожен за порядком. Свічі поминальні, як тепер, колись за столом не гасили, вони мали догоріти до кінця.

Від родинного вогню запалювалася лампадка, свічі на родинні свята. Речі, які були серцю милі, але потрібно було з ними прощатися - кидали у вогонь.

Це робили, приміром, і з фотографіями, які лишалися по людині і ставали родині непотрібними.

Я ще пам'ятаю стареньких, які дуже обережно ставилися до фотографування "із кожною знімочкою відходить і тебе часточка, вкорочується життєва дорога, чорніє душа, тобто - хто глянув - лишив тобі у даруночок ядро свого духу, а воно, дуже нерідко, надзвичайно брудне." А далі: "Молодіж не знає: мати чужу знимку у хаті, то мовби мати у хаті чужого чоловіка. І треба з знімкою вести себе, як із живим. Бо як з чужою знімкою недобре повестися - скорочує такий собі вік, може померти нагальною смертю /від нещасного випадку/."

Слідує роз'яснення: на фотознімку образ Божий знаходиться /Господь створив людину за своєю подобою/, тож хто над чужою знімкою ремствує /знущується/ - як би над образом Господнім ремствував, знущавсь. Бог відвертається від такого навіки і знати не хоче його рід.

Предки наші, з того, що бачу, мали рацію. Фотографія - частинка нас. І де, в якому стані, в чіїх руках, альбомах чи шухлядах вона знаходиться - то і до нас рано чи пізно доходить.

Якщо по недбалству чи через незнання був непошанівок до чіїхось фотографій, то після розкаяння на молитву слідує такий ритуал: набрати в

долоні попелу з спаленого паперу, помастити ним собі обличчя, стати над посудиною з водою, де можна побачити своє обличчя, хтось з рідних за потилицю своєю правицею занурює голову такого в ту воду і промовляє: "Де смерть стояла, там живий чоловік. Іменем Господа Бога, Ісуса Христа ти уже з Богом."

Той витирається, воду виливає під обгорілий чи сухий куш зі словами: "Мертвому - мертво, а живому - живе, бо я вже вільний." Потім вже дочиста відмиває обличчя.

Якщо мати на увазі, що подані на молитву ритуали ніби латають зроблені нашими неподобствами чорні діри на космічному тлі, то знищуючи, даючи втлін чийсь відбиток, ми уменшуємо життєву основу свого, припиняє нарощування на нашій життєвій лінії енергетична сила.

Такий же вплив, як не дивно, мають і понижені нами чийсь зображення у книгах, журналах, газетах! **ТО Є ЧАСТИНА ЛЮДИНИ, ЯКОЇСЬ КОНКРЕТНОЇ ДОЛІ!** Це ніби нищити ікони! Тож стає зрозумілим аргументування стареньких: разом із знімкою випроваджується із чоловіка і частинка його життя. Деякі з них не фотографувалися "на згадку" ні разу у житті, "бо якщо я вже туди, із цієї перехідної станції піду /так вони нарікають наше земне життя/, то навіщо мене тут треба?!" Насторога була і від того, що з фотознімком недобрі люди можуть робити усіяке зло. І слідувала така історія: - Дівку покинув кавалір /тобто наречений/, а вона знімку його мала. То покійній буні /бабусі/ шусть під подушку, у труну...

Сохне парубок, не знає, в чім річ. Дівка тим часом за другого віддалася. Не прожила й годочка, як бик чоловіка убив, дитя з утроби каліким вийшло. Мама її монастирями пішла. Один монах і каже: так і так

зробила донька ваша. Відкопайте, поправте діло, в хлопця того прощення просіть.

Достали розрішення, могилу відкрили, фотографію знайшли. Як йшли знаки по знімці, так просувалася у того хлопця бола. Коли б розгнила знимка, він б міг умерти...

За маніпуляцію з лихим наміром над фотографією людини зустрічалася не раз. Страшна слідує за це розплата!

Хто рве з лихоти і на вогні палить, в того нащадки отримують вогненні опіки на руці: "бо лик Божественний рука осквернила", - чую у пояснення.

Сліпі, з більмами на очах народжуються через те, що хтось із предків, аби людина радощів не бачила, виколював на фотознімці їй голкою очі і прикопував під стік води. "щоб долю свою виплакала." Паралічі були і через те, що відтинали голову на знімці людини навскіс від лівого плеча по мочку правого вуха з страшними замовляннями, "щоб розбити з заздросців чужу родину, щоб чоловік не тримався там хати." Нащадок компенсовує тоте: незрушно лежить. І нічим не зарадиш йому, мусить нести хрест страшного непростенного гріха предка!

З метою, би чоловік не бігав від хати відрубували на знімці по кісточки ноги і закопували під горіх. Його починала тримати на прив'язі коло жінки нечиста сила /горіх - магічне дерево/. На родовій лінії з'являлися ідіоти...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Хотів, аби ви трошечки розповіли про сіль. "Не сип мені сіль на душу", - чув як у лихоті до своєї однолітки прорекла старенька бабуся, змахуючи сльозу.

Чому сіль?... Відомо ж що сіль і хліб завжди були поряд. За звичаєм хліб-сіль мали бути на столі у

кожній господі. Поштували гостя хлібом-сіллю, хлібом-сіллю виряджали в дорогу...

Христос казав до апостолів: "Ви — сіль землі", — що значить основна її мудрість.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Та же бабуся, якби поспитали, гадаю б вам відповіла: тому, що сльоза, якщо діткнутися її язиком - солоня. А коли вона викочується із людини? Здебільшого, як заболить душа. Але навіть і сльоза утіхи - і та смак солі у собі тримає, бо без солі, — пояснять старенькі, нема майже ніякої їжі, тож і в радості має бути вона для приправи.

Як би там не було, але сіль є незвичайною, раз до кожної okazji треба гусочку солі. Цінна вона і тим, що тяжко діставалася, була дуже дорогою. Як солені — /квашені/ огірок, капуста, бринза, то на кулешу /мамалігу/ сіль вже не вагувався тратити ніхто, - розповідатимуть вам старенькі.

Відпровождаючи дитину на свій хліб /відлучаючи від материнського молока/ - йшли хлібця ділити. За мамкою лепетала: "Хлібця даю вам, а сіль лишаю собі, най вам буде добре, а мені гірко", - уже з перших кроків привчали до жертвовності, бо і Господь пожертвував свого сина. Тут сіль значила гіркоту, біду.

Панікували, якщо вчасно забували покласти гусочку солі, перевиту червоною бавною та обтикану миртою на весільні калачі. Було повір"я: не буде мудрості, поміркованості між молодими, може розбитися їх життя.

"Та вже до солі, бадіченьку /дядьку/ доходить", - пропонували багатослівному. "Ого, багато солі у його голові!" — рекли про мудрого. Проте було й таке: сіль — це черв, що роз'їдає істину, веде до облуди, робить на тілі дірки. Це коли чоловік забагато мудрствує і

отим мудрагельством збивається з пуття. - пояснюють старенькі.

А ще - багато солі у тіло своє споживаєш - вийде очима. І знову пояснення: погримай свою руку довго у солоній воді - роз'їдає...

Відома сіль у народі і як засіб, що нейтралізує зло. На спадку місяця насипали солі на сковорідку, поклавши її на великий вогонь. "Господи, зла нікому не зичив і не посилав, а якщо на мене його хтось нечистими духами передав, то най собі назад забирає", — проказували. Якщо роблено людині чари — сіль розліталася по хаті. Ні — смажилася спокійно.

Було повір'я, що не варто людині зичити солі, бо не зможе доробитися коло хати, "буде жити з тих пір позиченою головою."

Проте, на солі можна і спеціально чинити лихо. Рано чи пізно воно обернеться другим кінцем і носять його ті, хто чинив, або як не встигне через прикриття благочестивого предка, що стоїть над ними захистком — передають нащадкам.

Як зло робили на солі — бачила таке: нащадки мають висипи на шкірі, рак шкіри, схожі на опіки нарости, — якщо хтось сипав солі комусь на перехід, тобто на зло. І мусить носити нащадок оте: гріхи предка непростені! Кликав у поміч на зло нечистих духів.

Йшли у роду потоплення — бабуся сіль у прозорій упаковочці закопувала своїй неприятецьці під хату на довічний розлад, сльози. Народилася каліка, схожа на жабу дитина, яка не росла. Мати заздрячи подрузі, кинула солі на її подружнє ложе... Хлопчика вбив молодий кінь - вивело на могилу, де похована його прабабуся. Вона, чоловікові, що зрадив її і пішов до іншої, вкинула у волосся намочені у собачій сечі крупини солі, щоб був як молодий жеребець, і там не тримався хати...

У поганих руках з замовлянням до проміжних чи недобрих духів сіль можуть спрямовувати на недобрі справи. У руках добрих - зло вона відганяє, бо кожна річ одухотворена Господом і покладена на службу людині. Мудрі предки знали, як поводитися з нею і що від чого.

Болів зуб — сипали у дупло дрібочку солі, біль ущухав. Підсоленою водою обливали обличчя, тіло, би була в нім краса, білизна. Такою ж водою скроплювали в хаті шпаргат /плиту/, як була в хаті лиха людина, щоб випровадити за нею її зло, не лилися від того сльози. Мокрою сіллю натирали місця, де були духлини від вивихів, переломів. Зубної пасти, порошка простолюд не бачив, то очищення зубів виглядало так: палець вмочували в сіль і драїли зуби. Це кріпило не тільки корінь, а й ясна, як вважають старожили, виводило звідти недобрый дух. Як болів шлунок - пили кілька ковтків підсоленої води. Тепленькі солоні компреси клали на вилиці дитині, як болів зубчик у неї, а чи голова.

Сіллю солдат колись натирав зброю, яку йому дали вперше до рук, "би кровцю чийось на себе не взяв, душку свою перед Царем Небесним не занастив через царя земного", — розповідав нам один старенький дідусь на наймення Прикотій, пишаючись, що ані в першій війні, ані в другій віку нікому не урвав, хоч з гвером /зброєю/ ходив, ворога пужав /лякав/, вертав його додому.

В далеку дорогу, на чужину, чоловіки клали у трайсту і замотану у рушничину скалочку кам'яної солі /нероздрібненої цілиці/. Лизали трошечки, як пхався до душі туск та це проганяло й можливість захворіти чоловічою хворобою /від простатної залози, щоб не опухла, як тепер кажуть/.

Солі додавали в саморобні барвники, щоб швидко не линяли, не зношувалися речі. Перш ніж вишивати

кольоровими нитками, теж їх витримували у дуже солоному розчині, "би не пускали свого відтінку при пранні на тканину." .

Де перше перейшла сіль там рідко щось інше за нею переступить, — побутувало між людьми. То і взяте з чужих рук окроплювали сіллю. Особливо, як було принесено щось в подолі, ситі, фартусі, щось їстівне. Щоб гарно блистіли кульчики /сережки/, персні — їх натирали сіллю: "і лихо від тебе віджене і буде гарно блищати..."

Сільничку незакритою завжди тримали на столі: сіль знає, що і з ким робити, — мовлять старенькі. — Як зайде вже хтось в хату, то кожного пізнає. Доброго поштивуєш — добро йому і вона подасть, злим зайде на поріг — зло і приберуть за собою, — чуємо пояснення. І знову: де викорчувано пень — ножем нашкреби над тим місцем солі" - мов висолів рану, місце те тобі вже шкодити не буде." Сіллю на Йордан посипали свіжі гної, "би нечисть ніяка по хаті не розповзалася." Хата ніколи не залишалася без дрібки солі, бо нечисть якась тобі в хату влітається." Сіль злий дух від хати висолює.

Як солили їжу — посипали з пучків за годинниковою стрілкою, /за сонцем/ круговими рухами в крутий окріп, "би на добрий справунок пішла /споживу/, бо як в студену — дає тяготу в ноги, біль в середині. Як просто її всипати — буде з головою, із кров'ю біда.

Бабусі зауважують, що не тільки сіль таким круговим способом додавали до страви, а майже усе: варили кулешу /мамалигу/, так же засипали в кип'яток муку, чи у борщ приправу: "борше доходить до свого кінця, толк з того буде."

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Теж з почутого: їдучи якось в поїзді став свідком повчання старенькою бабусею своєї молоді онуки: "Не ходи розперезаною, скинь оцю непідходящу для цього одіж — мужа від хати віддуває, а без оперізувальника — дитина в утробі добре не стоїть, може закрутитися їй на шийку пуповина..."

Протягом нашої бесіди ви побіжно торкнулися цієї теми. Просив би зупинитися детальніше. Думається мені — мала мудрість у словах та бабуса, а ось онука лишень поблажливо посміхалася...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Старенькі вам скажуть: як земля має пояси, що відділяють в ній певні зони, так і людина відділяє в собі поясом дві половини: зону добра і зла.

Наші предки вірили: хто розперезаний ходить — нечистого собі у душу запускає. Бо твердиня земна подекуди має дуже неблагочестиві місця, ноги людські їх переходять, і якщо людина заперезана, то вона те зло, що зачепилося, відбиває перетинком в собі назад.

Бабусі вам скажуть: пояс — це ніби дашок, що відбиває нечисть вдолину. Якщо цього дашка нема — зло заходить у душу і людина починає робити недобрі вчинки. Тому і доводиться не раз чути зауваження до знахабнілого: чого розперезався?! Тобто чого запустив до себе нечистих духів та усякої різної нечисті.

Коли дитині виповнювалося 3-4 роки /хлопчику — три, дівчинці — чотири/ її перший раз заперізували. Сходилися нанашки /хрещені батьки/, четверо, бо світ має чотири сторони/. Кожен приносив білу шовкову нитку /би їх похресник вів біле, Богу угодне життя, тато і мама додавали червону/, би вони не знали перед Богом за свою дитину сорому/. Нанашки ту нитку сукали, зв'язували по кінцях три гудзи /на благословення Пресвятої Трійці, би Її волю у душі

дитини ніхто не переміг/ начіплювали на неї пішкотів /печива/. грудочки цукру, монети --- на довге, щасливе багате життя.

Спочатку, як піонерський галстук, закидували через голову, перехрещували, тягнучи до талії ззаду, там теж перехрещували і зав'язуючи збоку /так ангелу переперізували баярки - домотканний пояс - якщо хлопчика в цій ролі готували в коляду/.

Тато й мама вносили свічку, яку старший нанашко /весільний батько родителів дитини/ тримав при охрещені. Дитина опускалася на колінця перед іконою Христа, двоє нанашків палили свічку почерез праве плече /би путь життєвий був правий/, третій нанашко лив на голову дитині свяченої води /на Господню благодать/ старший хилив правицею дитячу голівку у поклін і приказував: "Най тебе усі сили Небесні благословлять. Ми, що ввели тебе до Христа, Господу Богу, Цареві нашому і життя твоє даємо. Як архистратиг Михаїл /ритуал робили на Михайла/ побідив зло, так най цей оперізувальник /пояс/, оснащений Михайловим знаменом, убиває у тобі усякого сатану /розв'язували пояс, гасили свічку і подавали пояс дитині на руки/.

Дитина цілувала нанашкам руку, а вони їй дарували баярки /домотканий шерстяний неширокий виузорений поясок/.

Коли дівчині сповнювалося дванадцять, а хлопцеві чотирнадцять, нанашки робили новий оперізувальний ритуал уже цими поясами, а оперізувальник із ниток, як зіниця ока, зберігатиметься все життя. Як помре людина, ним /путами/ перепутають ноги.

Так як пояси грали обережливу роль, то наразі і тканиня їх було спеціальним. Закладали чорну основу, а ткали зеленим, темночервоним або коричневим. Основу перетинали ромбики, що тягнулися ланцюжком. Боками лягали трикутники, а в середині

ромбика виділявся чорний хрест. Пояснення від старожилів слідувало отаке: би світ тебе зі всіх чотирьох кінців ніс тільки вперед - це про ромбики. Трикутнички - у триєдиній твоїй іпостасі: від дитинства почерез життя, до смерті, коли душа уже відходить на той світ. Хрестики - мечі, що занульовують зло удолину, до пекельних воріт сатани.

Оперізувальник не давав заземлятися Господній, спущеній зверху благодаті і проходити до душі вихопленому із землі злу.

Якщо різну одягу виготовляли перевагом своїми руками, то пояси замовляли у поясниць - спеціально визначених для цього діла жінок. Здебільшого це були ранні вдови, що продержалися до старості у чистоті /більше не виходили заміж/, або дівчачі-бабусі, що не виходили заміж взагалі. Вони ткали боярки /вузькі жіночі пояси, що обмотувалися довкола стану тричі/, окравки - пояси широкі, чоловічі, коланчики - пояси вдвічі ширші за боярки, якими молоді жінки та дівчата підперізувалися в особливо урочисті дні, і де, замість геометричних фігур, уже зирили коло крянги винограду голуби чи цвіли ружі.

Тканий чистою людиною пояс приглушував у його носієві негативний і підсилював позитивний заряд: думалося про добро, робилося добро, був потяг до знань, світла, відвертало від пиятики та іншого, що не подобало людині. З цією метою при церквах та монастирях продають спеціальні чорні пояси на яких молитва до Чесного Животворного Хреста. Такий пояс зганяє з людини страх, не допускає нечистих духів.

Як оберіг, виводили поясок і на стінах будинку - як зовні, так і в кімнатах. Зверху, до половини, пролягала білизна, від середини до низу мастили глиєм /синьою глиною/. Ці дві половинки перегорджував чіткий темносиній чи

темнокоричневий пояс. Так же фарбами ділилися і хвіртки, і двері, і ворота, і паркани...

З метою захистку дівочої утроби на дівочих сукнях теж нашивали стрічку чи мереживо як пояс: ділив сукню навпіл.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Знову хотілося би у вас попросити оберегів на принагідь, пояснень часто стрінутих явищ, яким ми не умієм, не знаємо, як дати пояснення. Приміром, загубила чи знайшла людина хрестик — добре це чи зле?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: З того, що бачу, якщо людина загубила хрестик, медальйон із зображенням лику Господнього, ікону — на неї чигала велика небезпека: пішла пожертва. Сяйво світіння Божественного начала за якісь твої особливі заслуги відняло гріб.

Знайти ікону, медальйон, хрестик чи інший витвір з зображенням Божим — відхід від хати родового лиха, це тобі благодать якусь принесе.

Хто ходить босим на стерні /від зжатоного урожаю/ заліковує сердечні рани, зцілює нирки. Шипчасті трубочки зрізаного стебла поколюють на стопі відповідні точки. Хліб - це життя, стерня від хліба: йде омолодження живильної основи. А я пам'ятаю вислови з давнини: ніколи обути не іди по стерні, як хочеш поле перейти до глибокої старості...

Не прикопуйте у землю кагати з картоплею. Спляче серце картоплі у землі за зиму /коли земля спить/ стягує біду: сприяє руйнації підкірок головного мозку, м'язової частини. У рослину накопичується злий дух, зміїна отрута, веде до розладу й роботи серця.

Зрубані нігті завивайте в платиночку і кладіть під стріху - ніколи вашого дому не візьме біда, не впаде

грому на хату. Роговиця Божественного начала, що є там, відбиває зло.

Якщо зстрижені нігті валяються будь-де, вони теж відганяють лихо, хоч наші предки воліли забирати їх з собою у останню дорогу, аби нащадкам розмикати добро. /Не лишається на землі їхнього духу, того, що могло би шкодити, якби не заспокоїлася їхня душа/.

Якщо у родині хтось помер знезацька /без покаяння останнього і причастя/ у купіль додають три шматки ладану /горошини/, "би сморід не йшов на рід" - відокремитися від її первородного гріха: уміння не своє брати. Саме через цей гріх люди часто помирають знезацька.

Перш ніж сісти до столу, варто прочитати молитву і перехрестити їжу — нейтралізуються чи руйнуються різні недобрі у ній закладки від землі чи поганих рук...

Грудній дитині не варто давати козиного молока, "бо буде блейти, як цап", — кажуть у народі. Тобто незатишною, безпритульною робитиметься душа. "У козі біс сидів", - можна було й таке почути. Я ще пам'ятаю, як обминали кози, були вони в нашому регіоні дуже незвичними. Може у цьому щось є, бо магів проміжної сили мені на молитву показує в образі козлів.

З того, що бачу - козине молоко неймовірно зцілює організм, переносячи його руйнацію у духовну сферу. На тих хто годував своє немовля козиним молоком, навіть поступає такий ритуал: запалити три свічки і покласти у церкві на підсвічниках коло ікони Ісуса Христа, вибити відтак вісім поконів зі словами: "Був цап — став чоловік, бо я уже з Богом." Вдома встригти дитині трохи волоссячка з лівої сторони над шиєю /потилиця/, спалити над запаленою, у церкві купленою свічкою, зі словами: "Ізгони, Господи, із раба Твого /ім'я/ усяке зло, бо він вже вільний." Дати

спити свяченої води і полити сосок лівої груді. У моєму видінні бачу зняття руйнівної сили з наднирочників, ендокринної системи.

Часто немовляті, аби його не наврочили, в'яжуть до рук червону ниточку. З того, що бачу, не можна цього робити. Червона ниточка має форму кров'яного потоку, там - пульс, вона ніби перетинає артерію, веде до порушення кровообігу, кістяка, нервової системи, оболонок очей, підкірок головного мозку.

Грудь, якою мати годує дитину, має бути сокрита від сторонніх очей. Інакше вводиться в дитину ядро зафіксованого на собі духу: все те дуже притягується материнським молоком.

Недобре, коли жінка іде попереду: на ній працює канал Євиного зла, якщо вона хоч чимось пред Богом нечиста. Перетворюється у антену, що затягує зло звідусіль. Адам такої антени не має, тому він приглушує, ідучи перед Євою, той звідусільський потік. З традицій наших предків: чоловік йшов кроків навіть п'ять-шість перед своєю дружиною. Бачу, що так і є: очищає її енергетично дорогу.

Вчепити дівчину, хоч пальцем, до шлюбу - це значить уже у якійсь мірі перелити на неї своє родове зло. Тому правила народної моралі напружували чіткі неписані закони дівочо-юнацьких стосунків: сонце ще на мілью від заходу - дівчина уже із гуляння вдома. Хлопець міг її проважати, коло воріт мовити кілька слів, бо мама швиденько вже звала до хати. Сподобалась — кидав їй у двір лілію. Прийняла - інший подавався знак: на танцях опускав їй до ніг ружу. Сприймала його порив душі - на Петра давала йому шириньку — вишите власноруч по кутках квадратове полотно. До шлюбу мали підійти ангелами, аби у чистоті започаткувати їх рід.

На відвернення родового зла, що передавалося до шлюбу, при розкаянні, подається у поміч такий ритуал: водою, зібраною до купи з трьох криниць, облитися, злити воду від миття у ту ж банку, покласти її на газ, запалити під нею вогонь зі словами: "Прости мені, Господи, моє родове зло, бо я вже вільна". Тобто вільна від гріха, бо очистилася каяттям, а родове зло — батьки доброї поведінки не навчили.

Це робить жінка. Чоловік виключає газ, прибирає усе, відносить на смітник зі словами: "Тепер я уже з Господом Богом, Ісусом Христом. З силою Господньою навіки."

Дитина не повинна бачити батьків оголеними — з спорідненого тіла через очі перебирає, як магнітом заловлює, усе їхнє зло: випромінюється воно на дитя з кожної клітиночки тіла.

Якщо так було — мати витирає її сухе обличчя своєю нічною сорочкою, особливо стискаючи ніздрі, як носовичком, спльовує через ліве плече, дає спити дитині свяченої води, відтак п'є сама зі словами: "Би моя дитна моєї лихоти не мала. Спаси її, Господи, від наглої /тобто передчасної/ смерті бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом. Не розуміла, не знала." Б'є вісім поклонів і знову п'є свяченої води, тричі проказуючи: "З Богом навіки".

Цим вона знімає і свою руйнацію, що йде здебільшого на генікологію за подібний гріх.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Чув, що на відведення усякої біди, звичайно, при розкаянні від гріхів, стають у поміч і квіти, зібрані на день святого Юрія.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Наші бабусі-прабабусі знали, як то кажуть, кожну квітку в обличчя, вміли говорити з нею, з землею, бо все — пояснювали — нас чує, одухотворене великою Господньою силою.

Але щоб той квіт був на більшу поміч, помагали йому у чистоті рости. Пригадую ще свою покійну бабусю Лікерію. Вона теж зналася на усякому зіллі, вміла говорити до нього, але тільки туди ходила у поміч за квітом, де допомагала облагороджуватися землі: очиститися їй від усякої нечисті - "може хтось за віки камінь клятьби там пустив, може хтось кров чиюсь на ту землю вилив, а може сварками, як гадинами перепоясана", - пояснювала бабуся.

То уже готуючи до Йорданського глека /у якому буде освячуватися вода/ квачик, обмотувала його різнобарвними нитками, "аби пробуджував до життя усілякий, на поміч чоловікові цвіт." Бо Йорданською водою і тим квачиком перед вечерею ішли освячувати поля.

В'яжучи ті барвники /нитки/ приказувалося: "В'яжу ці барвники на всілякі чічочки. Як скропить їх Господь водою — си розв'яжут з бідю. Прийми мою молитву, Боже, най цвіт цей на лік поможе."

Наші бабусі-прабабусі вірили, що нечиста сила бореться не тільки за людину, а й за усє, що оточує її. Не освятиш поле — притаїться в рослині й буде замість помочі шкодити. Ішли вони засніженими полями, прокладаючи тільки свої сліди, махали квачиком навхрест на всі чотири сторони і промовляли:

— Добрий вечір кожній чічці, що стоїть лицем до нічки. Най собі ще спочивас: дощ на неї накрапає. То не той, що йде із хмари, а такий, що згонить чари. Втікне всяка темна сила, що за зиму наступила. Гу-гу! - лякали ту силу. - Тікай від Божого кропила!...

Крім Юрія, коли збирався квіт від усілякої лихоти та напасті, його людська рука не торкалася до Івана-Купала, який в нашому регіоні відомий, як Іван-Зільник.

"Проте й до цього треба бути добре приготовленим, би Госпідь не сердився, що рушиш красу", - вчила покійна бабуся. "Дівчина, що збиралася на Івана іти по зілля, мусила перед тим постити сім п'ятниць підряд, би воно було на поміч. А при тім мовила і своєю мову, "бо Іван, що перед Богом прославився, кожного чує":

— Гой Іване-Зільниченьку, на тобі мою рученьку, поведи ня серед поля, нахили ня там, де доля. Дай мні корінь той скопати, щоб в м'ясниці си віддати."

Зібраним зіллям споліскували волосся, щоб коса на голові - як промінь від сонця: закликала судженого і прив'язувала навіки.

Та щоб Іван, "що коло Бога стоїть і все бачить", подав зілля по-особливому цілюще, поле вивільнялося від усякої нечисті не тільки на Йордан, а й на Великдень.

Під вечір жіноцтво виходило на поляни, галявини "давати чічкам дори". Природа пробудилася, пагінці заврунулись, і їх "треба Ісусиковим тілом нагодувати": "Христос воскрес, а із небес задивився в долину на кожную травину. Сказав мені дори вам дати, щоб своїм тілом нагодувати. Від тепер ви будете рости і без нечистого цвісти. Пречиста Діва над вами літає, від усякого лиха оберігає. Цвітїть серед поля — добра ваша доля."

У ніч з 6 на 7 липня відходили до Івана-Зільника суцільні молитви. Кожна присв'ячувалася окремій квітці, щоб він її "з щирою душею дав, від сирої землі відірвав, диханням своїм засушив, аби все на лік та на добрий вік."

Так до третіх півнів, "поки не розліталися з поля ті, що не згадуються при хаті". Тоді по зілля вирушалось в путь. Спочатку туди, де росте материнка, а потім до полину. Перед кожною квіткою треба було опуститися на коліна і заговорити до неї: Богом

одухотворена — чує!.. З заплюшеними очима, простягнутою рукою, "поки сама не відірветься від землі і Зільник тобі у руки не подасть."

Не було на меті заpastися зіллям сьогодні про всякий час. Мета була, щоб "сам Купала-Зільник втворив двері до кожного зілля". І якщо вдосвіта він тобі її простягнув, то потім можеш іти збирати, яку тобі треба. Але щоб була найповніша сила - першу має подати Зільник.

Останнім зривався подорожник. Йому належали і заключні слова до Зільника: "Іване-Іване, як день настане — за цей листок будеш мати вінок."

Додому мусили підійти до схід сонця. З першим променем починали плести вінок, перев'язуючи його Йорданськими та Великодніми бавничками. Вінок несли до річки, пускали на воду. Якщо він швиденько зачепиться до берега, то Зільник його прийняв і на лік переблагословив усі квіти. А як, пливучи, якась обірвалася, "то цього року хосену з неї не буде."

Вінок чіпляли під іконою, що була над сінешними дверима знадвору. Він мав Івановим духом благословляти кожную квітку-посестру, що внесеться потім на лік.

Ну, а за Юрія?

Після святого Дмитра /8 листопада/ вважалося, що Земля лягає на спочинок аж до 6 травня — дня святого Юрія. Сон її тривожити не можна було нічим, якщо урожаїв від її сили хотілося та не мати у тих урожаєх ніякої нечисті.

До Юрія, якою б пишною та соковитою не була трава - не можна її було торкати, ані скотину випускати, "бо як потривожиш землю - земля не забуде потривожити тебе", - твердять старожили. До Юрія нічого не садили, землю не орали. А що господа дійсно не порушувала цієї умови - святому Юрію, який золотими ключами відмикає Землю і зганяє з неї

усяку нечисть, робився знак: на стовпи приворітні клалися квадратіві шматки землі /замок/, а у них втикувався вербовий прутик /ключ/. Бачачи цей знак, Юрій благословляв і цю господу, зганяючи з неї усіляке зло, "би рясно родило, би велася всяка садовина". Бо святий Юрій ще Побідоносцем зветься, він переміг колись надзвичайно велику демонську силу.

Квіт у цю днину вважався по-особливому чистим, як немовля. Матері старалися отаким зіллям осипати своїх дітей.

Мати, яка мала при хаті майбутнього жовніра /воїна/ йшла до схід сонця назбирувати однойменних квіток - жовніриків - що на Юрія якраз зацвітали.

— Абись моцним був, як самий Юрій, таку ж славу велику та Божу ласку мав. Би куля тя не взяла, вода не приймила, вогонь минув, а ангел-охоронитель на своїх крилах тримав. Би зла дівка тебе си не вчепила, вік твій не збавила, до сорому не привела, - сипала на сина зелом.

На святого Юрія мався закон зелом рідних усіх обсипати. Воно тоді має велику силу, перемагає усіляке зло.

— Преподобний Юрію на золотому коні, у золотому плащі, що наверху сидиш, вдолину дивишся! Дай мені своєю рукою зозульчиних чобітків, би довгий вік зозулька моему родові накувала, - схиялася над квіткою дівчина. А відтак до пулярчиків /пастухової сумки/: — Пулярчиків вділи, би при грошах була, - знову поклін. До чистотілу: — Беру з твого pozwолу і чистячок, на кілько челяді /душ/ є в родині, би не мали на собі і в собі ніякого ганчу.

Далі шукалося нежалкої кропиви, що до Юрія убиралася в різні кольори: — Як цвіт цей усілякі кольори має, так най на душі моїй музика грає. Най

ня ніколи не жалить ніхто --- ні словом, ні помислом, ні ділом.

Нарешті рвалося цвіту, який під руку потрапив, "би цвіло життя, як трава зацвітає, але трава си коси, цвіт відцвітає, а життя най — ні."

І ось промені сонця вказалися з-за горизонту.

— Вставай Юрія стрічати, бих щастя не проспав! - біла мати по обличчю тим польовим букетом дітей. А коли вони вставали, то йшли до найближчого проточного джерела-оберега вмиватися, би потім Юрія повитати /привітати/.

Ставали на воротях, правицею торкалися землі і закликали:

— Юрію у золотому плащі, на золотому коні, пролети і над цією хатою, би була на добро багатою! Золотими ключами землю втвори, а нечистого конем розтопчи, най з всього свяченого і грішного гине.

Бабуся омивала свяченою водою собі лице і осипала первоцвітом онуку:

— Як ці квіти красні --- най буде доля ясна. Най князь тя найде, славний, як Юрій, моцний, як його кінь, хосений, як його шабля, Від навроків, від злих оків, від дурного слова, лихого норова — на тіло, на душу, на вік...

А як дівчина мала нареченого, то подібне квіткове освячення чекало і його, як увечері наближувався до воріт. Проте, зважувалася на це не кожна, аби потім поміж народом не чути: "Вона його осипала, а він її не взяв."

Юрієвому квітковому осипанню надавалася велика вага: очищене духом Побідоносця зело у понятті наших предків набирало здатності очищати душу і тіло, кров, застерігало від чарів, найрізноманітнішого наслання, навроків.

У молитвах, співанках просили святого Юрія стати покровителем від різного ворожбництва, нечистої сили.

Дівчата гірляндами із стебелець кульбаби обвішували смереку, аби суперниця над ними влади не мала, клали судженому з дубового гілля вінок, би розлука від кулі не прийшла...

З того, що бачу, беручи, усе те, народне, на спостереження, то спілкування з землею, де збиратимуться квіти на Йордан, на Великдень має великий сенс. Людина ніби приростає до тих місць духом, слово в'яже і ті квіти починають набирати особливої спорідненої сили, мовби дійсно зростають тільки для отих рук, для отого роду. А уміння підійти до отої квітки з душею, розкриває назустріч і її душу, бо і наукою вже доведено, що якщо ми зриваємо квіти, як кози, то своїми останніми силами вони руйнують нашу захисну оболонку.

Слово, наша душа і благодать святого... Ці три хвили, що опускаються над землею у відповідний час дійсно приготують нам той еліксир, який не придбаєш в жодній аптеці...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Чув, що і на Пантелеймона-Цілителя трави та квіти набираються особливої цілющої сили...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Перш, ніж торкатися до зілля на свято Пантелеймона-Цілителя, що празникується 9 серпня, проказується ось така молитва, в якій прохалося на оту справу благословіння: "О великий угоднику Божий, великомученику многомилостивий Пантелеймоне-Ізцілювачу! Змилосьердсья наді мною, грішною Божою рабою, почуй молитву мою і сльози, умилюстиви Небесного Верховного Врача душ і тілес наших,

Христа-Бога нашого, най подарує мні зцілення від недуг, що ня мучать. Прийми недостойну молитву грішника над грішниками, мавідай ня благодатним навіданням. Не погидуйся гріховних моїх язв, помажай їх елеєм милості Твоєї і ізцили ня: най оздоровлений душею і тілом остаток днів моїх проведу в догоді Господу. Прошу Тя, угоднику Божий, уприси Христа-Бога, най подарує мені почерез Тебе здоров'я тілу моему і спасіння моїй душі..."

Оте, що кожен мав збирати на Пантелеймона зілля для себе /хіба мати для маленьких дітей/ теж давало необхідність знати кожную рослину в лице, а значить бережно відноситися до найбільшого дару Господнього - Матінки-Природи.

Збирався в цей день звіробії /по-нашому - кривавник/. "Від кишок, від жолудка, від печінки, від жовчі на лік, якщо збиреш його у цю днину" - пояснюють старенькі бабусі.

Додавався до цього золототисячник /по-нашому - золотник/. Підвищує апетит, помагає роботі шлунку, цілить печінку.

Зривали і полину - "на послуг від духів нечистих /вимітають ним хату, кладуть під подушку, ліжко, встеляють долівку/, від нервів." Брала, котра ще цвіте, кропиву - "від ревматизму, запорів, чи як в мами в сосницях нема молока." Заготовляли і материнку - "від жіночої боли", тисячолісник - "для ліпшої роботи кишечника та як треба спиняти кров", корінь, листя та цвіт подорожника - "для ран, чи як вуха болять, зуби", ромашку - "для миття голови, боли в горлі, чи мити, як болять очі", безсмертник - "бо добре врачує печінку", спориш - "як почки болять чи кості".

Сюди ж і латаття, водяний перець, грицики, коріння кульбаби, суцвіття лісової пижми, череда, меліса, петрів батіг, коренище пирію, шавлія...

Переблагословленне Пантeлеймоном, мудро висушене, вмiло настоянe зiлля. трава, коренище, при очищеннi вiд-грiхiв серця, йшло на лiк. При цiм, до кожної рослини iснувала своя мова, "щоб дух свiй вiддавала сповна, щоб йшла у тi руки з доброї волi," - пояснюють старожили, мотивуючи: "Пантелеймон-Цiлитель - цiлитель на всi свiти, на всю кулю земську. Дав Йому Бог-Христос струну вiд здоров'я тримати. I хто чистий душею коло Господа стоїть, тому свого дару Пантелеймон дiлить, аби теж мiг та умiв, як вiн".

Розказують, яка молитва вiд якої трави, яку траву як i у чiм варити, чим накривати, як настоювати, як пити...

Примiром, звiробiй. Звiра б'є, а людинi допоможе. Три днi на сонцi вив'ялюй, вiдтак посiчи - i в затiнок. Платиночку, як люлечку /колисочку/ до бантиння прив'яжи i розстели його в нiй, би воздух до нього проходив з кожного боку. Двi-три недiлi потримай так, а потiм можна сховати. Вiдтак - до чого треба: болить жолудок — пучечку в окрiп i пий ранками потрохи на тшесерце. Болить голова — в окрiп i нюхай. Як ноги тобi терпнуть чи у серединi не знаєш, що вiд чого болить - потертого на спiд у панчохи клади, нога вже знає куди носити, - передають своє умiння.

Про золотничок кажуть, що його обов'язково треба з росою зiрвати. Росу обтрусити: "На злi духи най йде," - сказати. А самий квіт у воду кинути, най мокне за два-три днi. Вiдтак воду ту пити вiд всякої боли, що у серединi стоїть, а квіт на острiшку засушити можна — дiтям вiд всякої боли на помiч стає: чи черевко болить, чи головка, чи спарилося мiж нiжками, вiдвару iз нього попий. Варять на слабкому вогнi, двi-три години. I зразу ж пити. На другий день, чи як довго стоїть - то вже отрута.

Полин — дух злий із тебе виганяє. Нюхати треба побільше полину. Вариво варити, голову ним мити: що голови тримається, як від нечистого - то відійде. Сік полиновий п'ють, додаючи його в воду, "би в жолудку не млоїло /не смоктало під ложечкою/, та не хотілося горілки спивати. Полин і на хаті дух добрий держить, то як робили покрівлю з соломи чи очерету - додавали у ті снопики і полину. Полин - і як зуби болять: пожуй — відійте...

Кропива прочищає кров. Та з цвітом лиш її рвати. Зразу ж сушити її, як сіно, але у затінку десь /добре на горищі/. Потім до всього її потрохи класти: і до варива, і до печіння, лиш в молоко та молочне її не покладеш, а так в усе. Здоровий будеш, кров молода гратиме, зубки, як в мишика, си не пірчут, шкіра зробиться чиста, як яблуневий цвіт, міць у руках буде, беручкість до роботи...

Материнка — то особливий квіт. Як без слова візьмеш його — в поміч не стане. "Як мама молоком мене своїм плякала /годувала/, так і ти мене сплякай. Най буде у поміч від усіляких вурів /лихоти/, від злої білини /жіночої хвороби/, най стану чистою, як в утробі маминій цвіла. По волі Бога Христа, святого Пантелеймона", - уклалося тричі перед тим, як зривати.

Кажуть, що в материнці дух усієї землі стоїть, то з нею по-мудрому треба. Рвали до себе і клали у подолки або фартух, несли отак додому, не мішаючи з ніяким іншим цвітом. Прополіскували коренище тої, що висмикнулася із землі, сікли на дривітні стебла, поки до цвіту - усе складалося в горщик, притискали каменем і кілька годин в'ялили. Тим натиралися від усяких хвороб, жом той і смоктали, а чи й потрохи їли. Мішали з сіллю і зберігали довго, додаючи і до всіляких страв, як приправу.

Цвіт і окремо сушили, в наварі з нього тримали чоловічий дітородний орган, як була там якась хвороба, чи спадали сили, терли руки, як шуміло в кістках. Як боліла голова, вуха - сушеним цвітом обкладали голову, притискуючи його хустиною.

На свято Катерини цим зіллям прокурювали хату, аби напасті не було в хаті, велося добре жіноцтву. Суху віточку материнки додавали в дитячу купіль, аби дитина здоровою та щасливою жила.

Зривали це зілля до схід сонця, поки не відкрила очі земля, "бо як відкриє - силу з материнкою не віддасть, на поміч велику така не буде", - твердять бабусі.

Тисячолісник, - повчали, як кмін: ліпше насіння з нього бери, для печіння /хлібних виробів/ потроху додавай - випік ліпше вдаватися буде і тісто для споживи не буде важким. А як головки його рвати - то зі сходом сонця, і у чоловічий капелюх краще, "би зле чоловічої голови не трималося, лихоти на хатніх не мав." Відтак най просушується на горищі. Пучечок на склянку окропу, най постоїть години дві-три і можеш потроху крізь тканиночку пити. Як тканина має багато дірочок /перетинок/, так кожна твоя клітиночка вип'є, порядок він в ній наведе. Би кров не текла, коли треба спинити - пожувати листок...

Подорожник під вечір зривали, з заходом сонця. насіння відокремлювали: жене із шлунку нечисть /виводить глисти/, листя - осібно: для краси тіла. Стебла - ошпарювали, настоювали і пили, як болять ноги, кістки. Коренищем відвареним покривали коліна, як болять, відваром з нього зливали голову, аби укріплювати волосся...

Спостережливість предків винесла свої правила, закони щодо всього... Приміром, знаючи, що верба несе спокій, її садили коло води, би теж приносила людині і вода, бо має властивість вбирати все у себе.

Аби у дівчини формувалася така ж вдача, на святах, приуроченим жіночим подіям, вигравали жіночі сопілки.

З верби робили колиску, аби дитина добрий сон мала, витесували кулішар /палицю для вимішування мамалиги/, "би супокій усередині чоловікові робився, сапивно до сапи, "би поле збирало благодать". Віничком із верби обмітали стіни - все недобре, що є при хаті, долі упаде, - казали. -Зметеш ним долівку, та винесеш надвір, та ввечері на подвір"ї спалиш, щоб в чотири кінці летіло, - очиститься господа від усілякого зла.

Вербичка молодить личко - ще й таке казали в народі. Стане, приміром, молодичка коло сестрички-верби, попросить у неї віття, в долонях розітре, до обличчя притулить - і шкіра зарум'яниться, оживе.

Знали, що робити і з вербовою корою: відвар із сушеної кори, зітертої в порошок, зганяв простуду, цілив печінку, налагоджував роботу кишечника, сечових шляхів, давав силу.

Настояною на крутім кип'ятку корою лікували ноги, коли гудуть вони і знемагають, набухають від вен. Жменю кори на відро кип'ятку, опустять в гарячий напій ноги, поки не охолоне вода, а відтак насухо обітруть, ляні панчохи одягнуть - і в ліжку. Отак три дні. Три перестануть, а далі - знову - три, до трьох неділь. Ноженята, як дубенята міцненькі стануть, - запевняють бабуся.

При загальному захворюванні мався ще і такий рецепт: били себе вербовими гілками з підшви ніг до пупка, з долоні правої руки до серця, а потім плечі...

Старенькі бабусі речуть: як пес чи кіт заслабнуть — знають чим лічитися треба: вибирають траву, а до докторів не біжуть...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Слухаєш Вас — не переслухаєш, а тільки думаю інколи, що кожен той рецепт, кожную мудрість - оповіли Вам з діточками старенькі Ваші сельчанки, багатьох з яких і на світі уже нема, а слова їх живуть у Вас. живуть уже й у нас...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Була у нас така собі, стара-престара, бабуся Сандина. Офіційної медицини вона не визнавала, а про лікарів рекла таке: "Що він, сарака /небога/ знає..."

— Який дурень вам казав на серце дубову дощечку класти?! - змашкаривав бабцю дипломований цілитель, а то й не до думки було йому, як пояснювала бабуся, що "така дощечка приводить серце чоловіка до порядку: дух дуба знає, що треба на лік робити..."

І бабуся, як по-писаному викладала: осика здійсмає біль з голови, але коло хати її не садити - співає з дитини силу, риба робить добре тому, хто на шлунок недужий, селезінку кладе на ноги теплий кисляк, кров добре прочищає сироватка, простуду добре проганяє чай із ромашки з медом, печінку справляє відвар жовтячків /чистотілу/, лиш тільки потрошечки пити, бо то отруйник. А як ослабає чоловік так, що без сили вже є - на ямку під грудьми, у білій платиночці, пригорщу соснової живиці клади...

Каже: скільки би вušко той доктор дитині не лічив — плаче. А ти соком бабки /подорожника/ закапай - перестане. Черевко /понос/ в дитини си зачало - на руки - і в шпиталь. А чайок з бабчиного насіння любе черевко зав'яже, як дати малому потроху пити...

Нарікають: жовті тепер, їсти не хочуть, а мама свариться, ліки від апетиту шукає. А ти ягідок йому дай - з лісу, з поляни: вовка опісля того з'їсть. На зиму тих ягід насуши чи листочків із них - чайок пахучий...

Минають ягідки - на підході канусточка. Свіжа, в світлиці тримається аж до Різдва. Похрумкають, як зайчики - і знову шукатимуть їсти.

А чи цибулька з кислячком, оцтом, а до того студеної кулешки. Або чай з плодоніжок вишневих чи м'яти — теж збуджують апетит.

Для дорослих бабуся радила настойки з полину чи стебел кульбаби, меліси, насіння або коріння петрушки. "Пучечок на стакан крутого кип'ятку, настоїться зо кілька годин — і пий оте у три опади на днину... Або вишня: свіжа, суха, варена. Хотілося їсти, було би що..." Як тобі їсти не хочеться, то перша зачіпка отут, в горшку, - поплескувала себе по животі бабуся. — Можна без доктора його зрихтувати.

Приміром, не йде мале надвір - що лиш з ним, сараким, не творя. Градусник, вибачте, в одне місце засунуть і крутять там ним і вертять... А замість того - та з головою дитя своє годуй! - обурювалась. - Кропивку додай до кожної страви - послаблює. Нема зеленої - додай сухої. Червоного бурячка до чогось щодня додавай чи соку. І лице від того рум'яним ся зробить, як трандашіровий /трояндовий/ цвіт.

Нарікала бабуся і на наше спасіння: все ковбасу, м'ясо щоденно подавай! Заб'є тим черевко не лиш дитині, а й всім: ліньки варити. Хто соняшник тепер у селі сіє? Куплять у папірчику трохи з базару та й лузгають вряди-годи. А колись, як ті горобчики, з соняшниками діти си бавили. То теж горшкові нашому на великий лік. І гарбуз сьогодні лиш свині харчують, а колись із нього робилося чимало страв: м'якуш варений з кукурудзяною мукою, гріночки на плиті запікалися, сирий м'якуш їли, посипаний сіллю чи цукром.

Сюди ж - печена картопля. Бо і кінь би сьогодні від того м'яса си востік!..

Бабуся Сандина вміла довести, що кожен овоч, з яким щоденно стикаєшся, чи фрукти — від чогось та й є. Як клавіші на піаніно: натисни на якийсь — і звук інший буде. А в майстерній сукупності маємо злагоджений мотив.

Кровоточить шлунок - відвар з малинового листа, "цей чайок і коли з черева си лле". Помагає при такій біді і відвар з вишневих плодоніжок, каша з житніх висівок, чай з чебрецю, м'яти, плодів горобини...

Якщо вагітну нудить - у поміч стає сік з свіжої картоплі. Свіжі ягоди малини теж помагають, вони і п'яного моментом приводять до тями, до пуття...

Кольки в череві — їж товченого часнику, він і від серця лік, і як набряки. Таку властивість мають і яблука, стерті на дрібній терці, чи компот з агрусу. Би живіт не болів - треба їсти побільше капусти. А як там рана яка - соком з помідорів лікували: "лиш пити щодня - любу рану вилиже", переконала бабуся. На таку ж поміч - і листя чи цвіт шипшини. Жогу здіймає морквяний чи картопляний сік.

Глисти із діток виганяє гарбузове насіння, якщо запити його теплим молочком натщесерце. Біда з легенями - сік з кропиви пий чи вареної багато їж, але збирай на нарості місяця й коли в цвіту. Висипи на тілі - відвару з кропиви пий, тим і полощися. Свіжий сік з кропивоньки і нарості усякі зганяє з кісток.

Нервується дитина - чай з ромашки, настою полину потрошечки. Камінь чи пісок з печінки, нирок - цибулинний сік прожене. Біда з серцем - на те є глід, вузли у ногах настій з кори каштана переможе, попити треба. Хочеш біленькі здорові зуби - щоденно про часник пам'ятай.

Жіночу болу вижене варена петрушка на молоці: їсти і пити. Навіть чоловікові на поміч стає, як від якої нехлюї болу принесе... Болі при місячних - відвар

з кукурудзяних рилець, кори калини, ромашки, що під рукою є.

Радикуліт - тертого хрину на платиночку і. приклади. Вкусила бджола, оса - на те є листок подорожника. Бронхіт - в окріп натертого часнику, прикрійся, дихай.

Кашель - сік капусти з цукром. Або смородини з медом. Дере в горлі - морквяним соком положи чи соком смородини наполовині з водою. Збити температуру треба - на стопи тертого червоного буряка з оцтом. Чи попити відвару з смородиною коріння або з насіння огірків.

Болить печінка - настій з листочків суніці чи самих ягід. Жовч ягоди калини виганяють або сік калиновий з медом, підігрітий. Стає в пригоді і настій шипшини, цвіту безсмертника, виноград, дробить у ній камінь польовий хвощ, томатний чи розсіл квашеної капусти.

Капустяний сік чи відвар з свіжих капустяних листків на молоці пібсоблює у боротьбі з жовтухою, сік чорної редьки зміцнює легені, чай з звіробою чи деревію ставить на місце сечогінні канали...

Від зверх ста болячок лікує і звичайна собі квасоля...

Зуби наші предки лікували відваром з хвостиків гарбуза, дубової кори /співали біль/, бородавки - соком розрізаного часнику чи картоплини, чистотілу, печеної цибулі. Гайморові пазухи - прикладали на полотнині потертої редьки. Коли геморою - заливали білий камінь окропом і сиділи над парою. Обмороження лікували чорною тертою редькою, звареною в гусячій салі. Опіки, різні рани на тілі - подрібненим листям звіробою, ваннами з дубової кори, тертою морквою чи подрібненим листям свіжої капусти. Якщо золотуха - пили відвар з листя смородини, купалися в ньому. Чиряки /фурункули/ гоїли розрізом теплої печеної цибулі, пережованим

житнім хлібом з сіллю, робили компрес з відвару чистотіла, міняючи це шість раз протягом доби. Гнила шкіра - відвар хрину, сік хрину. При ревматизмі вживали відвар з пагіння сосни, квасолі, настій з листя чи зеленої шкаралупи горіхів.

При підвищеному тиску зараджувала печена картопля, буряковий сік з медом, відвар з сушених плодів смородини. Кровили ясна - полоскали відваром з дубової кори, навпіл з липовим цвітом.

Від судорогів вживалася меліса, від астми — сік, настій з пустирника, діабет — листки з салату, безсилля — терта морква, варена в молоці, поганий зір — моркв'яний сік, запалення очей — відвар з цвіту калини, рахіт — відвар соснового пагіння, головний біль — сік сирої картоплі, психічні захворювання - вишня, безсоння — відвар з коріння калини, настій полину, кропу...

Але все це, ясна річ, підсоблювало тоді, коли ретельно переглядалося життя, очищувалося від того, що наносило руйнацію — гріха. Адже всяка руйнація, як свідчить Святе Письмо, наслідок нашого перед Богом безчинства: зрадили Бога, впустили в себе Його супротивника сатану.

Вивільни, людино, від гріховного затемнення свою душу - і засоби, відфільтровані напротязі тисячоліть народною мудрістю, надточуватимуть тобі вік, оберігаючи від дочасної руйнації...

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Часто доводилося переконуватися, слідкуючи за бесідами Вашими з людьми і листуванням як, по глупоті своїй, мстять своєму неприятелю саме через наслання чорноти на його господарство.

ҐАРАФІНА МАКОВІЙ: По-перше, якщо людина старається бути перед Отцем своїм у чистоті, то ні їй, ні

її господарству ніхто зашкодити шляхом наслання не зможе, бо сила Світла вища за силу темряви і Отець такого захищає.

По-друге, в народі існувало безліч засобів-оберегів і що до тварин. Приміром, вважалося, що ніяка зла сила не матиме доступу до господи, якщо на Святвечір, перш ніж сісти до святошного столу, святою вечерею попотчувати у стайні кожну животину. Взявши святе об таку пору з господарських рук, негосподар над такими тваринами сили не має.

Обхід починався з собаки, аби ніхто її підкупити не міг: "Рік мені служив, добро робив, Святвечір надходить, Бог си рождає, си врадує разом зі всіма", — спочатку відломлював хліба, а потім клав усього потрохи.

Потім підходив до матінки-годувальниці корови, далі - овець, курей, свиней, нарешті ішов у сад до деревини.

— Слуг, даних нам Господом, нагодував, тепер і самим не гріх до столу сісти, - промовляв, вертаючись знадвору.

Казали: челядина /людина/ купує право у животины на її життя добрим справунком /доглядом/. То аби ніхто, окрім тебе не мав влади над твоєю животиною, взагалі не можна було сісти до столу, поки не погрижано /попорано/ у стайні, чи їда перед котиком-песиком не стоїть.

Особливо можна було втратити владу на Касіянів день, то аби цього не було, на свято Касіяна /29 лютого/ цьому строгому до нечестивців святому, пастушок докладав: "Прутиком животину я не бив, добре попасає, як очі в голові пантрував, згребельками чесав, машку /прикрасу з ниток/ до хвоста чіпляв..."

Чи, приміром, поплескував господар свиню по хребту і проказував:

— Скажи, що в мокрому ты не тримав, суху соломку під тебе клав, їсти файно давав, себе так не пантрував...

Вважалося, що Касіянові підвладна мова кожної тварини і якщо господар добре нею не справувався, то владу вже має над такою животиною будь-хто, тільки не він, буде падіж...

Щоб животині нічого не шкодило на білину від пасовища /шкодив злий перехід/, то на Юрія, вперше виганяючи тварин на пасовище, похльостували, освяченою на Вербну неділю, вербою, проказуючи: "Ця верба до Христа-Спасителя ся тулила, то най си тули тепер до вас, від утопи /зла/ усякої спасає..."

Щоб нічого ніхто тваринам на пасовищі заподіяти не міг, пастухи мусили грати на пасовищі в дводенцеві вербові сопілки. Би товар добре парувався, ягниці та телиці не трималися в яловині /безплідними/.

Старожили вам скажуть: сопілка товар прикупі тримає, він добре си напасає, та й лихो його не торкає, а якщо намочиш вербову сопілчину десь у потічку, перед тим, як до рота класти, умлюка прибавляється молоко...

І все ж, якщо закралося лихो... На молитву показує, що треба хворій від чужого ока чи чужих рук тварині опутати передні ноги червоною бавною /шерстяною ниткою/, яку в'язали до глека при освяченні води на Йордан, і розірвати її полум'ям Йорданської свічки, зі словами: "Бог - цар над усіма нами, грішними, і над тобою. Най лихо вертається до лихого, а ти волею Господа Бога нашого, Ісуса Христа, що мені тебе на початку зазначив, вільна." Якщо людина каяттям очищується від гріхів - помагає.

Часто падіж худоби буває від того, що стайня знаходиться на зоні зла. Щоб нейтралізувати цю зону, треба по краях задньої стіни прикопати по горсточці ладану зі словами: "Де Дух Господній стоїть, там

бісові зась. Згинь, сатана, бо ми вже вільні." Якщо у корови забрано молоко - вилити каплю на плиту, посолити, зшкребти ножем і викинути у вогонь зі словами: "Де Дух Господній стоїть, там сатані зась. Верни, Господи, моїй корівоньці білину, бо я вже з Богом." /Мається на увазі, що ніщо погане до скотини не причепиться, коли в порядку перед Богом її господар.

Якщо забране молоко чи раниться вим'я у вівці - треба перев'язати їй ліву передню ногу червоною бавною /шерстяною ниткою/ і закопати під стік хати зі словами: "Як цей дощ уже назад на небо не піде, так най більше нічого не зможе зашкодити моїй скотині." Відтак спити свяченої води, запалити свічі коло ікони Ісуса Христа зі словами: "Очисти, Господи, мою госпуду від прийдешнього лиха, бо я вже вільний /вважається, що зло з вівцею — провісник лиха подальшого, що накликається за якісь гріхи/.

Коли з лихом не могли справитися і тварина помирала, її ніколи не дорізували, як отепер, — і на ринок. Вважалося, що то іде пожертва за якийсь гріх: як попередження, сигнал на детальне і прискіпливе очищення. І дійсно — не помри скотина — показує, де, при яких обставинах могла би загинути людина.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Не маю сумніву, що у цій першій книзі про наші і Господні обереги /наші — ті що зберіг народ упродовж тисячоліть і Господні — що подані Вам на молитву до Ісуса Христа — во спасіння людей/ — ми охопили тільки невелику їх частину.

І то зрозуміло - хотілося наголосити - на найболючішому, а усього обійняти ніяк не можна у одній книзі, бо так важко ті перші книги нам з Вами даються, що здається нікому окрім кількох свічечок

на нашій знедоленій Землі і не хочеться того чути і згадувати, за те ухопитися, як за останній /я у цьому сьогодні переконаний/ ланцюг до Творця, що по великій милості Він нам вкотре спускає.

Хай так, кому дано почути — почує... І на завершення Ваше Слово — Слово на яке Ви маєте право, бо заслужили його любов'ю і відданістю Богові і людям.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Наші обереги нас обережуть тільки тоді, коли ми чітко усвідомимо в чому сенс нашого життя, якою має бути наша життєва дорога, що визначає наш повсякденний шлях, коли ми розкаюватимемось у своїх гріхах з твердим наміром більше не грішити. Інакше вони не мають і не матимуть ніякогісінької ваги.

Ось і недавно отримала лист: "Я зробила усе, як ви казали, але покращення не прийшло в обіцяний час", - лунає розпачливе.

Беру на молитву: чому? Виявляється жінка десь кілька місяців протрималася на дорозі Закону, а потім збочила: "А хто тепер так живе?! Не можу!"- аргументує. Забуваючи, що де ми знаходимось, там і нам плата приходить, що відійшовши від Божого Закону, нам нічого сподіватися добра.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: — Сторінка за сторінкою перечитав я рукопис, а питання одне за одним виникали. І то не дивно — ми у гріху плодимо довкола себе пільму практично невпинно, вона нас поїдає. А ми від незнання, як осліплені, метаємося від прірви до прірви поки не упадем. Хоч, здавалося б, що простішого — підніми очі до неба — там Бог — Він усе знає, і в усім зарадить — бо доки ми дигаємо тут, доки не поглинула пільма — Діти ми Його, і не відмовився Він ні від кого. Бо міра Його

Божественної Любові — неосяжна і у лінощах душі нами забута.

Перечитую і думаю, що багато питань виникне і у наших читачів, сподіваюся, буде на те милість Господня і Він подасть обереги почерез Вас, якщо у тому буде на Його думку необхідність. Я ж попрошу Вас відповісти на ті, які виникли у мене у ході читання. Ви розповідали про генекологів, які вагують на людське життя. Якщо хтось з них, а такі на щастя уже є — отямиться і проситиме очищення — чи мається такий ритуал?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Такого ритуалу практично не буває. Хто нищить чуже життя — відторгнутий Богом навіки.

Хоч був випадок у Чернівцях, коли мати прийшла із скаргою, що дитина тривалий уже час досить циклічно — через три години — захлинається ревом.

На молитву показало — так плакали б, бажаючи маминих грудей, убієнні отцем дитини в утробі материнській діти. Коли він зрікся свого страшного ремесла, розкався у содіянному злі, омиваючи себе пресвятою силою молитви, біда припинилася.

Основа прощеного його гріха — молитви за нього до Господа трьох чистих душ на лінії його роду. Вони — бабуся, прабабуся і ще пра — стягнули з нього цим ту чорну кров /епілепсію на нащадках/ й практично його обілили.

ГРІХ ПОМІГ ЗНЯТИ БЛАГОЧЕСТИВИЙ У КОРИННІЙ ОСНОВІ РІД. БО НЕ КОЖНА ПЛЯМА ЛЕГКО ЗМИВАЄТЬСЯ ДЛЯ УБИВЦЬ, ЩО ВОЮВАЛИ З НІЧИМ НЕ ПОВИННИМИ В УТРОБІ МАТЕРІ МАЛЮКАМИ. ЄДИНЕ, ЩО ЛИШАЄТЬСЯ — ВІДГОРОДИТИСЯ ВІД СВІТОВИХ ГРІХОВНИХ ЗВАБ /ЯК НОВОГО ПОПРИЩА ПАДІННЯ ГРІХА/ І ПЕРЕТВОРИТИ КОЖНУ СВОЮ МИТЬ НА ПРОЩЕННЯ

ВИБИТОГО ІЗ ЖИТТЯ СВІТЛА — СУЦІЛЬНІ
МОЛИТВИ І ПОКАЯННЯ.

ДА ПРОСТИТЬ ГОСПОДЬ КОЖНОМУ. ХТО
РОЗКАЄТЬСЯ І УВІРУЄ, БО ВІН НАШ ГОСПОДЬ.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: —Якось записуючи з Вами радіокнигу “Затоптай цвіт”, там де Ви розповідали про дивовижний наш барвінок, що його називали “барвінчиком-татком”, мене подивувало, що наші предки не викаблучувалися в оздобленні могил. Хрест і барвінок. Тільки лиш цю квітку садовили на місці спочинку раба Божого. Не випадково усе, і тепер знаючи, як глибоко увійшли знання-обереги від Господа, оті духовні знання, що подав Спаситель Християнам, мене не дивує така їх скромність в одному і, скажімо, — велич і краса у вишивці. Сьогодні ж кладовища перетворились на Ботанічні сади — чого тільки там не росте...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: В усьому є благотворний Господній Дух, так як уся природа одухотворена Богом. І наші дерева, квіти, трави стають ніби своєрідними глеками, глечиками та горщечками на Божественний нектар. Це кмітливе людське око підмітило у лікувальних властивостях тої чи іншої рослини. Буває, що душі померлого для цілковитого омиття не стає тої чи іншої очищувальної основи, яка має неймовірну властивість як частина цільності Божественної основи щиро допомогти.

Наприклад, черемха. У неї пролито /чи вона уособлює/ - вік, рід, чи жіноче начало. І якщо чоловік зраджував свою дружину і пішов на той світ нерозкаяним — у ритуалі для остаточного омиття душі показує принести одну, дві, три чи десять гілок черемхи.

Приклад із Книги відгуків: місто Хмельницький. Марія Кіндрат: “Щоб заспокоїлася душа мого чоловіка, що рік тому загинув у автомобільній катастрофі і тягнув за собою дітей /біді співпали/, жінка сказала замовити за нього у 3 церквах заупокійні молебні, й принести йому на могилу чотири гілки з черемхи, що росте у нас край городу /так, там вона дійсно є/, аби душа його пошвидше обілилася від зради, про яку він мені все заперечував, хоч я і сама почерез людей добре знала, що знавсв він при мені аж з 4-ма жінками. До речі, він понаносив посмертно багато лиха і до їхньої /кожної/ оселі, потягнув за собою їх дітей.”

Це означає, що милий супруг мав честь увести у канали своєї родини 1, 2, 3 чи десять каналів з чужих /інородних/ жіночих створінь. Покара його пійтми паде на родину, робить неприкаяною саму душу, і гілка черемхи /як частина цільового начала/ володіє силою залатати і обілити діру гріха покійного, щоб його тійнь більше не надточувала, як шашіль, родині вік.

Зустрічала ритуальну символіку і щодо інших квіток.

Клопоцилики /схожі на конвалію/, ромашки, маргаритки принесені на поминальний тіла /тобто гріб/ мають здатність відв'язувати нащадка від родинного гріха.

З Книги відгуків: Львівщина. Батько ще у дитинстві сина, залишив свою родину і виїхав у чужий край. На смертному одрі його душечка тяжко заволіла бачити кинуту колись напризволяще дитину. З тим і пішов у гріб. У сина — білокрів'я. Мати прийшла з цією картиною. А на молитву показує — не пустила сина на похорони до вітця. Змальовує, де той похоронений, як бажання побачити сина не дає

душечці від тіла відтягнутися, кличе нащадка туди, за собою.

Діти не мають права вершити суду батькам, якими б вони не були. Мала мати розкаяться, а син — поставити білі квіти із словами: “Спіть спокійно тату, бо я уже чистий”.

Місія перед Богом виконана. Душа заспокоїлась. І страшна хвороба, як не дивовижно, швидесенько відійшла.

Інший приклад, із Луцька. Гідроцефалія мозку. Тягнув за собою на цвинтар дід. Невінчані батьки не зробили перепону від його гріхів на свого нащадка. Звінчалися. Відслужили молебні за упокій душі хлопчиковаго діда. Із Книги відгуків: “Дивно, хлопчик ставив нарешті, за Вашою порадою, дідові на могилу білі квіти і голова зменшувалася на очах.”

Значить білі квіти /клопоцилики/, відв'язують від гріхів предка, м'якотіле мале. Ромашки — в більшості підлітків-хлопчиків. Маргаритки — підлітків-дівчат.

Наречена мертвому нареченому приносила і клала у ізголів'ї лілію, щоб остаточно відчепитися від каналів мерця і вийти благочестивою на новий рід.

Матір діточкам садила троянди — пахкі червоні троянди в районі серця /”щоб не капала сила сльозою к землі”/, в сльозі дитя не топила.

Крім барвінку, який мав би устеляти могилу пишним зеленювистим килимком, іншого квіту туди не носили.

Посадіт мні барвіночок на сиренькім гробі,

Буду знати, що вам банно /жаль/ за мнов на розході,

Посадіт мні барвіночок — най цвітут цвіточки —

Буду знати, що за мною плачут ваші очки.

Посадіт мні барвіночок — буде не всихати,

Най я знаю, що вам банно зо мнов си прощати.

Барвінок тулили до всього, що потребувало вічності, краси: народженикові до свічки, би файне та довге життя мав. до свічок весільних, “би любіш молодих ніколи не зов’янула”, до весільного калача — “би людські серця до молодят си ввивали...”

Плели вінок з барвінку й на смерть — на вічну пам’ять.

Колись не садили на гробі ніяких цвітів, окрім барвінку, - оповідають старожили, - аби мрець видів, що його пам’ятають і будуть пам’ятати, доки світ стоїть. То такого не було, щоб на чийомусь гробі барвінок не цвів. Та й молода старалася брати на свій вінчик із родових гробів, би шлюб її май mocno оберігали.

**Гой вінчику-барвінчику,
В склепі /магазині/ я тя не купувала.
В склепі я тя не купувала,
у лісочку тя збирала...**

То так лиш співається в співанці, а брався барвінок насправді із родового гробу.

Пригадалася така ще співанка:

**Файний пташку - соловійку, вчини мою волю:
Принеси мені барвінчику з широкого поля.
Урви квітку своїм дзьобком, де діти ступають,
Бо щось вони свою мамку борзо забувають.
Урви кряngu, урви другу — посій над водою,
Най з моїми діточками ще раз поговорю.
Урви кряngu, урви другу- та й уже з цвітами,
Абих було на віночок від рідної мами.**

Отак багато можна оповідати і про інші квітки. бо ключик розгадки до всього був серед народу. Але перейдемо до іншого, що каже на молитву Господь:

**НЕ УКРИВАЙТЕ ПЛИТАМИ ГРІБ!
ДАЙТЕ ДИХАТИ СОНЦЮ!!!**

Забетонована в цемент і пісок могила, несе душечці, що не в спокої перед Отцем стоїть, неймовірну для нашого сприйняття муку. Притоки живильної сили, що йдуть від Отця у поміч такій душі через промені Божественного світила /вічного вогню/ — туди не проходять, душу поглинає тілесна пільма — живим шкодить.

Модою зробилося при останнім часі висаджувати у ізголів'ї покійника кущ в'юнкої троянди, що огортає згодом собою увесь пам'ятний знак. Проте це добре далеко не для кожної душі.

Троянда уособлює молодість, дзвінкість, силу, і той, хто умів цим з братнього котла задарма житися і був Господом через нерозкаяння непростенним, через купочки трояндового суцвіття, що зближує його з родиною, робить додому вхід — може випорядковуватися там, як невидимий для нас підпільний мешканець. Стягувати силу. Досить зрубати такий кущ і дати йому усохнути, як біди, накликає цим на родину миттєво зникають.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: — У книзі Ви торкалися дуже важливого питання — нашої відповідальності за слово мовлене. І усе ж, хотілося б попросити ритуал на зняття цього страшного гріха — коли батьки мовлять убивчі для дітей слова, якщо такий ритуал є, і його Господь дозволить подати для усієї громади читачів...

ҐАРАФІНА МАКОВІЙ: Якщо уста батьків в оскверні відкриваються на своє чадо, то практично,

перед лицем Отця Господнього такі батьки батьками уже не звались!

Отець і мати — то начителі, а Слово /Закон Божий/ — це все. Які ж бо начителі словами розпинають?! Нема прощення таким — іде мені на молитву. — Де зло, там — не Христос. Треба благочестивими ділами, благочестивим словом у доброті затирати ті погані дірки, би наші діти у прірву не йшли тим злим сатанинським каналом.

Погане слово батьків — принагідне й убити, про це вже говорилося вище: іде темна родовідна основа. За злий язик батька-матері часто дитина лягає у гріб, має розлади кишково-шлункового тракту, різні пошкірні висипи, нарости.

Слово — це Бог, є у Законі Небесного Отця. Добрі слова — від Бога Світла. Тьмяні — роздратування, крик, різна непристойщина — це наношування у свою родину різного бруду. “Якщо ви попросите у отця рибу, хіба він подасть — змію, якщо ви попросите хліба — то хіба камінь подасть” /Закон Божий/. Хто несе у горнило родини своєї брудні і нечисті слова — там замість хліба подає камінь, а замість риби — змію.

“КАЯТИСЬ І МОЛИТИСЬ. КАЯТИСЬ І МОЛИТИСЬ, ЗАБУВШИ НАДАЛІ ПРО НЕПРИСТОЙНІ СЛОВА”, — ТАК РЕЧЕ ОТЕЦЬ І ТАК БУДЕ.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Дуже велику увагу Ви приділяли і приділяєте дітям, у цій книзі теж. Я знаю скільки разів Ви порушували заборону приймати тих чи інших людей — тільки через те, що приходили вони з дітьми каліками. “Діточки ж, у чім винні” — щоразу чую Ваше Слово Матері. Я наважуся звернутися знову до цієї теми у тих деталях, яких ми

не торкнулися упритул. Із свого досвіду знаю багато виразних ознак гріха батьків, які треба терміново прибирати. Скажімо — лунатизм...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Лунатизм — це бісівське начало прародителів, знак вампіричного світила /Луни/, родового скупчення лицемір'я, що відбивається у комусть із нащадків.

Лунатизм у дорослої людини — з'їсти ложечку меду з тваринячим жиром на ісході нового дня /тобто перший день новолунотворення /новолуння//. Притулити до лівого ока опісля зворотню сторону подолу нічної сорочки, запалити перед Господом Богом у Пресвятій Трійці три свічі і додати “Спаси, Господи, увесь мій рід, і мене, раба Божого, від неминучої загибелі зі зла, бо я уже вільний.”

Це означає — предки язиком сіяли мед, будучи внутрі скотами /тому мед з салом/. Зворотня сторона подолу сорочки — ніколи не показували істинного нутра своєї нецільної душі: латається за подібністю. Якщо людина перед Богом впорядку - невбавок відійде.

Лунатизм у дитини — сім-вісім неділь правити заупокійні молебні за благочестивий відхід душ предків, яких знають /бо саме вони робляться провідниками скупченого родового бруду/ у різних монастирях. Ясна річ, що поміч надійде при духовній очищеності родителів. Інакше вони робляться найпотужнішим провідником родового зла.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Заїкання, як часто воно стає для дитини мукою, з неї насміхаються, з нею не дружать, у чім коріння цієї вади?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Заїками стають, коли у родові були полохливі зайці. В петлю /у пропасть/ заганяли людей, боячись за свою шкуру. Після

виплодку заїк, — простежуються самогубці що означає — ПРЕДОК САМ СВІЙ РІД ЗАГУБИВ.

Практично тут ритуального відв'язання нема. Треба пожертвністю для перекриття дальшого потоку гріхів роду стояти: виліпитись у суцільне світло, аби у когось із роду на подальшій родовій лінії не зіяла самогубством п'ятьма.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Часто доводиться бачити як неприродньо і нервово якомсь кліпають дітки...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Кліпання іде тоді, коли панує у роді сатанинське начало: п'є, бешкетує отець. Все переноситься на нащадків — нема лінії чіткого зору. Далі в родовому ланцюгу іде погибель від води, якщо це зло духовним очищенням в силі отця не припиняється.

Сіпання повіків у дорослих: із крихіток ладану і воску зліпити хрест /розміром, як мізинець/, притулити до лівої груді /мається на увазі грудної клітки/, укинути у півлітрову скляну банку, наповнену на 3/4 освяченою водою. Закрити накривкою, поставити на кілька тижнів у глухий заширмований від стороннього ока кут.

Сіпання /як буде духовне очищення/ припиняється. Банка з водою і довше може стояти там: буде зло відводити від помешкання /від хати/. Що далі робити з нею — не має значення.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Неодноразово бачив як дітлахи нервово смикають себе за волоссячко, накручують на пальці і ніби хочуть вирвати той клапоть...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Смикання за волосся буває тоді, коли був у роду п'яниця. Людина /дитина/ за промислом Господнім через заслуги якогось світлого

предка “висмикує” із себе передчасний гріб.
ЗСМИКУВАННЯМ ІЗ ВОЛОССЯ МОВБИ
• ВИСМИКУЄТЬСЯ РОДОВА КАРМА.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: У книзі Ви уже торкнулися воглинди /дзеркала/ у ритуалах, особливого ставлення до неї і досі. Знаю, бо ми колись записали цілу радіопередачу до “Затоптаного цвіту”, що є у Вас і рекомендації поза тим матеріалом, де уже мовлене раніше...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Воглинда. Вона відбиває недобре сяйво Місяця, якщо її кругловату, поставити у вікно /тому колись таку вмуровували у піч, щоб зазивала прибільшенням Божественного тепла — тобто Сонце/.

Якщо класти своє кишенькове дзеркальце на ніч під подушку /до низу дзеркальною стороною/ перед тим скропивши його освяченою водою і зробивши полум'ям свічки по зеркальній стороні хрест — вернеться сужений із сатанинських обіймів чар до свого дому /класти так два-три рази на ніч, на підході до повнолуння/. Далі це дзеркальце нікому не давати із своїх рук. Ясна річ, ритуал допомагає при відповідному очищенні душі.

Недобре, аби на дзеркало складати стрижене волосся чи нігті. Недобре цього робити і перед чужими очима — лягає на душу рано чи пізно біль.

Проте, дзеркальця вмонтовані у чоловічий капелюшок, як прикраси — закликали у Адамову голову Сонце.

Дзеркало — втілення спокою і злагоди дому, коли його взагалі там нема. Наші предки добре розуміли це, тому у коритечкові з водою віддзеркалювали, при крайній потребі, своє обличчя.

Досить по індивідуальному іскриться і світ битих дзеркал. Людині, що всім своїм устремлінням лишень на дорозі до Бога пророкує лиш гарну оновлену долю світ битих дзеркал. Проте буває і навпаки...

Надтріснуте дзеркало — це переміни. Якими ж будуть — залежить від нас.

Переміни у дзеркалах — обов'язкові грядущі зміни у долі /сигнал громозвучить/, астральний план.

Ти світлий — те іде на добро.

Ти кусливий — міняйсь, бо уже біда близько.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Якщо говорити відкрито — то будь-який вид впливу на людину — це магія. Уся екстрасенсорика, біоенергетика і подібне, що виходить за межі добровільної християнської моралі — то магія і бісівщина. Страшно подумати, скільки людей православних піддалися і піддаються впливу ведунів і знахарів — віддаючи дияволу душу. Гірко й інше — багато з них ходили на скороспілі курси підготовки екстрасенсів... До честі багатьох, прагнуть відкараскатися, але те зло ядуче, і без Вашої допомоги, без молитви до Господа я впевнений — тут ніяк не обійтись. Що Ви порадите тим, хто схаменувся, і зрозумів, що розтинає у собі розп'ятого Бога?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: В тому чи іншому випадку — після умвідомленого бажання позбутися цього зла — каяття, запалити у церкві три свічки і поставити на підсвічник коло лику Отця Господнього /Ісуса Христа/, відтак відбити вісім поклонів, послинивши три пальці правої руки /якою чертаємо хрест/ потерти мочку лівого вуха зі словами: "Обережи мене Господи, від злої сили, яку сам собі по нерадивості духу свого у гріх запустив. Не розумів, не знав сили диявольського зілля, що мною випито. Каюся. Каюся.

Каюся.“ Відтак тими ж пучками задавити полум'я першої поставленої свічки, а потім від полум'я третьої /вийнявши її для цього/ запалити, повернути свічу в ізначальний стан.

Це означає, що ми світло своїх сердець, що у роді стоять, повертаємо Богу /це свічі/. Поклонами добиваємо біса, що магічним засобом нас підсів. Символом Пресвятої Трійці відв'язуємося від смертельного знаку, посіяного тим зазиванням /мочка/. Міняючи полум'я на свічках відновлюємо життєві дороги.

У Книзі відгуків чимало наслідків, коли покійний користувальник послугами сил п'їтьми залишив у спадок нащадку недоброго, слугуючого йому духа, який на подальшій родовій лінії чинить свій демонічний хід /нервові зриви, потворні виплодки, вроджений страх, сюди ж і заїкання, смикання очима.../

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Подумав, що багато ми говорили про вагу слова. Але скільки тих слів недобрих ми мовили людям, які уже відійшли — і якби не хотів перед ними стати на коліна і вибачитися — ні перед ким. А там, у космосі, вирок за кожне слово гряде. Чи можна і тут поправити свою позицію у дорозі до світла?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Клясти взагалі не можна, бо впаде на рід. Клятьба — це камінь — словесна огида, якою годуючи сатану — відторгуємося від Бога.

Клясти, це приректи, по-суті запроторити себе, своїх діток та далі нащадків по материнській лінії у темну словесну багнюку, з якої, практично, вже вихідників нема. Слідують: епілепсія, зрада /нащадки не знаходять пару, розколює її ще в зародку камінь клятьби/, нещирий приніс — тобто такі роди

обпльовуються, ніби і не заслуженими плітками. яким нема ані меж, ані кінця.

Щоб зняти це кам'яне лихо, необхідно усвідомлювати його рух, припинити усе розкаянням, проханням прощення у того, кого так страшно замість Отця судив. А в церкві відтак замовити молебень за здоров'є таких людей, шлючи про це до Господа і свою молитву.

Якщо ті, що обпікалися нашим злим звуком уже спочили в Бозі — прощення нам нема. Тільки щира молитва, строгий незрушний піст і суцільна спокута... — як не хочемо цим твердим молотом подробити цілі покоління дітей /за клятьбу, в основному, дитячі біди/.

"НЕ ПУСКАЙ САТАНУ ІЗ ЯЗИКА — БЛАГО ТОБІ БУДЕ: РІД ТВІЙ НЕ З'ЇСТЬ"- учить нас наш Отець.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Страшно навіть подумати, як ми потруїли воду, землю, тваринний світ, усе доокілля — так ніби народилися, аби принести їм лихо і відійти...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Воно знейтралізується і злетить при відповідному духовному рівні. Скиньте всі люди гріх — й засяє Сонце. А де засяє Сонечко /Божественного Духу, Божественного Огня/ — п'їтьми вже нема. Згинуть погані зони до двох-трьох літ!!!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Дуже багато людей протягом життя цікавилися іншими релігіями, хоч не приймали того віросповідання, як на це дивиться Господь?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Вони християни? Дорога що до Христа!!! І тільки.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Що робити — як уже відбулося?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Зрадив Христа, бо не увірував у Нього! Інакше — навіщо читав?

ЗРАДА НАЙВИЩА БОГА — БУВ НЕ У ВІРІ.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Як того зрেকтися, якщо людина урозуміла свій гріх?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Всі єретичні засоби придати чистильній силі вогню, зібравши попіл у дерев'яну урну, відтак закопавши її у скопищі гною /навоза, посліду від тварин/. Дати у факельну силу вівтаря /до Господа Бога/ безліч свічок /передати у вівтар/ зі словом Господнім що до Отця звучить: "Прийми мене, Боже, наново. Я — з Богом". Вдома вибілити хату від того посміття /закличної антени злих духів/, освятити її наново, як новий дім, покласти лампаду до лику одного із них: Ісуса Христа, Пресвятої Трійці, Миколи Чудотворця. Хай підкаже Вам ваша душа. Інакше обпіки, рани в районі шкіри /нарости, струпи/, усугублення сейсмічних зон. ПРИРОДНІ КАТАКЛІЗМИ У БІЛЬШОСТІ ЧЕРЕЗ ЦЕ. Ввели нечистоти у хати /в хату людської душі, оселю християнина/.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Мене давно цікавило питання, як розцінюється Господом наш гріх — незроблений, але спланований. Бо не усі, що хотіли убити — убили, але багато хто планував це. Так само украли, згвалтували і т.д. ...?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Подумки — це та ж дія, тільки уже передбачена, з злим умислом, тому й не прощає Христос. Наносити зло ворогу своєму — іти

проти закону Любові, закону Христа: “Заповідь даю вам нову: “да любите друг друга”.

Буває, людина чинить зло імпульсивним поштовхом — безумно: поштовхом зі сторони гріхів предків. Таке зло прощається і Богом Сином і Богом Отцем, бо всі ми у знеможі. В знеможі щільно і доблесно ЗАВЖДИ на однаковій рівні утриматися від власного гріха, у який входять штурвали. Це розуміє Бог, урозуміваємо і ми і каючись, речемо, що лихий нас попутав: “Прости мене, Боже...”

Але, коли у нашу голову, що живить світильник душі /Божественного начала/ — мозок свідомо пропускаємо зло: як будемо мстити, сваритися, гвалтувати — прощення тим наростам чорноти немає. Вони чорним каменем дробитимуть голови поколінь, нестимуть нещастя і слози.

Що у цій випадку досягти?

Зробити у собі ревізію, понаходити усі каміння накопиченої чи викинутої злости і щирим урозумінням своїх далеко не Божих дій розкаянням їх запечатлувати /взяти ніби у світлий енергетичний ящик/, щоб вони не могли ринутися на рід. Далі сенс свого устремління спрямувати лиш на одне: “Прости, ой, прости мене Боже”. Це ніби молотом і долотом по шматку щохвилино, щоденно світлим променем саява Божественного зв’язку дробити ту скалу, що в лабетах пільми стоїть і є здатною придушити в собі цілісінькі покоління.

Від поганих думок важче зректися ніж від поганих імпульсних дій — БО ВОНИ Є СВДОМІ.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Якось ми з Вами уже торкалися питання ставлення до християнських святинь-оберегів. Зокрема у Вашій практиці був випадок, коли чимале горе зазнали нащадки чоловіка,

який молодиком хизуючись носив хрестик вверх ногами... Сюди ж можна віднести і знімання ікон, та багато іншого глумління над берегами Господніми, Його великим Даром во спасіння наших душ...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Чоловік, що носив вверх ногами хрест свідомо чи несвідомо топтав Христа. А хто це може робити? Сатана. Диявол. Щоб прощено йому було і не розпинала закликав ним темінь /розпинав Христа, відторгав світло/ його родину до сьомого покоління — усе своє битіє мусить сконцентрувати на відбиття собою закликав ним колись чорної сили. Тобто перетворитися у суцільне світло розтліваюче п'їтму, аби лице того кармічного вулкану /потоптання Христа/ не упало на родину.

А інші — поставили на своїй родовідній лінії хрест.

ОБОВ'ЯЗКОВО піде хтось у пожертву: зруйноване вмістилище Божого Духу закликає натомісць самого потворного сатану. І той, того, хто йому на місці колишнього позитиву зробив чорний захисток, безсовісно і страшно пожирає. А навздогін притягує ще когось із нащадків. Попраний і вигнаний Бог тут захистити не може. Міра каяття? Ритуали? Широко розплюшеними очима оцінити жахливий факт — стати насупротив нього каяттям і білизною душі. Якщо тебе такий здолає — силою запущеного тобою зла, то все ж не вдарить такою могутньою хвилею на твоїх нащадків.

Ну і безліч прикладів, що лунуть на нашу адресу звідусіль: знімав хрест — невбавок спаралізувало, знімав і торощив ікони — рід істрибило зло. Ламав, руйнував дзвінницю — глухонімі діти. Є зло такої потужної сили, що не здатен його уборсати і втихомирити жоден ритуал. Впущене замість поторощеної святині зло, що динамітною бочкою накочується на рід, можна припинити лишень

пресвітлою світлістю своєї душі, викинутою наспротив родовою спокугою.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Гарафіно Петрівно, наступне питання з близької уже нам теми — батьки і діти. Одна з 12 радіобесід, які ми з Вами записали два роки тому так і називалася “Шануй батька-матір”. Одноіменний матеріал надрукований у “Голосі України” весною 1995 року викликав величезну пошту. Було серед неї чимало листів, які підписувалися так — невістки. І йшли оповіді знущань над ними — мам і тат з іншої сторони, так би мовити, — хоч по Божому — після вінчання сторони назавжди стираються...

І тоді я подумав: ми широко зупинилися на тому питанні, коли діти виявляють непошанівок, але буває і зворотнє, чи несуть відповідальність перед Богом батьки — за зло скоєне своїм дітям?

Питаю, бо недавно зупинився на таких словах Апостола Павла у Посланні Його до ефесян: “А батьки — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остереженні Божому!”

Ось — це — “Не дратуйте...” і викликало це запитання; бо звучить воно досить загально, а судячи з останніх випадків, батьки мають великі пекельні муки, коли не по Божому ставляться до своїх дітей, певно, варто би це їм нагадати, не знімаючи ні на мить відповідальності з дітей за їх нешанобливе ставлення...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Прикладів, коли зараз батьки несправедливі до дітей — надзвичайно багато, особливо що до парування та розділення своїх дітей, свідоме переступання Господньої заповіді — “З ким вінчатися — з тим і кінчатися. Кого злучив Господь — може розлучити лише смерть.” Ненадання на

дарування з любові батьківського благословіння, коли практично окрім примхи ніщо на заваді не стоїть приносить душам таких родителів по смерті /з того, що бачу на молитву/ багато лиха.

Діти коряться батькам своїм, а вони за содіяне зло — свою чашу отримують, будуть пити її до дна, як та жона, що згоріла, каже про подібне Отець. З прикладу, що уже був:

Молодята, поєдналися без батьківського благословіння, у них народилася каліка внучка. Щоб внучка могла вирватися з-під карми бабусиною гріха, яка пішла проти волі чоловікової матері, та мала попросити прощення на цвинтарі уже у своєї покійної свекрухи, де металася незаспокоєна оця примхлива колись її душечка.

Просить /могила, доокілля — усе співпадає/, а душа тої — зразу ж після цього летить у прірву, у страшний підземельний вогонь. Чую ехо голосу сатани: “Це та, що занастила свій рід”.

Діти отримують таке кармічне зло за зневагу до старини, катування птиць, плазунів чи тваринок, непослух до тата чи мами і закривається тата і мами душа — на благо від слова для своєї дитини!!!

Не благословили батьки — внука збила машина. Не благословила мати на подружнє життя — внучка втопилася. **ПЕРЕСТУПИТИ БАТЬКІВСЬКЕ БЛАГОСЛОВІННЯ — ЗАКЛИКАТИ РОДОВІ КАЛІЦТВА ЧИ ПЕРЕДЧАСНУ СМЕРТЬ.**

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Не благословили, але одумалися, як поправити цю біду?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Практично неможливо, лиш родова спокута. Розтлівати закликане по глупоті зло світлою пресвітлістю власної душі, щоб вибирати із кілець приреченості рід свій, що далі.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Недавно до Вас надійшов лист у якому жінка пише, що прочитала Ваші статті, книги — пішла і уже сивою охрестилася, поряд з дітками маленькими стояла і вона. Що ж, хвала їй і Бог у поміч. Як тій, що прозріла і узріла. Але, як часто сьогодні серед тих, кого бездумно і хаотично колись охрестили не навчивши Божого закону, і хто не дотримувався ні посту, ні причастя, та й інших, обов'язкових для християнина ритуалів і Дарів Господніх. Як тут бути, бо не маю сумніву, що багато таких навернеться до праведного життя, прочитавши ваші книги, а от минуле...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Отторжений від лона християнського по своїй несвідомості чи глупоті, що навернувся наново /бо охрещений/ до християнського стада — ТАК до нього увійде — і буде прийнятий у ньому вівіки.

“Отець радіє заблудшому сину чи дочці. Вбирає її чи оного у найпишніші шати.

Лікуйте, християни, наново обреште Отця /бо охрещені/. Столи для вас украшені піршеством для Вселенської забави: в мирі та злагоді продовжуватиметься ваш християнський рід — як тих, що віднайшлись у **КОРЕНІ**” — чую від Отця.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Ось знову доведеться повернутися до християнського великого Дару — оберегів на зміцнення і зцілення наших душ, бо трапляються і такі листи, де розкаюються люди не у спеціальному глумлінні над ними, а пояснюють це легковажністю. Є у тім якась межа, відмінність?..

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Реліквії Божественного начала, що йдуть через ікону, свічу і хрест для кожного християнина є ДАРОМ великого духовного

здобутку. По-суті це є канал єднання Бога Отця з кожним християнином. Розуміючи це, кожна християнська душа віддавала і віддає у домі свого житла серед інших життєвих набутоків найпочесніше місце. Коли цього немає — ДАР отримує ознаку спрощення — переривається КАНАЛ, що має оприділення — **попранної святині**.

Коли це відбувається — розцінюється, як ігнорування каналами Отця. Ото ж й ікони у гаманцю, поміж книжками, що носять характер світових ознак, чи на неналежному возвеличеному місці взагалі — стають кинutoю під ноги сатані святинею, і замість захистку, що від Отця — несуть зовсім зворотню дію.

Так само і з свічками. Їх, що становили резерв, тримали поза іконами. Свічка мусила і мала /навіть не приурочена Богові чи святому/ а як освітлювач помешкання чи житла **обов'язково догоріти до кінця**.

Притушити послану у ефір свічу — дати на дорозі життя позивні смерті. Рано чи пізно коло такого людського стійника скупчаться біди. Кришити, рвати, надломлювати свічки /часто як дитяча і доросла забава/ — кришити, рвати чи надломлювати чиюсь життєву родову долю. Хто це робив — “Не знав і не розумів, Боже, прости”, у першому випадку. У другому — засвітити у Храмі Господньому одночасно дев'яносто вісім різної величини свічок із словом “Прости мене, Боже”. Інакше в нащадків — рак слюнних залоз, виразка шлунку, більма очного дна, різні шкірні нарости та рани.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Неодноразово доводилося чути про те, що молоді люди, аби не відбувати повинність у армії — терзали своє тіло, калічили його, інколи це людина робила у відчаї, загалом — причин

чимало міг би кожен нарахувати, пригадавши подібні випадки. Як вони розцінюються Богом?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Тіло — Господній Дар — як вмістилище Господньої душі, а згодом і набутку Святого Духу. Тіло перебуває у Отці разом з душою і духом. Ущерблювати свідомо тіло — це зраджувати Господній Дух, свавільно чинити над Даром Господнього ДАРУ свою недолугу волю.

Нам все запрограмував Отець на захисток від опосередкового зла, та при нашому стремлінні до Бога — родової карми. Тому — саме такі, а не оні — рот, вуха, руки, брови, ніс. Пошкодити якийсь із членів свого тіла — це відчинити браму своїм свавіллям на те чи інакше зло. Сюди відноситься і нанесення родимок /пряма дорога, комусь із нащадків у сатанинське провалля — заклик доокільно зла!/. Сюди ж відноситься нанесення на тіло різного тавра. Рід із такого виплодка — ніколи не буде здоровий.

Необхідне обов'язкове виведення різних таврувальних знаків — навіть якщо це Бог, чи Сонце.

Три свічі до Ісуса Христа — 38 землеударів /поклонів/ перед священним ликом Божої Матері. Три свічі до розп'яття Христа — а при тім слово: “Вмістилище Духу Святого, що з моєї вини на неповноті було — подовж, мій Отче Своєю Всеволодною Рукою”. Три землеудари знову подай, торкаючись зворотньою стороною аж до землі — речучи: “Я уже з Богом”.

Інакше підуть виплодки у роду — як у фізичному, так /більше/ в моральному плані: сліпота, глухота, ума вимирання.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Було раніше, та й тепер трапляється, що підкидають матері своїх дітей до

інтернатів, до притутв. як колись читав — лишали на сходах церкви...

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Матір, що полишила свою дитину — уже не матір. Вона — розносячий зло сатана, шкідлива для переходу. Даюча дитині життя — мусить передати дитині і вміння знати навіщо вона тут є, в чім тут її дорога.

Та, що не виконала цього свого рольового призначення МАТЕРІ на землі — стерта з лица живих перед Господнім Духом. “Діти, що по притуках — най повертаються до отців. Мами, що стали зозулі — най візьмуть дітей у гнізда, бо не спасеться земля під ногами таких — у вогні запалає” - чую на молитву.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: А що чинити тим, хто хотів би поправити цю страшну біду, але уже втратив канал зв'язку із своїми розгубленими нащадками?

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Взяти із притуку сироту або й кілька, виховати як своїх дітей /дитину/, тоді горя не знатиме. Отторгнений рід /який дав відторгнене від матері дитя/, виродків не виплодить з розладнаними мозгами.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: А чи можуть захиститися такі діти від подібних зозуль-матерів, підкидаючих нащадків у чужі гнізда?

ЃАРАФІНА МАКОВІЙ: Практично ні. Йде тільки МАТЕРИНСЬКО-БАТЬКІВСЬКА робота. Якщо зло через захисток доброго предка не розтрощило їхню долю у них на голові, колесо материнської зради рано чи пізно, але поламає десь групою їх родового воза. /Дорожні пригоди, автокатастрофи, отруєння газом — іде сразу по кілька чоловік/.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: У таких дітей, що про це дізналися, або дізнаються колись може виникнути бажання відчепитися від тих, їм зовсім невідомих материнських каналів, чи варто їм це робити? А як бездітні? Чи можна усиновляти /удочеряти/ чужих дітей?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Практично цього робити не можна. Спокута бездітності має ранили цих батьків, інакше канали привласнених чужих дітей будуть приречені на ранню чи пізну погибель. Їм навіть не можна приладжувати на свою уже вивершену родову лінію навіть сироту.

Оскаженілий рід приречених на погибель, /що засвідчує й Книга відгуків/. Хоча усвідомленим цієї страшної родової ролі, прагнучим зарадити благочестивим життям та молитвами родовим гріхам — може Бог подарувати рано чи пізно дитину — навіть з уроком бездітності по медицині.

Часто бездітність — це благо. Благочестивим батькам, аби за скупчене якесь родове зло не отримали, спокутуючого гріхи роду, /як дар від сатани/ нащадка.

Бездітність, а чи каліцтво — це ніби гасло сатани від злосливих содіянь: ось кого виплодив ваш, служачий мені рід. Ось наочна дистанція зв'язку вашого із народителем своїм — Господом Богом.

Якщо у такому роді з'являється принесена із чужих берегів дитина — мішок родового бруду заземляється на ній.

Тому така зворотна, часто не передбачувана реакція — взяли на виховання сироту — зробили благочестіє перед Богом — а вона душить! ДЕ ДИВИТЬСЯ ГОСПОДЬ?!

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: А що робити, якщо уже взяли?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Отторгнути дитину від своїх каналів. Покласти її тільки до Бога Отця. Для цього треба запалити і поставити у церкві три свічки до Матері Божої, три до Ісуса Христа, три до Архангела Михаїла. Привести дитину, взявши її за плечі, перед Образом Богоматері з дитям, обом на коліна опустившись чолом схилитися до землі і матері прорікати: “Чуже віддаю чужому. Мені най буде моє. Благословіть, Божі Сили, це нерадиве дитя. Візьми Владичице Світу, — сховай під покров”. Хтось посторонній най дасть спити дитині освяченої води, з якою вона прийде додому. Самообману і іллюзій не треба перед Господнім лицем — НЕ МАЄ НІ ТАТА НІ МАМИ.

Припинення роду — це найвища перед Богом ганьба — “чистіться діти, Мої, рід свій не припиняйте”, — чую на молитву.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Неодноразово доводилося мені бачити зброю у домівках християн. Пам'ятаючи заповідь “Не убий” — тепер подивився по-іншому на її присутність, ніж раніше...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Люба зброя в хаті — це заклик сатани. Немає зброї ніякої для християнина, окрім тої, що називається любов. На тім і тримається заповідь Вселенської церкви Господньої і самого Христа: “ЯК ХТОСЬ ПОДАСТЬ ТОБІ КАМІНЬ — ТО ПОДАЙ ЙОМУ ХЛІБА.”

Навіть ніж... Коли виготовляли новий із уламка коси, чи його купивши, приносили додому, “аби не було від нього якого лиха”, його освячували. “Даєш смерть і благословляєш життя, смерть най у тобі умре, життя — най буде паном”, — приказували.

В'язали до рукоятки червону бавну, що від коржачки у якій освячувалась на Йордан вода, і вмокали його наростаючим способом у три води: кінчик у Йорданську, до середини в Стрітенську, по рукоять --- у воду від Івана. Зливали ті три води до купи і гасили нею у печі вогонь, "аби той ніж кровцю чийсь не пролив". Бо якщо ти чийсь кров проллеш, хай ненароком навіть зачепивши чужого носа, --- кров твого роду уже спокою мати не буде, — казали у народі.

Брали попелу із згаслого жару і тримали його на прикрий час: як чиясь голова буянила — тулили до чола, посипали потрохи їду, поки не ставала душа на місце. Бавну від рукоятки теж тримали. В'язали корові до хвоста, як біла ногами, чи чіпляли на щось коло брами, якщо хтось у хаті мав страх.

Християнин, тримаючий удома зброю, навіть кийло, розраховане на мнимого ворога — то уже НЕ ХРИСТИЯНИН, а той, кому прислуговує на повну могутю свою лишень біс.

Бог від того, хто має зброю, окрім любові /світлом перетинання зла/ очі свої відвертає. І ясна річ, що як від роду того відвернений Господній позір — рано чи пізно на нього скочуються найрізноманітніші біди. На молитву порада: передусім той закличний сатанинський бубон із лица землі-матері повністю ліквідує — спали, переплав, прикопай десь у скопищі нечисті, у якійсь вихідковій ямі зі словами: "Тут сиди і не встань — від нерозуміння лише тебе мав. З сатаною розв'язуюсь — і буду лиш з Богом." Руки опісля хай злиють такому /там же, на скопищі, в попелі, чи новій уже із зброї речі /перекуймо мечі на орала!!!// червоною водою, в подібності з якої творять до Великодня крашанки — аби Рід від отого, набутого від сатани зла, не проливав крові: це може бути крововилив у мозок, порізи на тілі, кривава розправа,

якась операція. Опісля удома запалити три свічі перед ликом Христа і вибити десять поклонів: “Був біс, а став чоловік — прости мене. Боже, бо я вже з Тобою, “ — запивати кожне слово освяченою водою.

“І будуть від того рани затягатися на родовому тлі, спрограмовані чорною сатанинською рукою зброї /тим що — убий/ на цілих поколіннях /навіть до десяти!!!,“ — чую, як висновок, на молитву.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Історія нашої країни затьмарена і такими ганебними вчинками — як підслуховування, підглядування, скаладання кляуз, доносів, анонімок. Когось змушували, хтось сам це робив, та усе ж цікаво знати Божу оцінку таких дій...

ҐАРАФІНА МАКОВІЙ: І не має влади над тобою ніхто, навіть твій Отець, коли ти йому не рідний, а тому: грішнику — гріши ще більше, блуднику — блуди ще більше, ідучий до Бога — настирливіше іди, є у Святім Письмі.

КОЖНОМУ СВОЯ ВОЛЯ. Навіть Син Божий у нав'язок нікому не ставиться на Землі. ЛЮДИНА НЕ ПОВИННА НАВ'ЯЗУВАТИ ВОЛІ СВОЄЇ ЩОДО ІНШОЇ ЛЮДИНИ. БО ВОЛІ СВОЄЇ не нав'язує нам ані Син Божий, ані Його Отець. Тому підслуховування, кляузництво, доноси, втручання у волю конкретної людини — це найстрашніше що лиш є. **“СТЕРТІ ІЗ СПИСКУ ЖИВИХ У РОДІ СВОЇМ ПЕРЕВЕРТНІ ОЦІ, ПОТВОРИ, ГРІХ ЇХ НА РІД НЕ ЙДЕ, ТА ВОНИ НЕ ПРОЩЕНІ”**, — поступає інформація.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: У нашій з Вами практиці ми практично ще не зустрічали гріха, який би не переходив на рід. Чому така винятковість? І чи є ще такого роду гріхи?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Тому, що вони у Отця викреслені із списку живих, ніби у житті не состоялись. Це перевертні, ниці духом, ніколи не прошені.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Ще які гріхи відносять до цього?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Самоїдство. “Ним, мої діти, не займайтеся ніколи — перекреслюється дорога до Отця, “ — чую на молитву.

— Ой, я поганий, я недостойний ... — при такому самовідріканні від Господа, швиденько поселяється той, хто коло Отця ніколи не стоїть. Робить собі пожиттєве вмістилище і практично такого вибиває із роду.

Бачу, що страшнішого не буває за свідоме знесилення духом, там швидко і вправно розстеляє свої засідки сатана.

При усвідомленні цього — ритуал: спити свяченої води із прицерковної криниці [там святість постійнодіюча взагалі]. Скласти до купи три корені петрушки з її зеленим началом і обпекти на свічі /збирає те чорне лихо/. З'їсти, добре прожовуючи її, окрім зеленої гички. Гичку одну викинуть на смітник, другу в смітнику закопати, третю кинути на хвилі стрімкої води при молодому місяці /би епілепсія такого не взяла, а чи не був лунатик/. Кидаючи ту, що на воду — прорікати таке: “Гине у мені біс, що наді мною управу веде”, — підійшовши опісля до церковних воріт і притулившись до них чолом — мовить: “З Богом навіки”. І очиститься тоді нерадива душа і легко і просто їй стане.

Не переходить біда на рід від убієнного газом чи током. Забраний в лабеті сатани таким чином ніби обриває злу родову віть для подальшого переходу, бо

газ і електрика /і усе що пов'язане з ними/ — це найбільше Вселенське лихо і зло. Порушені артерії цим нечистивим виходком /газом/, спалені захисні кільця землі. “Від проведення току — білокрів'я-рак, білокрів'я-рак, рак-білокрів'я, якщо грішна родина” — чую на молитву. Це Вселенська хвороба віку, пожираюча люд до часу. Комфорт вам коштує дорого, люди, якщо він із бісівських є начал. Газ виходить із колишніх спірлостей, перегною — із всього найбруднішого, що має у собі земля. Це ніби гнати із калу спиртні напої і отруювати ними рід...”

Притоки електроенергії /току/ — із спеціально завихреної води, у якій плодяться біси. Споконвіків у народі люди обходили вир /водяні закрутки/ знали — нечиста сила водиться там й стоїть. А для вироблення електроенергії створюють такі спеціальні вири.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Я дозволю собі додати і таку інформацію, яка стосується Вас, і тепер розумію чому Господь нещодавно її відкрив: якби маленька Гарафіна Карча формувалася при електричній світлі /на куті Турлук, де вона виросла — світло провели нещодавно/, то ніколи би не доросла до каналів отримання Вселенської інформації. Не так навіть дроти, як існуючі на стовпах чашечки — руйнують червоні кров'яні тільця, живильні артерії позитивної енергетики, що єднають нас із своїм Творцем, єднаючи нас з Богом.

А тепер перейду до свяченої води, з Вашого дозволу. Нещодавно Ви сказали: “Не тримайте свячену воду ніколи закритою.” А я цього і не знав. Думається мені, є ще багато тайн, які Господь відкрив Вам про цей незвичайної сили дії Божественний оберіг...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Пиття свяченої води це може бути і пиття отрути і зеленісї змія /перезісного скупчення зла/, і боліт'яного відвару --- в залежності від того, хто бере її в руки, хто тримає в руках. Освячена вода це --- неймовірно великий заряд Божественного начала істребління із наших клітин погані генетичної основи, але ^{це} при палкім нашім прагненні, як великої страшної зарази, --- позбутися терзаючих душу гріхів і не впасти у них знову. Тоді Господь посилає нам великий дарівий скарб, аби зшкрібати із себе плохе родове начало, віддаляти його від себе, мовби виносимо на смітник сміття. Проте, коли душа християнина сама перетворилася, з вини бездумності і безвір'я, у подібний брудник з явним небажанням вовіки розпрощатися із його тлінною гнилизною — це мов би поливати її бензином: такий прискорює собі шлях до відходу з земного життя — горить.

Відповідно до цього склалися певні правила і закони і щодо зберігання цієї Богом післаної нам на спасіння, у першу чергу від родового бруду, води.

У неї кидали освячений восковий чи олов'яний хрестик — знак того, що християнин Дар цей з рук Отця з доброї волі взяв /тобто усвідомлює усю міру своєї відповідальності за це благо перед Ним/. І тепер на Йордан, готуючи глека до ЦІЄЇ води, теж традиційно вкидують у нього такого хреста.

Без нього /виготовленого із древнього родового олова чи родових свічок/ не рушали в хід по воду. В глекові оцьому, вода десь на верхній полиці поблизу ікон, так, про потребу, й трималася. Бачу, що категорично не можна її переливати в посудину іншу, особливо в пляшку, закорковану корком, квачиком, чи кукурудзяним качаном — бо це є заликана глухість від Духу /серцевий біль, сечонетривкість, різного роду грибочки на пальцях ніг/більше 100

видів/, очні захворювання/. Відкритою, під фоном ликів святих, вона — очищає: у вашій хаті зробиться недобре тому, що є злий духом, у неї не прилізе наслана недругом нечисть, не шугатимуть попід вікна злим вітром прерізні розбурхані злим словом стихії... Ви впевнено /якщо у прагненні ні в чому не зраджувати Бога/ знаходитеся під прямим позіром Його Всевидячих /а тому і захищаючих, і зло відганяючих/ Очей. Тому і не дивно, що народ, колись зберігав величезний пошанівок і до найменшого водного джерела, а в наріканні гласилося: ВОДА — ТО ГОСПОДНІ ОЧІ.

Часто додають освяченої води до купелі, до прання, та й до варева, що у печі. Словом — і до будь-чого. "ВСЕ ОЧИСТИТЬ І У ВСЬОМУ ПОМІЧ ВЕЛИКА ТОБІ НАДІЙДЕ, ЯКЩО І ТИ З СТРЕМЛІННЯМ НЕСХИТНИМ ЖИВЕШ — БУТИ В ПРЕЧИСТОТІ ДУМ І СЛІВ, СОДІЯНЬ ПЕРЕД ГОСПОДОМ БОГОМ". — чую на молитву.

Коли згинаєшся в нечіткості руху свого на злам — вода стає як той дихлофос, що губить мух, тараканів: нею ми вже винищуєм самих себе.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Гарафіно Петрівно, спостерігаючи за Вашими ритуалами, які наш Премилостивий Господь на Ваші ширі до Нього молитви, посилає у рятунок людині, не можна не зауважити, що вони надзвичайно часто стосуються поставленої у церкві свічі. І як спостегіг собі уже й я — до Матері Божої...

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: З того, що розкривається мені на молитву — бачу, що свічка часто важить більше ніж сама ікона. З того часу, як свічку принесли у храм, вона стала свічечкою, що побувала в долонях

Ісуса, або як ми кажемо зарядилася найвищим Божественним Вогнем.

Спостерігаю: людина у храмі придбала свічку. Підходить до підсвічника, схиляється над іншими палаючими там вогнями, аби і свою запалить. Під час цієї дії у неї блискавично вливається, пронизуючи кожну клітину, суцільний шкідливий вогонь /"пропало" — гідь, чорноту, оскверну: по мірі того, настільки розкривала перед Господом у каятті чашу своєї душі/.

Мов би наново запалилися живильним вогнем старіючі і пригаслі клітини, відживають як потопуюча трава, сковані дотепер духом усіякої руйнації, що був зазваний ланцюжком того чи іншого гріха.

Бачу, що немає значення з чого свічка у храмі, форма свічі: те що вона є у храмі — **УЖЕ ДІЄ!**

А що до свіч, коло лику Матері Божої — то не кожен колись і сам вагував бігти бігцем з свічею до Лику Христа. Мало бути достатнє для цього у душі достоїнство. По цьому достоїнству — Христос Сам бере від тебе у руки свічку і воздає по-належному.

І якби людина трималася, поки горить свіча, хоч каплю на благодаті — тупу: "Спаси і захисти мене, мій Боже. Каюся. Каюся. Каюся. Хочу бути перед Тобою у пресвітлості душі, " — вона за одну свічу може спалити /якщо охрещена і поєднана у шлюбі Отцовським благословінням/ — довкола себе, зрощене чорнотою, абсолютно усе. Та людина часто механічно ставить свічу — не усвідомлюючи, що вона робить: Дар Божественного Вогню, що через неї пройшов, — наважилася поставити у руки самому Ісусу!!!

Коли людина приходить із інтересу до храму, як у якийсь пізнавальний закуток чи прохідний двір, і механічно ставить свічу коло Лику Господнього, **БО ТАК ТРЕБА**, і знову блискавично відволікається до

своїх, далеких від розуміння присутності у храмі Господньому Живого Бога справ — вона ніби у руку Царя Небесного гасить випльонуту із рота цигарку /погану енергетику/, щоб через якийсь час запалити знову: перетворює свічу, подану перед Ісусів Лик, у своєрідну плювачку.

Чи йде за такою слідом Божа, благодать? Корчиться від болю Ісусова душа — слідує покара... Хто карає? Той, до Кого механічно приблизилась, підійшла? Ні. Зразу ж слідує Вселенська чорна сила, щоб воздати за недостойне урозумління святині: **ЧІПЛЯЄ СВОЮ “МЕДАЛЬ”**.

“Достойно поклоняйтеся Богу, Мої діти. Інакше, краще не ідіть”, чую на молитву.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: А якщо людина ставить до Матері Божої свічу?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: З того, що бачу, Матір Божа бере своїм пальчиком живої енергетичної крові із правої зраненої стопи Ісуса /розіп'ятого Сина/ і чертає на чолі такого — живий хрест. Це значить, що такий уже зримий перед ликом її Божественного Сина і може розраховувати при подальшому праведному способі життя на Його захисний супровідний канал. А на молитву чую: **“Таким чином Матір Божа вівці нерадиві, що до Сина її не наважуються підійти, силою очищення свого /як Матері, що життя Йому подала/ до Нього перепускає. Та далеко не кожного. Тільки того, що дійсно проникнувся у справі великій від оскверни своєї омитися і вести далі тільки благочестиве життя.”**

Кидання свіч перед Матір'ю Божою у нерозумінні, що ми робимо — глум над Христовими ранами: Матір відвертається від такого, а відвернення Матері відверта від життя.

Часто питають: скільки ставити свіч до Лику Ісуса - одну, дві, три? Що годі відбувається? На молитву отримую: "Спочатку одну неси. І довго молитися про прийняття її треба: "Господи, прийми цю свічу із моїх рук у Твоє ім'я." Це означає: Господи, Тобі лишень ввіряю Богом опромінене /подане/ життя. Будь зі мною.

Чую на молитву ще і таке: людина, відчуваюча за собою багато гріховних прихвостів, не знає, як їй зблизитися до Лику Господнього навіть і без свічки: ТРЕМТИТЬ ВІД СОРОМУ, не те що спішиться із свічечкою підбігти, підійти.

Іншими словами — перш ніж віднести до лику святого свічку — добре виваж у своїй душі — чи є ти з твердим наміром навіки відчепитися від гріха, чи маєш на цей Факел Божественного Очищувального Благословенного Вогню моральне право. Тоді вже можеш ставити і одну, і десять і сорок — і приймуть тебе — як Заблудлого Сина Отець.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Свічки до Миколи Чудотворця?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Його ікона є у кожного християнина прихатній оберіг. І ось ми приурочуємо йому свічу, несемо до його лику, часто тоді, коли у духовній оскверні не можемо з'явитися ретельно неомитими /як приміром вихід у брудному та рваному одязі на якісь гостини/ перед Матір'ю Божою та перед Отцем. Запалюємо, припадаємо: "Миколаю Угоднику, поможи." Він знімає наш, ніби зібраний із нас свічадами бруд /три свічки одноразово треба би ставити, не стає нам при цьому випадку одної/, аби Господь упізнав в нас нарешті уподібнений до Себе лик. Це теж наша, при духовному омиванні, своєрідна перепустка до Самого Бога.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Свічі до Пантелеймона Цілителя.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Їх теж ставлять три: во славу Господню, на омивання усього роду людського /тобто за прощення йому гріхів/, і за себе, раба Божого — грішного /подати наймення/ чи за свій рід. Відтак вісім поклонів: “Святий Пантелеймоне, ізціли мої немощі, душу і тіло”.

При нашому достоїнстві того — Він відкриває ящикок нашої душі /тому Він із скринькою, ящиком/ і вичищує, вимітає, як хату, вливаючи туди /тому є ложечка/ Божественного нектару, який Він своїм сподвижництвом перед Господом заслужив. І зникає /по мірі достоїнства/ найбільша із серця змія — тобто чорна руйнуюча нас сила. “І очищається рід від всякого сміття, і нащадки здоровими будуть. **ЯКЩО МИ СТАЛИ ПЕРЕД ПАНТЕЛЕЙМОНОМ ЦІЛИТИЛЕМ ІЗ ТВЕРДИМ НАМІРОМ БІЛЬШЕ НІКОЛИ СВДОМО НЕ ГРІШИТИ**”, - ЧУЮ НА МОЛИТВУ.

Коли ми, керуємося імпульсом злоби, встромляємо свічки у підсвічник запаленою половиною, додаючи до цього чиесь ім'я, то Купол Божественного Вогню, що потрапив у церкві нам у руки — ми, подібно найвищій нечистивій силі, його топчимо, обриваємо Силу Найвищого Господнього дару. Своевільно підкоряємо Його у порядкуванні собі.

А хто ми тоді є? То ж і ударяє по нас та нащадках зворотньою стороною!

Чи мають таку вагу свічки удома запалені перед ликом Господнім, чи святих? Тулячи свічку перед ликом Ісуса /по мірі каяття з наміром більше не грішити/ ми убиваємо існуюче в домі зло /скупчений загал чорного негативу/. Запалюючи свічу чи свічі

перед ликом Святої Богородиці /геж по мірі свого наміру більше не грішити, і каяття/ нейтралізуємо зло у характері побуті, звичках — зменшуємо міру у своїй хаті нечисті, що веде до дріб'язковості у характері, чвар.

Ставлячи лампадку Миколаю Угоднику — ми робимо чашу на налітаючу з його високої волі благодать /по мірі нашого каяття і бажання праведності/, інші святі угодники, беручи із наших рук пройдене через нас і занульоване у свічу Божественне світло, прагнуть по мірі нашого прагнення перед ликом Отця чистоти — нам допомогти. **[Най горять у високому прагненні у ваших домівках свічі — нехай гаснуть диявольські ліхтарі із завихрених вод — лампочки Ілліча], — чую на молитву.**

Найстрашнішого з того, що бачу на молитву бути по-моєму не може — аніж щоб чужі руки торкалися до запаленої перед Господом свічі /що часто роблять бабусі-прислужниці коло підсвічників і свічок/: не встигну догоріти свічу — погашують, знімають, або вибирають із поставленого людиною місця.

Перекласти — це змішати з людською своєю судьбу — рівне кровозмішанню. Породичатися з нею своїм родом на цілі віки, стягати з неї її зло, а їй додавати свого...

Знімати і гасити ту, що самою не доскапувала іще до свого кінця — комусь вкоротити віку: перервати на оту /недогорілу/ міру із Господом очищувальний зв'язок.

ОТЯМТЕСЯ ЛЮДИ ЦЕ Є ВЕЛИКИЙ ЗЛОЧИН,
чую від Отця.

Люди, що пригашують чужі, недоскапані свічі — начіплюють на своє родове древо і чужі біди.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Нещодавно до Вашої пошти надійшов лист, який мене особисто теж зацікавив. Мама питала про сина — чи може він — лівша, хреститися лівою рукою. І нагадалося давноче — як наполягалося у школах — як переучували дітей писати правою рукою, скажімо ще років сорок тому, не піддаючи це ніякому сумніву, і вже тепер, значно пізніше, доводилося читати, що таке переучування — це насилля над дитячою психікою — травма для дитини пожиттєва і так далі — аж до загубленої долі. Не маю сумніву, що питання це задавали собі тисячі батьків — бо лівша — явище дуже розповсюджене в народі.

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: З того, що іде на молитву, лівша — це проблема вікових гріхів. У сьомому-восьмому поколінні набирається неймовірне скопище бруду /різанина, гвалтування, розбрат/ — і це страшне озеро з Аїдовим дном починає у себе затягувати з доокілля віків, що проростають у майбутнє. Хто туди паде? У першу чергу — той, кому батьки дають туди своїми безчинствами по відношенню до Господнього закону безперобійний хід.

Лівша — це ніби простягнута диявольська рука — через голови родових поколінь, щоб когось заграбастати, відібрати. Та рука всевладно порядкує у якійсь особі — так і чекай на гілляці тієї руки /внуках, правнуках, дітях/ — якогось великого родового лиха: це можуть бути й самогубці /з тих у роду, що мешкають поруч/, й жертви непередбаченого припадку: авіакатастрофа, утоплення на воді.

В особі з лівою рукою, що порядкує, як права — хтось незнаний для нас живе. Він заволодіває півкулями мозку, нервовою системою, душою і серцем — усім.

Чи варто переучувати? Не варто — а треба!!!

Треба перекрити Христовою безпрохідністю цей нечистий всепрохідний канал. Проте нічого це не дасть, якщо сама людина /якщо вона уже доросла/ або батьки її /якщо ще мала/ не стануть під захисток Божий, — не сприймуть у своїй дієвій повсякденній основі — Закон Христа.

Бог простягає їм руку. Переорганізація, що має свою закладку аж в кістковій тканині безболісно і непомітно пройде.

Лівша бере ложку до рота — не правою їсть — він їсть свій рід. На його цей нібито безневинний рух напосідає поступово усяка руйнівна тінь, що вдаряє згодом по комусь у роду страшною великою кулею.

Дівчина — лівша — вишиває. Виколює очі тому, хто в корені /батьки несуть покару, що пропустили на свою дитину способом нечистивого життя оту родову руйнацію/. Душі їх по смерті спокою по-суті не зароблять, якщо ще при житті не відчулося в них самозреченого каяття.

Дівчина, що торкається шитва лівою рукою — дає відлуння аж до 12-го покоління вперед — плодить гнилий рід.

Лівою рукою людина пише. Це письмо несе кармове забуття — люди довкола забувають про гріх, бісяться, душу свою, що неподільною взяли від Отця, дрібнять на частини.

Класти на собі лівою хрест — таке й не допускається. Осінити лівою себе хрестом — самозречися усього світлого.

А тому висновок тут один: родителям лівші — знати про роль загати. Дорослому лівші — що по чім. Ритуалу, як такого немає.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Гарафіно Петрівно, готуючи радіобесіду “Цариця вода” — і у ній

торкалися чистоти, що доокіль, і шанобливого ставлення до природи наших предків, Ви навели цікавий факт: бруд, що лишався від життєдіяльності сім'ї — скидали у викопану у кінці городу яму — метр на метр завширшки, і коли не наповнювалася на глибину оранки плугом /аби не зачепив/, натомість поряд копалася інша яма. Та більше мене вразило інше — однієї такої, прикритої зверху схованки, для сім'ї вистачало на людський вік! Подумати тільки: багатодітні сім'ї у постійних трудах практично не лишали по собі сміття. А як і лишали, то робили для цього один виходок, бо, як мовилося у народі: земля, як і людина, має один виходок.

Питання аналогічне: чи може служити мірилом розумного досконалого споживання — і те, з якою швидкістю ми тепер наповнюємо наші вбиральні.

Часто складається враження, що людина викидає з себе гада /так це звучить за Вашою термінологією/ рівнозначного у вазі тій їжі, що споживає... Питання хоч і не із запашних, але мені думається — не останнє, якщо зважити на нашу місію — співіснувати у любові до всього живого, і бережно ставитися до доокілля. Як Ваша на те і Господня воля?..

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: Як показує на молитву — вийшла страшна пародія — людина, що мала би вважатися найпрекраснішою квіткою землі — стала її зіпрілим добривом: і в тому, що передчасно в землю іде, і в тому, що при житті — у повному розбалансуванні.

Уявіть собі машину у якій порозкручувані і виведенні з ладу усякі гаєчки та болтики — та й інші шурупки. Вона виторохчує знесилено і дико своїм металевим пихтінням і ревом. Отак — розбалансовані і ми.

Усе починається з неурозуміння людини, збитого уже і трафаретного, але не прийнятого майже ніким:

ми харчуємося для того, щоб жити, а не живемо з метою напакувати себе усякими наїдками та питвом.

Коли людина сприймала до усвідомлення перше — вона добре розумілася, що їй необхідно з харчів. Хотіла би знову нагадати оповідку старенької чи може й прадавньої бабусі Сандини, котра, як і багато з її покійних уже нині ровесниць, зналася на усім.

Ця бабуся, як уже казала, нутром не визнавала офіційної медицини, бо визначення у неї було одне: “А, що той дохтор, сарака, знає...”

І починала — уже прадавнє, своє:

— Бог на все Свою поміч чоловікові дає, якщо він того вартує. Пес чи кіт, як заслабнут, то знають, чим лічитися їм треба: вибирають траву... Оце уміння вибирати — і пронизувало усе життя людини.

Та ж бабуся Сандина:

— Щоб горшок у тебе справно варив, — показує вона на живіт, — треба дуже уважненько знати, що туди класти. — І виклада: — Спаніли тепер усі, ковбасу їм щоднини давай, м'ясо...

Заб'є тим черево не лиш дитині, а й всім: лінки варити.

Хто соняшник тепер у селі сіє? Куплять у папірчику трохи з базару та й кринцають /лузгають/ зо один день.

А колись, як ті горобчики, з соняшником діти бавились.

То теж горшкові нашому на великий лік.

А гарбузи? Сьогодні лиш свині ними харчують, а скільки страв робилося з них колись!

М'якуш варили з кукурудзяною мукою — була, прекрасно впливаюча на здоров'я, каша. Запечений скибками на плиті, чи сирий, посипаний сіллю чи цукром.

Печену бараболюк десь теж полишили, чи лиш у пару, що проварена — з кисляком... Тепер би і кінь

від того м'яса недбалого си востік, а вони — добра хочуть.

Ця бабуся знає, що кожен овоч, з яким щоденно стикаємося, чи фрукти, від чого є. Як клавіші на піаніно: натисни на якийсь — і звук буде інший. А в майстерній сукупності маємо злагоджений мотив.

І оце уміння слухати злагоджений мотив і давало можливість нашим предкам доживати до глибокої старості, і не переповнювати вбиральні, чи як ми просто уже кажемо — не переводити їжу.

Майже усе спожите — засвоювалося організмом, енергетично оснащувало його, відходи залишалися неймовірно малими.

Велику роль тут відігравало дотримання постів, що було своєрідним очищувальним режимом, молитва до і після споживання страви. При закладці і вариві молитви. Заряд світла, що йде через Божественне начало молитви, розчиняв убивчі для людини мікроорганізми, що знаходяться у Божих дарах.

Ще гроблять людину витребеньки кулінарії. Ми розучилися розуміти Природу, а Природа розучилася сприймати нас, ото ж і платимо, і маємо.

Предки наші добре розумілися на тому, як збити той чи інший виникнутий дисбаланс: вагітну нудить — сік з свіжої капусти, свіжі ягоди малини теж у поміч стають. Вони і п'яного приводять до пуття.

Кольки в череві — їж товченого часнику, він і від серця лік, і як набряки, — знають старенькі бабусі.

Би тя черево не боліло, — порадять, — їж побільше капусти, а як рана там яка — соком із помідорів злижи. Пити щоденно.

На таку поміч прийдуть листя чи цвіт шипшини. Жогу знімає морковний та капустаний сік...

“Зачіпка у горшку”, — казали старенькі бабусі, якщо давали недобрый сигнал і нирка чи печінка, серце чи селезінка, — бо “горшок” годує усе.”

Отож і знали, як допомогти, збити почерез “горшок” дисбаланс, що пішов у організмі.

Приміром жіноча бола — їж багато петрушки. Болить горло, у ньому дере, напосідає кашель — “горшок” просить, щоб дали капустяного із цукром. Або — з медом смородини.

Судороги — давай до “горшка” якомога більше відвару меліси, астма — сік, настій з пустирника, діабет — листи салату, безсилля — тертої моркви, вареної на молоці, поганий зір — моркв’яного соку, запалення очей — відвар з цвіту калини, рахіт — відвар соснового пагіння, психічні розлади — якомога більше наполягай на вишню, головний біль — сік з сирої картоплі, безсоння — відвар з коріння калини, настій полину, кропу...

Знали, що при підвищенні тиску зарадить печена картопля буряковий сік з медом, відвар з сушених плодів смородини. Кровлять ясна — пий відвар з жолудевих чашечок, здрібнених в порошок... Капустяний сік, чи відвар свіжих капустяних листків на молоці підсоблює при жовтусі, сік чорної редьки зміцнює легені, чай з звіробою та деревію ставить на місце сечові канали.

Від зверх ста розладів спасає — у “горшку” квасоля, болить печінка — настій з листочків суніци чи самих ягід.

Ягоди калини або підігрітий сік калиновий з медом виганяють жовч. Стає у пригоді і напій шипшини, цвіту безсмертника, виноград: дробить в печінці камінь польовий хвощ, томатний сік чи розсіл квашеної капусти.

Біда з серцем — на те є глід, вузли на ногах — настій з кори каштана розжене, попити треба. Хочеш здорові зуби — щоденно про часник пам’ятай.

Біда з легенями — сік кропиви пий чи їж багато вареної, але збирай на нарості місяця й коли у цвіту.

Висипи на тілі — відвару з кропиви пий. Свіжий сік кропиви і нарости усілякі знімає з кісток.

Нервується дитина — дай їй чаю з ромашки. Легкий відвар з полину най навчитися пити.

Камінь чи пісок із печінки та нирок в спромозі подолати й цибулиний сік...

При недопусканні гріха, щирій молитві, яка ліквідує гріх, при умінні розбиратися в фруктах та овочах наші предки “пропалювали” їжу настільки в собі, що мало що витворялося з неї в перегній.

А тепер людина робить усе, аби всмоктувалося із тієї їжі у організм надзвичайно мало. “По-перше всмоктує у себе найрізноманітніші жири, що дуже шкодить, окрім олії”, — чую на молитву.

Твариняче сало погано всмоктується органами травлення, воно “забиває” слизову оболонку шлунку і плодить /стає одним із чинників того, що плодить/ рак. Рано дрябляють серцеві судини, шкіра.

Маргарин отрує мозок вуглеводами, робить на печінці камінь. Олія розмелює усі рослинні чинники, їжу організм легко засвоює.

Їжа легко засвоюється і тоді, коли вона є з однорідних компонентів: картопля — так картопля, буряк — так буряк.

А різні вінігретно-салатові компоненти роблять у “горшку” дисбаланс, йде дрябління шкіри, бо ефірні масла, що виділяються при цьому, закривають шкіряні пори.

— Шкіра наша дихає, вона теж хоче їсти, — почувеш від стареньких прабабусь. Вони впевнені, що кожна шкіряна пориночка напряду зв’язана з нашим “горшком”, і стан її досить залежний від того, що ми у той “горшок” пхаємо чи накладаємо.

А тому наші бабусі-прабабусі уміли направляти свій “горшок” і через шкіру.

Так, потрошачи, пігментні плями ягодами калини — направляли через “горшок” підшлункову залозу, яка поліпшувала роботу слинових залоз, шлунку, печінки.

Обмиття шкіри відваром з материнки — теж через “горшок” налагоджувало роботу потовидільних залоз, краще виділялися шлаки з організму, більше їжі згоряло. Поліпшувався зір, красивішали своїм блиском очі.

Купіль з вівсяної соломи давала “горшку” нове енергетичне оснащування, налагоджувала кровообіг, молоділи клітини, розщеплювалися жирові відклади на боках.

Би “шкіра не в’янула і не чіплялася стану зайва повнота” обливалися відваром з кропиви.

Товчений чеснок з салом, якщо втирати в шкіру — йде імпульс до підшлункової залози, від роботи якої залежить омолодження цілого організму.

На-старє лице ще клали кошму з білого м’якуша в горячому молоці — імпульс ішов до дванадцятиперсної кишки — знімав застійливі процеси.

Вмивання відваром з листків подорожника — підживлювало, оновлювало щитовидну залозу, не пріли ноги.

Зволожували тіло вербовим соком — знімалися різні застійні процеси з грудей.

Якщо виразка дванадцятиперсної чи шлунку — сиди /сіданицями/ в відварі з кукурудзяних кашок /верхівок цвіту/. По кілька годин, два-три дні: оновлюються стінки, відходять шлаки.

Застійні процеси печінки — мити голову у відварі з білої квасолі — через волосся, яке розсікатиметься по кінцях виходитиме із печінки невидимий для нас бруд.

Болі у серці — прикопуй свої ноги /як картоплину у ямку/ у чорноземну глину і бувай там протягом тижня

/у сонячну днину/ години 2-3. Розмагнічують на серці різні стреси, намагнічені рани. Підє одразу ж омолодження організму, шкіри.

Ломить кістки — не носи виробів із шкіри, пожирають спинний мозок. Обливайся вранці і ввечері відваром із петрушкових корінців /хвостиків/ або роби у тому відварі півгодини ванночки, додаючи ще й м'яти.

Розлади в нирках — сиди над парою, зробленою з залитих крутим окропом овечих кіз'яків — його молекули розчиняють у нирках будь-які застійливі процеси.

Маєш варикоз — прикладй до хворого місця землі, виритої на поверхню кротом, тої, що не просохла іще — з купини — з середини. На кілька годин обв'яжи зверху. І так п'ять шість днів міняючи цю покладену маску.

Передчасне старіння організму — качайся в жалкій росяній кропиві — збуджуватиме /подразнюватиме/ животворні клітини до життя. По кілька крапель соку на стакан води — очищатиме організм від бутанової отрути, що скопичується в серцевині нирок.

Глибоко поорані передчасні зморшки під очима, по кутках очей, над верхньою губою — занурюй ті зони обличчя в квітучий бузок, цвіт росяної черемхи — поповнюється кровообіг, вертається на місце нервовий стан.

Різні нарости, бородавки на тілі — прикопай лежма у землі висмикнуту перед тим із неї головку часнику разом з стеблом і скупченням насіння на кілька днів. Потім отою глиною, що з-під головки, з сім'ячка чи стебла робити прикладання шпорами довкола п'ят: ранком на цілий день або на ніч.

Робити отак почерез днину /чи ніч/ п'ять-шість неділь. Йде відмирання додаткових наростів та їх тканин через підживлення роботи серця. /Вони

бувають у своїй перевазі, при серцежно-судинних захворюваннях/.

Підвищена пітливість — змивай голову, обливайся, вимочуй ноги у відварі з соняшникових покришених пелюстків чи насіння.

Поновлюється у своїй циклічній основі кровообіг, налагоджується робота цілого організму.

Розтягнута шкіра на грудях та животі, — припечатувати на кілька годин м'якоть з довгого огірка, чи каші з гарбузового насіння.

Розтяжки — на місцях розтяжок насипати сирій землі, рихлого чорнозему, пропеченого сонцем.

Підвищений волосяний покрив /де не треба/ у осіб жіночої статі — пити відвар із листків засушеної білої лілії по 2-3 столові ложки кілька разів на день.

Поліпшується гормональна основа.

Паде волосся, рання сивина — вимочувати спину у відварі з синіх чи фіолетових айстрів — налагоджуватиметься робота підшлункової залози та сечовивідників.

Кровоточать ясна, розхитуються зуби, парадантоз — витримувати тільки стопи ніг у настої з залитої крутим кип'ятком /разом з нею/ хвої.

Поліпшується кровообіг, посилюється м'язове та кісткове живлення.

Червоніють повіки — прикладати до стіп ніг /чи ноги опускаєти/ білого теплого, із стану розпеченості, піску.

Це поновлюватиме у роботі атрофовані клітини, налагоджуватиме роботу серцево-судинних каналів.

Дрябла чи непружка, обвисла шия — обгородити її /оббинтувати/ мішковиною, намоченою у тепленькому відварі із лісових трав. Потім утеплити і залишити на ніч. Вранці — сполоснути опісля зняття відваром із липи: налагоджується робота слюнных залоз, що приводить у добру дієвість увесь організм.

“Пухне” /добріє зверх міри/ талія, ломить поясниця
– не ходити будь-де “до вітру”: опаскуджені зони
землі вертаються сторицею.

Ломить ноги, судороги, оціпеніння /змертвіння/ ніг
— дисбаланс водного обігу — треба їсти
якнайбільше малаю /глоду/.

Застійливі процеси у шлунку — тримати п'яти
/лишень їх/ у крутому відварі з липової кори /добре
налити в чашки — і туди ноги/ — активізуються
канали живлення, структура мозкової тканини.

Болить наднирочник — пити настій спориша,
запахати в подушку свіжі ростки пастухової сумки...

...Знаючи злагоду у органах та що для цього їм
треба, наші предки уміли наводити там лад і не
переводити за так їжу.

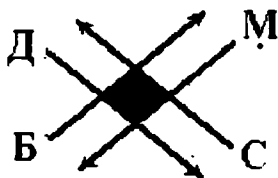
ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: Батько і син одружилися
одночасно на матері і доньці. Як це по-Божому?

ГАРАФІНА МАКОВІЙ: А ніяк, бо нічого не
робиться без Божого благословіння, а Бог таке
поєднання не благословляє. Батько з матір'ю у
прагенному зв'язку, йде переливання при інтимному
зв'язку одне в одного і гнилої родової крові /чийсь
родовий гріх, зачеплений власними гріхами/.

Дочка і син...

Син отримує батьком набрану із тої жони родову
основу /її родові гріхи, які підчепив своїми/.

Дочка перебрала те, що приніс її чоловік — батько
рідній її матері. Йде схема двох полів:

перекреслення родового гена, викінчується рід: виживання з ума, гнила старість /неприкаянна/, шизофреніки, убієнні ножом /це і прерізні операції/, — йде у внутрі їхнього переплетення чорний ящик, що поглинає з часом передчасно усіх.

А якщо це вже сталося? Що тоді? Треба розбалансувати свій рід, омити джерелом пречистої Ісусової крові: матері і вітцю поставити три запалені свічки перед ликом Христа, батькові вибити три, а матері — чотири поклони і промовити: “Ісусе Христе, Сине Божий, по великій премилості своїй прости і розв’яжи нашу, наухрест зроблену родову злучку, не розуміли, не знали.”

Прийти додому, викорінити куш калини з-під своєї хати і пересадити його десь на нейтральному полі із словом: “З нами Христос”.

ОЛЕКСАНДР НОВИЙ: В домі домові... пересувають речі... Як до них ставитися?

П.С.: домових уже в домі нема, НЕ БУДЕ НІКОЛИ.

ПІСЛЯСЛОВО

*Світ уже не тримається на любові
людей до Бога
Світ тримається — на великим
Божім терпінні і любові до Своїх
Дітей*

ПОРА ЗРІЛОСТІ ...

По-різному її визначають для себе різні народи. Хтось піднімає планку до 40, хтось до 50 літ. А я дивлюся в чисті очі Пантелеймона Цілителя і видається мені, що зрілість наша, як Дітей Божих, приходить у ту мить, коли чуємо у собі голос Отця Небесного. Коли Він сходить до нас, як ми готові втворити Йому двері душі — і не посоромимося це зробити.

Пора зрілості по-Божому і по-людськи. Різна вона. І часто до першої ми так ніколи не доростаємо. А це значить — марно ми жили тут, на планеті Земля, марно толочили її і жували хліб, як глухими до Слова Отця ідемо у землю, лишаючи тіло на спочинок, а глуху душу на довічну муку.

Пора зрілості прийшла до Гарафіни Маковій у 1990 році.

До неї заговорив Бог.

На повен Голос, так щоб урозуміла: це від сьогодні — її стежа і тернистий хрестовий шлях у вічність.

Вона Той Голос прийняла і не зрадила Йому досі ні в чому. Їй і воздається Отцем не по-земному.

Написав “воздається” і подумав: як усе відносно і перекинуто до невпізнаності стало тут, у Долині Сліз, завдяки нам, людям. .

Їй воздається щодня більша і більша мука, строгіші і важчі випробування, на її плечі лягає важча і важча ноша — нести карму Землі.

Колись прийде час. А він прийде скоро — і я опублікую усе те, свідком чого став і на щастя моє, ще є. Той дивовижний світ, про який ми часто маємо спрощене уявлення — світ такий грімкий у своїй силі і потузі, що одним порухом, здається, міг би нас здмухнути у небуття, але досі тримає.

Мають почуття ті, кому дано почути. Почути, аби схаменутися. Аби узріти. Для них мовить раба Господня Гарафіна Маковій. Для тих, кому час увіходити у свою пору зрілості. Палити свою свічу у дорозі до Бога.

ЩИРІСТЬ

Мені неодноразово доводилося переконуватися у тому, що долю людини, її минуле, майбутнє, Гарафіні Петрівні подається часто у перші секунди знайомства. І то, мені здається, в такій швидкості, яку ми не можемо собі навіть і уявити, бо, на кілька секунд прикривши очі, вона може потім зо півгодини повічувати про сокровенні тайни життя людського так, ніби його сама прожила.

До певної міри так і є. Бо, аби розпізнати у нас хворобу і простежити, як вона розвивалася, аби людина це підтвердила, їй самій треба у лічені хвилини тією хворобою перейнятися — і то: відчуваючи усе в повній мірі.

Так Господь людині допомагає почерез рабу Божу Гарафіну своєю мірою Любові, переливаючи її

почерез неї у кожного, хто здатен свою душу відкрити.

Іншого шляху я не знаю, бо у святого. Апостола Павла ще знайшов, що карався він у братах во Христі доти, поки не відбивався у них Христос /тобто доки не допомагав їм очиститися від гріха/. Це і є шлях Христовий — почерез себе великою мірою Любові допомогти очиститися ближньому від гріха, аби зцілити його фізичні і душевні рани.

Інша справа — наскільки у кожному випадку сприяє Господь у цьому своїм рабам.

Дуже часто Гарафіні Маковій не дається дозвіл на прийом людини. А та стоїть на порозі, з дитям каліким, і плаче... Часто порушує заборону раба Божа Гарафіна — входить у канали, на які не має Божого благословення, на свій страх і ризик. Написав ось заштамповане “страх і ризик” і відчув, що неправий цілком, бо якраз страху-то у неї і немає. І впевнений — саме через це Отець Небесний так ніжно говорить до неї і її оберігає.

По-суті, входячи в хворобу, Гарафіна Маковій ту хворобу має пропустити почерез себе: інакше її не відведеш, інакше зцілення не буде.

Так вона брала епілептиків, хворих на рак мозку... Що вона переживає у ті хвилини — знає лиш вона і Бог.

Мені ж відомо інше: не один раз, ідучи на заборону, вона ту хворобу перебирала на себе, і стирала чужу карму, сама вмираючи два-три дні. Тому хай Бог буде Суддею тим, хто рабу Божу Гарафіну судить — і мовить слово очернене.

Я знаю, Бог воздасть кожному по-любві і по злобі.

Мені тільки боляче бачити її безпорадне обличчя, потріпану душу — коли знову і знову хтось клеє у

неї, як би ото у Очі Господові, що так часто її очима на нас зрить.

Бачите, почав про щирість, а потягнуло болем у інше. Я не буду вибачатися за те, що збиваюся в оповіданні, що схвильовано пишу. Це слово я мовитиму до вас таким, як воно зріє.

Най мене судить Бог.

Щирість. Реліктова риса характеру. Вимираюча. Яюсь у одному з ранніх нарисів Гарафіни Петрівни про дядька Івана, що міг подовгу закохано дивитися на цвіт черешні /а за плечима війна/, а потім іти будувати за так — хати вдовам /бо інакше не міг/ — знайшов я оте слово. Помер майстер, що заклав чи не пів села — і не зачиналися до його оселі ні вдень ні вночі двері — “бо він був щирим”.

Втворюю очі своєї душі — і дивлюся в душу раби Божої Гарафіни — щира. Чиста. В своїм незбагненім імпульсі до Любові. Без жодної павутинки лукавства. За усе життя.

Яюсь вона довго умовляла усе ж таки пояснити їй — такій непорозумілій — як то можна наперед програмувати розмову з тією чи іншою людиною, як можна вкладати у себе манери у тій чи іншій ситуації...

Усе слухала і хвилювалася, що ніяк не може того дійти. Як не можу і я багато чого порозуміти з того часу, як уперше увела вона мене у Храм Господньої Душі.

Практично на протязі двох останніх літ, виключивши з свого реального вжитку теле- і радіоканали, я все ж таки за помислом Божим потрапив на одну телепередачу з серіалу про Японію.

У ній журналіст торкався питання релігії у цій країні. Зокрема, зазначив, що у ній єдиній — Христових посланців нищили на “державному рівні”,

приймаючи таке рішення — у той самий час сприймаючи будь-які інші язичницькі релігії.

Слухаю далі... Молодята в Японії — коли одружуються, полюбляють нині після відвідин буддистських храмів, чи синтоїстських — навідатись у православну церкву і обвінчатися: приваблює велич і краса обряду.

Бавляться, молодята, тішаються... Так, ніби перейшли з одного кафе у інше... А їх у храмі причащають — тою, Його Кров'ю, пролітою на хресті. І беруть вони у себе Тіло Його змучене — упевнений не розуміючи, що значить те Слово і той Дар.

Що ж, сьогодні хтось визначив ціну крові Господньої — у ієнах.

Почекаємо, може назвуть її і нам...

Напевно, хтось нарікатиме — облиш, чоловіче, дрібниці. То май далекі краї. Зглянься — під нашими храмами кров православних — а часто і там...

Болить, болить і пропікає те зло наскрізь. Я знаю. А Він усе бачить і чекає поки запитаєм Його:

— Господи, як Тобі у храмі Окровавленім?!

Знаю. Але поки мовчу. Зауважу лиш одне — у самі скрутні часи мого духовного переродження, почув у хвилину відчаю таке: “Немає у Моїм Царстві дрібниць. Запам'ятай це добре...”

І знову мені пригадався дядько Іван з її дитинства. І виразно відчув, як захотілося маленькій Гарафіні дістати йому отих сливок, що на самій вищій гілочці, уже дозріли. І як прудко забралася вона на хитке деревце — /встигнути б, поки не пройшов!/ — і чую як хруснула гілка..., і лет в долину... Бог оберіг — встромився під коліно сучок — аж заціпилася від болю — і так повисла, притискаючи до грудей розвіяні у пазусі сливки...

Бачу, що не могла інакше — полегіла ширістю на ширість, добром на добро. Хоть і зачепилася на сучок, хоть і повисла, а потім упала, хоть і розсипала із пазухи приготовлені для дядька Івана сливки...

МОША

Коли я вперше почув з уст Гарафіни Петрівни це слово — воно видалося мені чужим і незрозумілим.

А сьогодні — тепле і рідне. "Мо-ша" — жінка, що приймала з утроби матері маля — і передавала на руки батькові.

Часто вона вікувала вік сама. Переживала сором дівки — петрівки, як возив тато на тачці від воріт до воріт, аби хоч хтось уже брав, бо пора прийшла...

Моша. Вона бавила чужих дітей, мріючи про своїх, і ніколи в житті не нарікала на долю, що довелося їй на самотині звікувати.

Вона була — чиста. Перед Богом і перед людьми. Уже тепер я попросив Гарафіну Петрівну допомогти зрозуміти, чому так розпоряджалося життя — комусь самотина, а комусь купа дітей. І почув у відповідь таке: "Святі душечки предків, які склали вже свій екзамен і були на Господній ниві, бачили на долі такої дівчини — чоловіка п'яницю, убійника. Аби уберегти від зла — молили Бога, щоби відсторонив, не губив корінь..."

Дивно тепер усе це розуміти і багато у чому уявляти.

Так само, як було дивно почути, чому у одного знайомого мені старого чоловіка і його дружини, що вважалися чи не найдобрішими у селі — не було дітей.

— Якби Бог послав дітей — вони би не пройшли дорогою життя високо, і не увійшли у Царство Небесне, де на них уже чекали.

Тепер не дивуюся, а ще недавно... Який предивний і таємничий світ — той світ якого ми не бачимо, та з яким живемо бік у бік. А тому сьогодні зовсім у іншому світлі мені бачиться велика мудрість народу, який оберігав себе — з першого подиху дитяти — руками і духом моші. Бо бачиться його велич і у тім єднанні небеснім з праведними душами предків, які сіють над нами світло і благодать, вимолюючи перед Богом — кожну нашу днину.

У великому пошанівку до душ покійних — росла велика сила небесного захистку для душ земних, що ще на своїм екзаміні...

І великими сподвижницями Духу Господнього робила віра — отих жінок, що свято корилися Божому промислу, з радістю приймаючи у світ Його — чужих дітей.

Для нас — чужих. А для них — рідних, рідних Духом і Кров'ю Христа.

ПОТРАЧЕНІ ДУШІ

Пригадуючи ті часи, коли мало що говорилося про спасіння душі, усе ж маю віддати належне католикам, які протягом десятиліть непримиримо виступали проти абортів. Чомусь це тепер пригадалося. Саме поняття — потрачені душі — я вперше почув від Гарафіни Петрівни і, можливо, тільки тепер дозволю собі висловити свої думки з цього приводу.

Для себе я визначив душу — як ту Вселенську загадку, ключі від якої у Одного Бога і гадати з чого і як Він її творить не буду.

Але уже знаю, що кожній парі, на прохання її — душечка посилається по висоті гармонії і любові, що витворили між собою Адам і Єва, і по чистоті роду.

Бог своїм дітям душу дає. Але вони тепер часто її викидають на поталу сатані.

Я собі це уявляю не інакше, ніж так. Бо коли душу позбавляють тіла — вона назад повернутися не може і сховатися їй нікуди. Неохрещена душа — беззахисна перед засиллям проміжних духів. /А хто її в утробі охрестить?/

Не буду торкатися питання, що ті душечки можуть принести у наші домівки, як руйнують наших живих /при тілі/ діточок. Про все детально розповідає Гарафіна Петрівна у книзі "Прошу прийняти..."

Наведу лиш одну з останніх новинок, про які вона мені повідала: "Усе частіше до мене надходять листи від жінок, які просять допомоги — у них нестримне бажання убити своїх дітей — розповідає вона, — кинути з балкона, чи утопити, і таких листів більше. На моє питання до Господа — почула на це відповідь: "Дочки матерів, які робили 7-8 абортів, стають жити підсвідомим прагненням убити своїх дітей. І це минути не можна. Це переслідує."

Хтось може заспокоїтися: моя мама мала 6 чи 5. Тільки не забуваймо, що колись жінку, що вбила у собі дитя, відлучали від церкви на 20 років. Що то було для неї — нам важко порозуміти, бо до храму інколи приходимо під старість тепер. А тоді це було — саме життя. уявити себе позбавленою причастя — що живим лягти у домовину.

Чому так строго?

У одному з щоденникових записів читаю: "Крематизовані не мають нічого спільного з Христом". Так мовив Гарафіні Петрівні на молитву Господь, коли я питав про кремацію, зокрема, таку поширену у Індії.

По-моєму, це можна пояснити так: печатаючи на могилі гріб, священник СЛОВОМ — припечатусе душу до тіла. І вона чекає свого омивання молебнями

і молитвами нащадків, доки не підніметься у Царство Небесне.

Спалюючи тіло — випускаємо душу у простір, між проміжних духів, де вона часто їм служить /бо мусить служити/ не маючи уже ніякої надії на спасіння.

Така ж доля чекає і на душечки убитих у чреві матерів діточок. З тією лиш різницею, що вони караються — не содіявши ніякого гріха, і множать собою сатанинську силу по волі батьків /дітей Божих/.

РИТУАЛ ВІДЧІПЛЕННЯ...

З ним я познайомився, на рівні з іншими основними ритуалами, ще півтора року тому. І тільки зараз до мене у повній мірі доходить його страшна суть.

Дитина, що гине по вині нерадивого отця, який свідомо не хоче ставати на міру, дотримуватися Божого Закону, відчіплюється від нього, як гілочка від гнилого стовбура, і приживляється на тіло Христове.

Уже на моїй пам'яті був випадок, коли чув: "Пив і буду пити. Гуляв і буду гуляти. А як відчіплять то хай — дитині своїй зла не бажаю."

Якщо на мить зупинитися і подумати — то прірва, у яку ми ступили, дійсно копана нами самими.

Уже не йдеться про допомогу заблудлій душі, яка присягала Христові на вірність, йдеться про свідомий, упертий гріх, від якого християнин не хоче себе позбавити, знаючи, напевно, що гине його дитя.

Ще і ще раз цілую пил на ногах Господніх — немає міри Любові Його до нас, Його милості, бо і тут, коли плюють у Його змучені хрестною мукою очі /свідомо плюють у похмільнім псячім синдромі/ Він простягає руку допомоги нашим, ні в чім не повинним дітям.

Слава Тобі, Боже. Слава Тобі, Боже. Слава Тобі.

Одне лиш додам: пригадалися мені лиш дві тварі, що поїдають дітей своїх - свиня і хамелеон.

Останню, певно, узяв сатана за взірць --- бо має вона найдовший у світі язик, очі що обертаються в усі боки — незалежно одне від одного і здатність міняти колір під оточення.

Сатана у своїм естві дійсно досяг неймовірних успіхів, як, маючи усе від хамелеона. - тепер уже свідомо жеремо своїх дітей.

“СЛОВО ЧИТАНЕ З ЄВАНГЕЛІЄ

дуже допомагає
неспокійним вночі діткам”, — рекомендує батькам
Гарафіна Петрівна.

Роздумуючи над тим, я прийшов до висновку, що почерез Слово — яке писали Апостоли — сходять вони до нас світлими Духами Любові і розтлівають у наших душах усяку нечисть.

Слово їх — колись зарядом любові сповнене — набирає щороку більшої сили, бо ростуть у Богіві Духи Любові, наповнюючи собою християнський світ.

"Слово мовлене - істинне" - колись записав я у щоденник з уст Гарафіни Петрівни.

Тепер, думаю, маю право додати: — "Слово написане — законне в істині". Бо через нього ми можемо спілкуватися з усіма читачами поза межами часу і простору.

Слово стає каналом Божественого зв'язку. І чим ми його у ту мить наповнюємо — тим воно і обдаровує кожного, хто його торкається ядром духу — очима, а чи яось інакше впускає до душі.

В решті-решт, як ми втратили сьогодні пісні і співанки, колисаночки і казки, як ми не маємо любові,

аби ними зігріти світ своїм дітям - не полінуймося узяти шовечора перед їх сном до рук Євангеліє.

.Святі щедро обдаровують наших дітей любов'ю, як це робили і при житті. Бо діточки — ще ангели і хай хоч у сні проживуть вони у своїм ангельському світі, куди веде їх Господнє Слово, бо хіба вони винні, що ми свій світ перетворили у жахку потвору. від якої душі їх можуть хіба що зіщулитись і зів'янути...

Велика милість Господня.

Безмірна.

НЕЗАЙМАНИЙ СВІТ ДИТИНСТВА.

Можливо, тільки тепер я починаю достатньо серйозно вдивлятися у очі дітей, прагнучи осягнути і порозуміти те, що вони від нас потребують — живучи і у нашій, і у своїй — нам не доступній, реальності.

Коли кінчається отой наш ангельський вік?

Чомусь пригадалося як до святого Серафима Саровського за порадою прийшла жінка. І коли на своє дитя, що почало трохи жвавіше поводитися, як би то мало бути з її точки зору, вона гримнула — святий Серафим зупинив її: "С малюточкой Ангел Божий играет, матушка! Как можна ребёнка останавливать в его беспечных играх! Играй, играй, деточка, Христос с тобой".

Чому ми не пам'ятаємо своїх ангелів?

Хто забирає у нас ту пам'ять?

І чи має так бути, як Господь закликав, нас бути — як діти?

Питань сьогодні більше, ніж відповідей.

З свого досвіду можу порадити одне: мене діти слухалися значно краще, коли я їм розказував порядок нашого дня. Вони ніби готові були задалегідь до того чи іншого дійства, часом їм і не

любого. Скажімо: тепер ми малюємо, потім пообідаємо, а після того ляжемо спати... Тепер ми обідаємо, опісля ляжемо спати, а вже тоді майнемо на вулицю...

Дивно, але тепер пригадуючи ті чарівні дні з дітьми наодинці, я по-іншому оцінюю свій досвід.

Певно, слово моє, кинуте у майбутнє, там жило, і дітей туди приймало, крім того, що вони самі були до нього готові завчасно.

Спробуйте, якщо захочете, а я, звернувши увагу на слова в рукописі: "Подібне буває коли у кімнату зазирає око Місяця..." пригадав таке:

РОКІВ КІЛЬКА ТОМУ

Взявся я допомагати одному з багатьох екстрасенсів. Зацікавив він тим, що закінчив консерваторію, і мав пречудовий бас — багато запрошень за кордон, а ось не їхав. Поламав кар'єру співака — і, постійно у конфліктах за приміщення, вів приватний прийом. Аби мав грошей багато — то ні. Славу — теж далеку від Кашпировського.

Щось його тримало.

І ось одного вечора за дружнім столом оповів він мені про своє дитинство, і як заглядав Місяць йому в обличчя — і те було багато разів /коли він спав/ — і багато чудес з тим дитячим періодом пов'язано.

Та тільки дуже мене здивувало, коли мій знайомий, після нашого вступного слова на нашій спільній лекції-сеансі, у якому я гарно і доброзичливо оповів і про Місяць, опісля гримнув на мене дуже грубо. Тоді це вразило. Така крута переміна, тим більше, що зла я не хотів.

Нарешті останнє: мій знайомий не пив з тої пори, як на останньому курсі консерваторії відкрив у собі

той "дар".

Але п'яним я його все таки побачив. Біля палацу "Україна". Йому, здається, на мить стало погано. Він відійшов за стоянку машин на клумбу, став на коліна, викинув руки у нічне небо і дико якимось заволав, гукаючи на допомогу.

Неготовий до такого повороту, я його лишив, як він сам сказав, — "на підзарядку".

Аналізуючи тепер усі ті події, я подумав: як довго йшло відлуння того дитячого його сну у місячнім сьйві — аж до зрілого віку. Як раптово спаралізувало його розум і волю /бо на логіку мав би співати/. Він став водимий - рішення приймали за нього.

Що може бути страшнішого, ніж людина, позбавлена власної волі. Що може бути потворнішого, ніж християнин на службі у сатани!

І, нарешті, мені пригадалося, як він радо випалив: — Моя пацієнтка, яку лікував від безпліддя — невдовзі родитиме, і запрошувала мене приймати дитину.

Тоді я радів разом з ним за майбутню маму. Тепер з сумом думаю: з яких прошарків місячного сьйва стягнув він душечку юній киянці? Ім'я йому — Павло Пштика.

ДИВНО —

але мені здається, ми не лишень часто не розуміємо навіщо були потрібні ті, чи інші речі, що ще подекуди трапляються по старим горищам /і викинути шкода, і тримати — без толку, бо ні в кого уже й спитати — що то є/. Ми — в самій основі перестали розуміти увесь складний гармонійно сплетений світ речей, якими предки себе оточували. /Поруйнована гармонія швидко привела до появи неймовірної кількості непотрібних речей, які

пропадають, заважають, пеуються без роботи і, нарешті, дратують, поки не викидаються. невідомо й навіщо були придбані/.

"... віконниці робили від злодія з небес..." --- слухаю Гарафіну Петрівну і пригадую слова стареньких, що ще й по війні на дверях рідко у кого був замок, навіть як їхали десь на цілу днину з дому. /Принаймі так було на Одещині/.

Назавжди запам'яталося як розповідала Гарафіна Петрівна про звичай, що був у їх краї перенесений аж до недавніх часів. Коли якесь лихо забирано від сім'ї — голову, то за стіл — до обіду, вечері сім'ю уводив син. Хай би йому було і п'ять рочків — він мав мовити оті правічні слова господаря, і увести маму і сестричок до споживання їжі за престол Господній.

Не буду торкатися тут детально усіх "відкриттів", що зробив для себе, але маю глибоку переконаність, що тепло отих старовинних речей, яке ще й досі можна відчутти на долонях, торкаючись їх, мало таку ж силу оберегу, як і слово, бо жодна річ не творилася без нього /ні про які поточні лінії і роботи-автомати ніхто не відав/. а значить ще у зародку ним оповивалася і наснажувалася на добре і довге служіння родові.

Світ речей значно глибокий мав зміст, ніж вкладаємо в нього ми тепер. Не дивно, що зміліли й самі.

СВЯТІ

Для кожного християнина --- це хрест, ікона, свіча, свята вода --- у всіх ритуалах- оберегах, які подаються рабі Божій Гарафіні — несуть на собі головний очищувальний заряд — людині, що стає після щирого розкаяння до них з поклоном у допомогу.

Якось ми зайшли будньої днини у Богодухівський собор, що у Чернівцях. Людей було небагато. Перед нами попросила у священника свяченої водички молодичка. Він поцікавився: "Навіщо" — "Сусідка сказала". — мовила та.

Він їй відмовив, чим викликав у першу мить і наше щире здивування. Пояснити не міг, але і роздратування свого на наше зауваження, що "свята вода - уже тим більша від усякого зла, що вона — свята" — не міг приховати.

З тим і розійшлися. Пізніше я запитав у Гарафіни Петрівни про це. На молитву Господь сказав, що священник був правий: святу воду християни навчилися у магів використовувати собі і іншим на біду, так як і свічку...

Це мене заставило задуматися серйозніше над цими парадоксальними, здається, речами.

Відразу пригадалося перше Біблійне "Бог — Слово". І, як озоріння, ми же самі можемо, як діти Божі — словом — переключити добро на зло. У одну мить опоганити святиню, віддати її у владу сатані, цим його і підгодувавши.

Значно раніше міркував я і над тим, чому з кожним роком тиск і могутність сатани росте? Чому непомірна наглість його переходить усякі межі?

І дійшов висновку, що ми самі, християни, посилили його силу і владу над собою тут, на землі, віддаючи на службу лукавому охрещені // уже душі. Душі освячені, душі, у яких карається на хресті розіп'ятий Бог Любові, Ісус Христос. Який у наші душі не просився. Ми Його закликали, а потім Словом - продали, віддали сатані на терзання.

Сьогодні, роздумуючи над величчю кожного оберега, які Господь подав на спасіння через рабу Божу Гарафіну — прихожу до висновку, що всі вони освячені Словом до Нього.

І якщо Слово — Бог, то, перебравши скрупульозно кожне слово цієї книжки, ви не знайдете звернення до якихось інших сил, крім Сили Любові — Спаса Нашого і Управителя — Ісуса Христа.

Пригадалася мені принагідно телепередача "Оракул", яку дивився ще у 1994 році, у порі перших місяців співпраці з Гарафіною Петрівною, свого прозіння і становлення.

Подивував мене герой її тим, що, по-перше, про усе говорив відкрито, що результати зцілень дійсно мав величезні і рідко зараз знані.

Але були кілька моментів, які мене тоді, ще не готового вирізнити зерно від полови, - усе ж насторожили.

Перше — герой сидів під стінами Києво-Печерської лаври і говорив, що живе як монах /дотримання постів - і т.д./. Друге — відвідує постійно і регулярно Храм Божий — але в Ісуса Христа не вірує, а вірує в нову еру — еру досконалих, яка ось-ось гряде. І навіть називав сузір'я звідки. І якщо християнська мораль трималася на тому, що людина залежала від своєї родовідної і сама рід визначала способом життя, то невдовзі нас почнуть готувати до нового мислення і сприймання світу — коли одна /кожна/ людина буде у відповідальності за всіх, і за планету в цілому.

Почну спочатку. Взавши на озброєння пости, той чоловік очистив себе для великої роботи, яку від нього вимагали ще з юнацьких літ /про що він відверто розповідав/. Вимагали — маю на увазі — "космічні вчителі і наставники". Його вони й вели по житті. Часто були невдоволені його вчинками, вибором вузу і т.д. Мені достатньо Ісусового: "Ніхто не прийде до Отця інакше, як почерез Мене", - аби викрити блюзнірство цього сатаниста - наглого і

відвертого /їх, до речі, досить мало, хто би так сміявся в очі Богові/.

Та видно прийшов час.

Але веду не до того. Як на мене, то після п'ятидесятиці на землі дійсно утворилася і жила по Божому промислу, Силою Святого Духа і Жертовністю Ісуса Христа — нова спільність людей — християнська Церква - і відтоді уже /я це відчуваю, більше ніж навіть розумію/ кожен християнин /той, хто при охрещенні узяв у душу частиночку світла Христового/ у відповідальності за увесь світ. І з ним тісно пов'язаний кожним своїм кроком і порухом душі. Бо саме дітям Божим охрещеним — дано творити нову реальність, мати вплив на доокілля — помноженою силою, якою споїв їх Спас.

Інша справа, що нам цього ніхто не розповідає і, звичайно, ми не розуміємо не тільки свого значення і місця у Всесвіті /кожен окремо!/ але й у Церкві Христовій, і на всій планеті.

Я переконаний, що і через це — сьогодні у переддень Великої розмови Отця з дітьми послав на землю Він /і тим розмову почав/ — рабу Божу Гарафіну, аби кожним словом, що йде по через неї на молитву до Ісуса Христа — з дня у день доводити — єдиний правитель, і вершитель доль на землі — повновладний і непереможний — по волі Отця Небесного — Ісус Христос — сьогодні, подає в останнє руку допомоги тим, хто годен і прагне за ту руку ухопитися, аби почути, очиститися і увійти у Новий Єрусалим.

Не так давно я пережив велике потрясіння, коли, здається, у повноті відчув у собі реальну присутність розп'ятого Бога Любові.

Я йшов вулицею, я ніс Його у собі і боявся незграбного поруху .

Я ніс Його — в ранах, закривавленого і змученого. Я не хотів Йому причинити зла.

Так було. Було, але через мою черствість і убогість притупилося те відчуття дуже швидко. І тільки час від часу — нагадую собі, що є у мені, доки я дихаю, — розіп'ятий Бог Любові. І кожен мій гріх — це новий цвях у Його зранене тіло, новий плювок у Його очі.

Прости, мене, Ісусе. По Твоїй милості жию.

Цю свою думку хочу завершити ось яким висновком. Не подається і ніколи не подавалася доля на молитву Гарафіні Петрівні тим, хто був по добрій волі під впливом магів, екстрасенсів, чародіїв, Кашпіровських, Чумаків...

Тепер я зрозумів чому.

Маючи у грудях розіп'ятого Бога, понесли Його християни на терзання до сатани.

Бо сатана — це будь-який проміжний дух. Як би він себе не величав. Згадаймо Христове: хто не зі Мною, той проти Мене. Сірих тонів у Новому Єрусалимі не буде.

Доки — християнин живе — Бог у нім. А значить — чує його і знає усе про нього. І готовий при розкаянні допомогти.

Тому-то і не прощений гріх, коли розіп'ятого, стікаючого кров'ю на Хресті Бога несе по своїй волі — на терзання до бісівських сил.

Несе Того, Хто уже віддав себе у жертву, Хто без міри наповнює Собою чашу у храмі. Хто посилав ангелів до коліски наших дітей.

Хто терпить і терпить.

Оті не людські муки у кожній душі.

Розіп'ятого ми віддаємо Його на поталу бісам — та їм ще за це і платимо. Перевершили Іуду.

Час від часу я звертатимусь до своєї пам'яті, у якій за Промислом Божим, затрималися зустрічі і бесіди з

багатьма знахарями, травознаями, чарівниками, екстрасенсами.

Усі вони — мовили, . Словом в'язали канал між собою і людьми. По-суті, уся моя розвідка і полягає в тому, аби відкрити і для себе і для вас велич Господнього Слова, яке принесла і донесла !/ раба Божа Гарафіна.

Чесно вам скажу: для мене дуже багато з світу реалій Божественних, у якому живе Гарафіна Петрівна, видавалися просто казковим. Не вірити я не міг, бо усе вершилося по Господнім Слові, що йшло з уст Її, і продовжувалось у долях тисяч людей, але, здається, усі вони і я на якийсь час потрапляли в іншу реальність, де діють інші закони...

Це відчуття роздвоєності світів у нашому житті видається мені найбільшою трагедією християнства. Втративши у собі відчуття живого Бога, Його повсякчасну присутність у кожній миті нашого життя, як творення своєї дороги Долиною Сліз — люди осліпли у ній — і увійшли в ілюзорний, вибудований на юстиніанівській основі світ, який називають своїм домом.

Люди — розкололи у собі душу, понівечили у ній Бога. Бог у людині змовк.

Тихо стало у душі і порожньо.

Я думаю, ви зрозумієте мене, коли вирвався з того світу — прокуреного і пропитого, брутального і цинічного, розбещеного і цинічно підступного - у тонке мовне плетиво розмови з іконами, у казку дивовижних зцілень по Слові Господнім, у реальне відчуття присутності Отця.

І уже тепер, оглядаючись на цей, такий короткий у часовім вимірі шлях, — і такий насичений і драматичний у вимірі душевних крахів і чистилищ, — я розумію, або тільки починаю розуміти, в якому світі

жили мої, такі недавні, предки. Які вони були багаті отим Словом, отим відчуттям Бога у світі і у собі...

І як здрібнилися ми сьогодні, як Діти Божі...

Пригадується, дуже часто бабуся Гарафіни Петрівни - раба Божа Лікерія. Ось і тепер вслухаюся у розповідь Гарафіни Петрівни.

Коротко мовить: "А на Зільника ішла бабуся на свою поляну. І мала кожна квітка упасти їй у долоню. То Зільник благословляв на увесь рік — на зцілення людей".

Казка? Для мене — реальність.

Але за цією короткою оповідкою — відкривається тепер таїна отого дивовижного і багатого світу, у якому природньо /без шарахань у різні течії, у йоги і брахма, у екстра- і біо-/ жили наші предки — християни.

Вони жили і творили у тім світі свої душі і Христовий світ на своїй, Богом даній, землі.

Скажіть мені, чим відрізняється з першого погляду бабуся Лікерія від тих, кого ми знаємо з літератури, і ... кого називаємо знахарками?

Зовні нічим. Йде жінка збирати цілющі трави. Прийдуть по них люди — вділить кожній по хворобі.

Як було завжди.

З позиції сьогодні — усе то я бачу інакше.

До схід Сонця приходила раба Божа Лікерія — читаючи молитву на свою поляну. Схиляючись до кожної квітки і травини, що хотіла брати до ліку у цьому році — читала, промовляла одні і ті ж слова. Слова, — звертання по благословіння.

Вона просила благословити її на це. Не брала жодної билиночки по своїй волі. І щоразу Іван-Зільник сам рвав ту квітку і клав їй до рук.

Чому? Я впевнений — він у її молитві — чув у кожнім слові — оту щиру відповідальність християнки служити Богові, людям. Готовність

прийти на допомогу заблудлій душі — і Силою Божого Слова і Духу — допомогти їй, як буде на те Господня Воля. По величі її душі — що мовила тоді Словом до Бога — і воздавалася їй сила і благодать Господня.

І якщо раніше я би думав, що то травами вона цілила людей, то тепер підказує мені душа — отією Силою Господньою, що стяжала по мірі своєї віри і любові, а вже тоді тим запасом живильної сили, що вділила у кожен травинку Матінка Земля.

І разом з кожною крихтою бережно пров'яленого і просушеного зілля — брала людина і крихту її душі, з її молитвою, з її Любов'ю, з її відданістю.

А тепер я мушу зупинитися на двох колоритних особистостях у фітотерапії.

Один живе на Вінничині, травознай. Має дійсно унікальну розвідку — друковану книгу про зелений дивосвіт Поділля.

Якось копаючи картоплю на городі у раба Божого оного, я став свідком, як він замовлянням зупинив дощ. Один раз. Через годину — другий. Потім розповів, усе що хотів /бо багато тримав у таємниці/ про курси головного чародія України — Яремича.

Коли ж я став свідком, як раб Божий Василь у Трускавці купив ікону святого Миколи Чудотворця, то з щирим подивом запитав, як це він умудряється просити сили у таких різних сил? /Цікаво, що тоді я ще був не охрещений і рабу Богу Гарафіну не знав/.

Перший і єдиний раз оний глянув на мене зле і випалив: "А хіба не все рівно?! Коли гине людина? Коли вона помирає і просить допомоги?!"

Це мені пригадало мага, що заряджався від Місяця, спілкуючись з ним ще з дитинства.

І захотілося сказати цьому: "Ні! Зовсім не все рівно!"

Плутаючи праведне з грішним, ми втягуємо землян у ще більшу непролазну пільму.

Тепер мені хотілося б розказати і про маленьке відкриття, яке зробив і для пана оного, що на ім'я Василь.

У його домі було кілька полицок у шафах, щільно закритих із застережливими записками.

Лишень після того, як побував на курсах Яремича і почув як готують для власних послуг духа у келиху, я пригадав ті закриті полиці і зрозумів, що пан Василь якраз духи і ростив. Коли ми знову зустрілися, я поцікавився, чи виконує дух його забаганки. Шевчук на мить знітився, що я відкрив його "тайну", а потім сказав — "ні". З'ясувалося, що пан Василь намагався його використати у сеансах під час прийому хворих — але дух не подавав ніяких знаків про життя.

Ось тоді я і нагадав інструкцію, а точніше ключик, який забув використати Шевчук. Яремич наголосив перш ніж дух почне вам лікувати людей, він має допомогти вирішити усі ваші проблеми. Фінансові, побутові, сімейні. Тільки після цього дух може допомагати іншим.

/Цікаво, що саме це стало тим камінцем об який я спіткнувся і хтось мені зсередини сказав: "Так продається душа сатані."/

Виявляється раб Божий Василь про це забув і все бідкався, що не поселяється у його глечиках дух, не росте...

Що мене особливо вразило на курсах Яремича — я вперше відчув на собі мантри /яка мене скувала невидимими ланцями/.

Відчув, що колдуни сповідують агресивну школу — бо вчать послідовників "виховувати" ближнього, бити його енергетично, колошматити своїми астральними потусторонніми слугами, як той поводить не так, як би вам хотілося./ Тепер мені тільки пригадалося: "Не

судите — да не судимы будете". Куди там — цілий базис головний колдун підвів під свою ідеологію виховання. Навіть слово "праведність" — назвав/.

До речі величезну кількість часу приділив Місяцю, розказуючи про "наших" на нім. Про те, що вони там роблять; як живуть, як звідти нами керують, чого прагнуть, як з ними виходити на зв'язок. Тепер у мене немає ніяких сумнівів у печальній участі супутника Землі.

Приклад, вищезгаданого пана Василя доводить, як легко без глибокої християнської підготовки, добрий у своїй основі, працездатний, обдарований християнин потрапив під вплив сатани. Страшний вплив і міцний.

Молю Бога, аби вирвався і оний і ті десятки, а може і сотні талановитих і добрих людей, які заплуталися у сітях словоблудів — служителів диявола, бо готові широким прислужитися своєму народові — а тепер його неймовірно швидко і ефективно руйнують і розтлівають.

Нарешті останній у цій черзі приклад. Відомий — і сьогодні чи не найвпливовіший фітотерапевт — Євген Товстуха з Яготина.

Довелося мені побувати у нього кілька разів, як журналісту, спільні знайомі дали можливість задати кілька питань і особистого плану.

На той час я уже заплутався з магами, чародіями і просив ради у Товстухи. Він мені відкрито і категорично заявив, що ніякого Ісуса Христа не визнає. Є наші боги — їм і поклоняється, йому вони і силу дають, з ними й спілкується, чого і мені бажає.

Чесно скажу, що на якийсь період мене Товстуха збив своїм напористим тоном, переконаністю, ваговитістю.

Опісля мені трапилося бачити уривки телефільму про нього — там бігала жінка — по городі і розганяла

хмари заклинаннями, а ще герой багато говорив у відбитках нічного кострища.

Не любить Товстуха Сонця.

Вже згодом подумав я — тисячі, а може і десятки тисяч християн йдуть до Товстухи за допомогою /читають його книги/. Дає він їм трави, екстракти, мазі.

Дає — насичені словом ненависті до Бога Любові, зневагою. Що ті ліки лікуватимуть у християнській тілі? Що цілитимуть?

Гірко мені стало.

Бо новостворений інститут і академія народної медицини, як нікого, чествували на котромусь із ювілеїв саме Товстуху.

Практика. А може ідеологія уже?

Такі ось мої невеселі спостереження і роздуми над християнами і їх "цілителями".

Я щасливий тим, що почув вчасно розповідь про бабусю Лікерію, що побачив /отим внутрішнім зором/ її у молитві коло травиночки, почув тиху високу і любов'ю сповиту її молитву...

... маю щастя писати про її онуку — рабу Божу Гарафіну.

І нарешті останнє.

Багато сьогодні є фірмених, сімейних гомеопатичних аптек. Більш і менш відомих. Одна з них стала відома і мені.

Історія проста. Довго вивчали трави чоловік і жінка. Важко робили екстракти, цілющі витяжки з них. За роботу їх багаторічну люди воздали як могли ... і потекли гроші. А екстракти закінчилися, а часу не стало, а журналісти напосіли ... і тоді пішли у хід сухі трави, що запарювали і у той розсіл додавали обезболюючі наркотики.

Пила людина, смертельно хвора, що віддавала, як правило останнє у надії на чудо лікарів — на якусь

днину-другу їй ставало дійсно легше /біль приглушував наркотик/, а потім знову звивалася і корчилася у болях. Часто не покаявшись помирала...

Гірко і сумно усе це бачити на рідній українській землі.

І тому так голосно, на повні груди — сьогодні в очі всім магам, чародіям і екстрасенсам, знахарям і подібним незліченим слугам сатани я кричу — стійте! Не убивайте душі християнські! Не розпинайте розіп'ятого у них Христа! За кожную дасте відповідь Отцю.

І як свіжим паросткам радію листам, де пишуть Гарафіні Петрівні молоді лікарі, шукають істини у її Слові. Очищають вони хворих спершу Словом з Євангелія. Радяться. Просять допомоги.

Ця книга і для них. Кому дано узріти — узрять.

Завершуючи ж роздуми над цими питаннями, пригадалося як недавно у однім листі жінка просила надіслати книгу "Прошу прийняти" і посприяти знайти для неї книгу "Я не колдун — я знахарь".

Не скажу, щоби мене лист особливо подивував. Каламбур у головах людей, духовна та інформаційна всеядність стали одним з виразників потреб нашого народу — виявом виродження християн у стадо обезумівших від нещастя і потрясінь людей, які шукають злагоди де завгодно тільки не в Бозі.

Згадав же я цей випадок, бо колись вперше упритул зустрівся з анатомією гріха. Побачив і почув багато з того, що вразило.

Йшов 94-й рік. Тоді з Гарафіною Петрівною завітали до видавця, тут її попросили подивитися жіночку. Була вона художницею.

Година вечірня. Я уже знав, як важко по обіді іде інформація на молитву виснаженій до краю Гарафіні Петрівні, але вона тоді рідко відмовляла людям, хоча і падала з ніг.

У жінки було щось страшне з обличчям. Набрякле, спухше, синюшне. Виявилось, що їй недавно витягли зуба, і як не поправляють справу — усе іде на гірше.

Через кілька хвилин почув:

— Бачу у Вас вдома з вікна спускається гардина, але не до підлоги, а прикриває щось під вікном, якийсь предмет.

— Там у мене ящики посилочні.

— В одному з них причина вашої біди. Там бачу книгу. Що то за книга?

— Мені кілька днів тому прислали на замовлення літературу. Є там і “Magia”.

— Ви її читали?

— Ні, ще не розгортала.

У цієї жінки уже починалося безповоротне враження крові, і ніякі переливання їй би уже не допомогли.

У її долі — це була остання крапля бруду. Велика і чорна.

У астральному плані — смерть її уже відбулася, тому дуже довго і важко вимолювала раба Божа Гарафіна ритуал на спасіння жінки. Вимолула. Знаю — та невдовзі видужала.

Ось — вона — книга. А в ній Слово. Слово — яке розпинає у нас Бога Любові.

Навіщо Отцю діти, що Його найулюбленішого Сина убивають у собі Словом?

Думаю це питання кожен з нас може поставити і собі — переглянувши за одно і книжкові полиці.

Тому ще раз скажу — для мене як християнина, що сповідує Нагорну Проповідь і сьогодні свідомо у житті керується Словами Спасителя: /Хто не зі Мною, той проти Мене/, — усі екстрасенси, біоенергетики, колдуни і маги, знахарі і цілителі — усі, хто не йде молитвою до Ісуса Христа — не з Його Сили бере Дари на зцілення — губителі християнських душ. Усі

до одного. Бо ніколи ніхто з святих не сказав, що він цілить — “Господь цілить” — мовили святі отці, як один. І знали, що так воно і є, бо й були провідниками пречистої Його енергії Любові, яка палила родове зло, прибирала причину біди в душі — і минали тілесні каліцтва, вершилося чудо.

З’ясував я собі назавжди — у християн іншого методу немає, як прибрати з душі гріх — а за ним неодмінно відходить і хвороба.

Усе інше — блуд і обман, перегон хвороби надалі, на дітей, онуків, обман самого себе. Розстрілювання свого кореня. І на жаль, як часто сьогодні — уповання на “цілителів” від сатани. Зупиніться християни. Пора.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ

до обірваного слова, про речі довкола нас, пригадав, як на Великодній тиждень 1995 року я мав щастя записати у Великому Кучурові з уст Гарафіни Петрівни її пречистий “Затоптаний цвіт”, що став джерелом знань для багатьох учителів народознавства, усіх, хто потягнувся душею до нашого древнього могутнього кореня — такого чистого і пелюстково ранимого ... Тоді ми записали радіокнигу. І ще додавалося серед інших немало тем, які у рукопис самої книги не увійшли.

Серед них розповідь про воглинду. Я не випадково зупинився на переказі однієї з радіобесід, бо у них є те неймовірне для нас сьогодні багатство, яке на жаль, громадою так і не можемо, а правильніше не хочемо осягти.

А полягає воно у тім, що кожную традицію, народний оберіг може висвітлити і просвітити на істинність і дієвість молитвою до Ісуса Христа — раба Божа Гарафіна. Колись протягом десятиліть

збирала вона по крихіткам знання, які сьогодні може подати не лишень у Господнім світлі по їх значимості і важливості, але й значно доповнити, розширити, поглибити.

Отож воглинда. Щойно переслухав ту радіобесіду, і вирішив вам коротко оповісти, бо, на жаль, ніхто досі не виявив інтересу до п'ятнадцяти касет у яких 51 розповідь і Слово, Слово — за яким їдуть звідусіль.

Від старожилів дізналася ще раніше Гарафіна Петрівна таке: дзеркало приймали до оселі з великою засторогою /багато жінок побожних і досі дивляться у гладінь трьох зібраних вод/.

Коли ж таки наважувалися унести до хати, то розміром 15 сантиметрів вмонтовували у піч — там де пікся хліб. /"Де хліб випікається — Господь Духом Своім захищає"/. Дзеркальце було так зависоко аби діти до семи рочків, не могли до нього дотягтися.

Дзеркальце обов'язково було кругле /відбивало вночі місячне сяйво з хати. У кутах дзеркала — купчиться усяка нечисть/. Дзеркало ніколи не дарували — дарувати цим біду. Ніколи не приймали — перебирати біду в когось. Сонячні зайчики ніколи не пускали — бо цим людина відбиває щастя від себе. Єдине — де дзеркальні ромбики благословляли — були дівочі вінчики і парубоцкі капелюхи на відкритих гульбищах. /Під сонцем дзеркальце затулювало сонячну енергію — розганяло довкола зло/. З народного: Коли дзеркало тріснуло, хтось із благочестивих предків подає нам знак — час братися за розум; дзеркало помутніле лишали у хаті швидше ніж вносили б нове — воно теж як оберіг від святих душечок; коли дзеркало розбивалося — прямий сигнал — до катастрофи крок: переглянь свою душу, випорожни її від гріхів, аби хмари зібрані над головою свічі твого життя порозвіювались, позникали.

З народного: — під час похорон і після них усі 40 днів дзеркала вкривали рушниками. Опісля дарували бідній людині. Вона їх по краях обпалювала трьома свічками: Стрітенською, Йорданською, Великодньою — вважалося такий рушник надалі нечисть від себе відсікає.

Нарешті — пояснення усього цього дивного світу довкола воглинди — таких строгих застережень і оберегів — у народі:

знали — що дзеркало — це вихід у паралельний нам світ. Коли ми стоїмо перед ним, то від нас віддвоюється наш астральний двійник — і незахищений потрапляє на розтерзання потойбічній нечисті. Ми від дзеркала відходимо, а він у нас повертається з пробоїнами, а це — зародки хвороб: частина нас назавжди лишилася там — на поталу нечисті.

Діти — ангели. Їх нечисть просто могла розітліти своєю чорнотою. Тому до дзеркала /воглинди/, їх просто не підпускали.

Усе це підтвердилося, коли детально, одне за одним, брала на молитву до Ісуса Христа раба Божа Гарафіна. Досвід значно розширився, коли Господь подав їй знання про воглинду, як з нею поводитись, чого остерігатися.

Дописую — уже тезами — третю сторінку та й думаю: а чи багато би я міг розповісти про дзеркало ще два роки тому? Чи розумів його природу? Чи відчував руйнівну силу?

Сьогодні ж готовий послідувати пораді однієї мудрої жінки:

— Викинь воглинду з хати — і дивися у дзеркало душі.

ОЦЕ СПРОЩЕНЕ

світо і Богосприймання — видається мені однією з перемог сатани, його технічного прогресу. Бо наплодивши неймовірну кількість речей довкола себе — ми не лишень втратили з ними отой ключ духовного оздоблення, тепла, яким відмикали їх предки, а просто стали залежними від них і дуже часто — безпорадними.

Можливо наші дітки зможуть опоетизувати олівчик, і стільчик — у них /на жаль, сьогодні далеко не у всіх/ — ще живуть ангели-поводирі — світлі провісники Божої благодаті і мудрості.

Поруїнувавши зв'язок Словом між собою і довколишнім світом — людина збіднила не лишень речі, які стали холодними і колючими, а й саму себе.

Деградація духовності йшла напрому з втратою першооснови Слова — як каналу Славлячого Бога.

Дозволю собі і тут використати одну з новітніх інформацій, що прийшла на молитву рабі Божій Гарафіні.

Отой фантастичний для нас вік — 800-900 років, який проживали земні перші люди — пояснюється тільки тим, що вони повсякчас проводили у молитвах — славлячих Бога:

І по мірі того, як ми розхолодилися до свого Творця і обернули очі від Нього на себе — вкорочувався нам вік. Кожне брудне, не Богоугодне слово забирає з нашого життя — години.

У цій книзі ви знайшли ті приклади, з якими довелося зустрічатися Гарафіні Петрівні упродовж п'ятирічного прийому людей, коли одне — необачне луте слово — приводило до трагедії через роки, місяці.

Мені ж згадалася одна давня публікація, де журналіст зібрав до купи відомі факти оцього нашого сатанинського поведження зі словами. Трапилося

навіть так, що йдучи лісом, мати кляла свого маленького сина, за якийсь його вчинок. І коли сказала нарешті: “Щоб тебе чорти забрали!” — вони його й забрали у прямому значенні слова.

Страшною ситуація була ще й тому, що при усім бажанні священник не міг зарадити біді, і як тільки нещасна жінка йшла тією місциною — чула жалісні крики свого дитяти, що просило її порятунку від мук.

Нарешті, священник порадив матері відпустити душу сина — зректись його, аби та її більше не переслідувала. А це значить назавжди відірвати своє дитя від себе, віддати на терзання сатані, без жодної надії на спасіння.

Розмірковуючи над подібним Гарафіна Петрівна мовила: “Ви кинули у Всесвіт позив вібраційної хвилі такого порядку”. А я, читаючи тепер ці слова, подумав: як змаліла, здрібніла людина під тягарем своїх гріхів, яка мізерна стала, потолочивши в собі і заплювавши розіп’ятого Бога. Хіба вона відчуває свою органічну єдність з тим Всесвітом, про який мовить Гарафіна Петрівна. Хіба вона здатна урозуміти велич свого покликання і потягу свого триєдиного освяченого Богом єства?

Хіба вона відчує себе **Дитям Божим**?

Отим, що скаже горі — зсунься, і та зсунеться, отим, що може стати, як Учитель, отим, що чує повсякчас у собі Голос Отця?!

Нещодавно почув від знайомого, якому сміялися маги у лице: хто говорить, що чує голос Бога — вартий лиш бути у психлікарні...

Це страшно, бо говорять вони упевнено і такі їх слова остаточно підривають віру людей. Я відповідаю вам — служителі сатани: кожен християнин може і повинен чути і говорити з своїм Отцем Небесним.

Він може це робити саме тому, що при охрещенні увібрив у себе частинку Ісуса Христа — нероздільного з Отцем і Духом Святим.

Питання лиш у наших прагненні позбавитися гріха, бути перед Творцем чистими, а для цього Він дав нам усе, що міг. Дає нині і цю Книгу...

А магам ще одне слово — ви теж власність Бога, як будь-яка річ, створена у Піднебесній. Річ уже не потрібна хоча би тому, що убиваєте Сина Його єдинородного. В тім і велич Отця — що міра терпіння Його — Божественна, і дає Він і вам можливість сьогодні визначитися.

Тому ви — як усі неохрещені — не більше як камінь, чи дерево. Але ви — злі, у Днину суду — зотлієте першими, як не стане розуму сьогодні розкаяться, ритуалом очиститися, попалити сатанинське надбання, як це зробили ваші далекі предки у Ефесі.

А ось прості християни, що носять у собі частинку Живого Бога — Ісуса Христа — і є тому Його Діти, і вже не власність просто Божа. І стали завдяки єдності з Спасителем — одним Тілом з Отцем. Тому і можуть чути Його. А як правильніше — то мусять, особливо сьогодні — у переддень Його приходу. Кожне Його Слово. Бо зрадили Спасителя — здається уже усі, хто тільки міг.

Повертаючись — до нашої духовної здрібненості, хотів би звернути увагу ще на одну дивну річ. Кілька днів тому Гарафіна Петрівна розповіла якої руйнації завдають тілу дезодоранти.

А мені у ту ж мить пригадалася п'ятнадцятирічної давності бесіда з професором-хіміком Фіалковим. Тоді він розповідав, як дезодоранти руйнують землю, воду, континенти і океани уже. Я на мить застиг — усе що тоді оповідав хімік і що сьогодні розповіла

Гарафіна Петрівна — уже стосовно людини — співпало.

І у мені знову зазвучав її вірш:

**Чужа планета Гарафіна
Лицем тулилась до землі, —
Світилась світельцем в імлі
Чужа планета — Гарафіна...**

Сьогодні у мені зріє переконаність — кожна освячена Духом Господнім християнська душа — це цілком самостійна планета. Грандіозна і велична. Порозуміти б нам це. Відчути.

І вражають щодень нові відкриття, що подаються Творцем Гарафіні Петрівні — про вії і косу, нігті і брови... Про кожную частинку нашого тіла оповідає Отець. Тайна за тайною. Які то будуть дивовижні книги відкриттів!

Дай Бог, аби ми всі взялися до каяття і очищення, аби узріли себе такими, якими бачив, коли творив нас Отець Небесний. Скільки того багатства розсипано по наших тілі — не зміримо. І уміли ще його берегти у народі донедавна. Отож і дивуєшся, як швидко ми його перекинули у торбу сатані — а цим і своє здоров'я, і своїх діток. Здається — в одну мить.

Слухаю про дівочу косу і усе дивуюся гармонії: ось вона формує здоровим дітородний орган, а тут уже збирає на себе біди, аби лишити їх потім у воді, а он і судженого коса закликає. Свою половинку.

Є багато у Божім світі того порядку, що осягаю я не одразу. Такі уже склалися стереотипи.

Так, у Бога своє мірило краси людської, краси Дітей Його. І у тім я переконуюся, коли починаю пригадувати дивовижні факти п'ятирічного досвіду прийому людей.

Ось дівчина прийшла. Хлопці обходять десятою дорогою після першої ж зустрічі. А вона вродлива і не

дурна. Показується на молитву і рїх: задовгий язик до мами. Остепенилася — пише лист: зробила ригуал прохання прощення і, як Ви і говорили, зустріла хлопця, ніби ліпленого з Ваших слів — навіть татуїровка у нього на руці така була.

Очистилася від гріха дівчина і очистилася вона для духовного сприйняття її Богом і людьми, відразу її половиночка і віднайшлася.

Я ось роздумуючи над цими розсіченими райськими яблуками — прихожу до висновку, що ми дійсно на землі маємо свою половинку. Тільки то родові гріхи відігнали нас від неї, а ще, в додаток, і своїми неподобствами закрили дорогу до єдиного серця.

І так сумно стало, коли почув на своє запитання, скільки ж Бог зводить отих рідних половинок: “На триста пар — одну”. І то далеко не усі стають з них щасливими, треба додати.

Який же то нещасний наш світ. На два 16-поверхові будинки — одна щаслива сім’я.

Але пригадуючи приклад за прикладом, як після духовного очищення дивовижним способом мінялася доля у сотень жінок, що приходили до Гарафіни Петрівни, я подумав: мабуть, комусь треба починати з себе першим. Омитися у Слові Господнім, увібрати Любов Його, покаятися щиро і стати перед очі Його чистим дитям — як то нам і личить. А тоді — по милості Його, як подасть нам нашу рідну від Нього половиночку райського яблука — не полінуватися і її відмити своєю любов’ю від гріхів, аби нарешті скласти єдину цільність, оте чисте яблуко, яке би не погидував взяти у свій сад Отець Небесний.

Іншого шляху я сьогодні не бачу. І не знаю чи він є.

Як підсумок, думається мені, тоді ми во-істину красиві — коли Духом еднаємося з Отцем Небесним, а у душі нашій не карається Розп’ятий Бог Любові.

ЗНОВУ І ЗНОВУ

Повертаючись до негарздів наших уже через призму нашого бачення усе ж не міг я багато чого осягти, поки не торкнулися ми якось теми — жінки. Її місця і ролі у сім'ї. Переглядаючи багато занотованого, усяк дивуюся, чого цього немає сьогодні, чому зовсім іншими стали жінки? Та й хіба вони почуваються жінками тепер? І весь жах отої фантастичної фемінізації бачиться у страшній духовній, словесній деградації ніжної слабкої половини.

Почути матюки з уст жінки стало так само звично, як і почути шум вітру за вікном.

Як далеко відкотилося слово Любові від тих єдиних губ...

Мені довелося стати свідком дивовижного перевтілення чоловіка, який страждав на нервозність, агресію, коли виспівала його хворобу жона, за рекомендацією Гарафіни Петрівни.

Не співала вона йому естрадних пісень і романсів. А отих — у дитинстві недоспіваних мамою колисанок — ніжних і теплих, як мамині єдині груди.

Відійшло лихо від того дому. І знову — відвело його Слово. А я довго ходив під враженням того випадку і усе думалося: ми не можемо вирости гармонійними, щасливими і здоровими, як нам з самого дитинства не виспівують тих співанок — усіх до одної, які потім звучатимуть у душі — теплим акордом у саму люту зиму. І ми ніколи не піднінемося сходинок за сходинок, як не мовимо за татом і мамою — наш оберіг, наше знамено, нашу любов — “Отче наш”. Ми ніколи не окріпнемо в Духові, як не вилиється з душі щирою ота молитовна пісня хвали і вдячності Творцеві — без підказки, без нагадування, а з потреби власної душі, зрощеній на маминій співанці, на бабусинім слові до Бога, на переказі Євангеліє

дідусем, коли у тім слові — чарується і росте душа. Коли з ним відкривається той світ, до якого треба дійти через Долину сліз.

Ми не дійдемо — не мовлячи тих молитов, ми не дійдемо не увібравши і не виспівавши тих молитовних пісень. Ми упадемо в дорозі без Отого Слова.

Я це відчув уже на собі.

І коли бачу у натовпі жінку з тифозно остриженим волоссям, у брюках і без хустки, що димить цигаркою на розмальованім лиці — то це уже, як на мене, наслідок, до якого вкотилися обезволені Єви.

Потопилися три кути у хаті, що тримала їх від перших сімей Єва.

Я не знаю їм назви — тим кутам, та переконаний — усі вони мурувалися на Слові Любові. Тепер по кутах — по три чорти. Нові господарі. Нові часи. Часи останні.

І якщо чесно — то стає жаль тих затравлених, злих, агресивних жінок, що піднялися на одну сходинку до Адама, витруївши при тім себе. Шкода, що не відчувають вони повноти материнства, що зубожіла тілесна любов швидко набридає і потягне на звироднілі статеві стосунки, що нечасті діти виплодяться геть не такі /а з чого їм бути такими, як розвів Господь половинки?/. Що не відспіває вона своїх пісень, не вишиє милому до весілля сім сорочок і оту єдину — у якій і вінчатися і у ній же у домовину.

І ніколи не підніме очей до Матінки Божої у лагіднім материнськім спокої — з вдячності і жіночого розуміння, а падатиме у відчаї на коліна, коли приходить лихо, та й не одне, коли голоситиме по усіх трьох кутах — а у відповідь лиш регіт сатани — і його очі, і його шерсть.

Так сумно наче би викинули себе самих в аборті жінки — з лона землі — хай важкого, але того

єдиного, яке давало повноту шастя християнки, матері, жони.

Вони осиротіли в Слові...

Чомусь нагадалося мені тепер: “Усе сатана осяг, та не знає тайни Євиної утроби”. — так я коротко записав з уст Гарафіни Петрівни у робочий щоденник.

Я знаю — у наших Євах-планетах — зароджуються планети-діти — і доки зріють вони в Любові — Бог милує нас.

Ось тільки — усе частіше чую: “Не можу подивитися у очі дітям. Часто присилають фотографії діточок — а з оченят їхніх — такий морок і такий жах — що не годна звести очі”, — оповідає Гарафіна Петрівна.

Я подумки повернувся до отого хлопчика, що грався з Ангелом Господнім у келії святого Серафима Саровського.

Наші діти ангелів не мають.

Бо навіть коли ми не вінчані їх ведемо до охрещення — ангел не надходить до них, поки є ми при них. Хіба аж коли розлучаємось з ними.

Без нашого щоденного каяття і щотижневих відвідувань храму, без щоденного самоочищення — отой родовий бруд з усіх останніх воєн і революцій, голодоморів і репресій, п'ятирічок і перебудов, нарешті базарів — перетікає у душу новонародженої дитини. І ще в ангельськiм віці дивиться з її очей — рогатий — не вигнаний з душ предків покоління за поколінням; не вигнаний нашим вінцем — дивиться і шкiриться бо наша дитина уже його.

Страшно. Боляче, але не безвихідно. По великій милості Господній є обереги і від цих напастей у книзі.

Бо вигнати сатану з душ дитячих — можемо сьогодні тільки ми.

Він же їх зжирася усе частіше, як ми того не встигаємо зробити.

Серед великої кількості — повчальних виховних оберегів: мене привернув до себе такий:

“... коли парубок у товаристві зганьбив себе, чи пішов про нього лихий поговор, він кидав побратимам капелюха під ноги і вони його м'яли: виганяли з Адама біса. Такий Адам 5-6 неділь ходив з непокритою головою, аби вивітрювалася його нечистива голова. А як була зима, то кучму закидували на щонайвищу ялицю, “би смерть його нащадків не їла за його гріх”. Там вона розмокала до весни, а такого Адама завивали у хустину, “бо той, хто зганьбив Адама, вже не Адам.”

Уявити сьогодні таку ситуацію важко — занадто далеко відкотилися ми від чистоти, але подивуватися розумінню і витримці винуватця треба. Зверніть увагу — він сам кидав капелюха і не боронився від хустки.

Вони не були черствими наші предки. І я знаю, як пекло у того парубка в грудях, бо і його кохана те знала і бачила, а усе ж він переступав своє “я” — во благо праведності, во ім'я того, аби гріх і далі не посилювався і не ріс у нім на тій ґрунті.

Ось саме це розуміння: як на мене, повністю відсутнє сьогодні у християн.

Важко, незмірно важко виказувати вголос увесь бруд, що наніс сатана до нашої душі, інколи, здається, — ліпше би тебе пекли червоним залізом — але виказати свої паскудства важче і нестерпніше.

Та у тім то і все. У Слові наш рятуюнок. Висповідане під патрашіллю стирається у всій повноті мовленого і лишається настільки ж незмитим з душі — наскільки невисповідане, не перелите у слово.

Думається мені народ добре відчував оцю внутрішню драматичну боротьбу кожного християнина з сатаною, з гріхом у собі.

І, як на мене, не тільки допомагав зріти молодим, але бути готовим виказати гріх громаді, аби світло любові той гріх розітліло, аби усім миром вигнати сатану з понівеченої гріхом душі.

Як на просту логіку — то зайвий клопіт. Згрішив — його проблеми.

Піде до сповіді — очиститься. Ні — то ні. Кожен торує шлях до Бога наодинці.

Така думка не раз зустрічалася мені і в літературі, і серед розмов. Чує моє серце — висіяна вона з сатанинського зерна.

У тім-то велич, і сила, і нездоланність, протягом століть Невісти Христової — православної церкви, що берегла вона ревно чистоту громади — і найдрібнішого в громаді, і найодинокішого сироту.

В цьому ви не раз переконаєтеся, прочитавши уважно книгу. Я же лиш хотів висловитися по деяким моментам життя предків, які видалися мені оповитими Божественною мудрістю і простотою.

Повертаючись до наведеного прикладу, пригадався випадок з практики Ґарафіни Петрівни, який я раз почувши — запам'ятав, і часто при нагоді розповідаю.

Приїхали до неї двоє чоловіків. Тато і дід — маленької дівчинки з села Городенківського району. Приїхали, як самі призналися — аби совість була чистою, бо в успіх не вірили, але край вуха почули про рабу Божу Ґарафіну і таки вирішили по дорозі завітати. Не вірили, бо дівчинка, що лишилася удома — мала давнє запалення мозку. І навіть в Києві відмовилися робити операцію — пізно.

— На молитву мені показало місця, де вони жили, і я побачила, що дівчинка грається коло річки, — розповідає Ґарафіна Петрівна, — у відповідь почувла: “Не може вона гратися, бо уже тиждень без

свідомості лежить і лишень губки їй змочуємо водою”.

— Дано їй гратися. — упевнено мовила Гарафіна Петрівна, — але від вас це залежить, а не від неї.

На дівчинку впали гріхи діда — бригадира, що приїхав з сином. Крутий по характеру — не одну людину зобидив за життя. Ось і треба було тепер обійти всіх до одного — живих і мертвих — і попросити у кожного за содіяне зло — вчинок і слово — прощення. Щиро.

Відїхали вони мовчки. А через деякий час прибула з того села ціла делегація: грається дівчинка біля річки. Грається...

Я щоразу хочу побачити того чоловіка, вклонитися йому — бо довів — можна побороти у собі ту скажену гординю. Можна стати вище свого “я”. Можна...

Тільки як дорого ми платимо подекуди за оте наше прозріння.

Тому і бачиться мені велика мудрість народу у тім, що не давав він плодитися гнидам у душах слабовольних грішників — помагав виносити на Сонце і давити.

Боляче, неприємно, соромно... але дорогою ціною плачено за наше спасіння — і значно більші муки там — у пеклі — довічні і ніким не відмінимі.

Як глибоко це розуміли, як уважно ставилися одне до одного, як допомагали чисто і рівно пройти життям усякому, кому ймення — християнин.

Поклін тобі, народе-праведнику.

Записавши не одну радіопередачу з Гарафіною Петрівною, я щоразу дивувався її мові, коли торкалася вона розповідей про зустрічі з старенькими, у кого і збирала отой “Затоптаний цвіт”.

Слухав і дивувався, і ніяк не вкладалося — що то не читала вона мені книгу — “Прислів’я і приказки”, а

так чисто і образно мовив народ сам у собі і від себе до Бога.

Я би так визначив цей взірець — образне обережливе навчання: “Як не схилишся перед старшим, знявши головного убору, то шезник долю твою схилить, не будеш мати каплиці і захистку над своєю головою”.

Як легко — можна розпізнати у нас сатану, знаючи народні обереги.

Ось читаю:

“Не дозволялося чужому лізти у хлопчаче волосся, куйовдити його, провести рукою по голові”.

Далі пояснення, яке не буду переповідати. Від себе додаю лиш: перше — волосся — антена-оберіг від Бога, кожна сива волосина — його віджилий воїн. А на чужій долоні — візерунок лихої долі — так часто написаний, а ще й енергія зла, яка проміниться часто з усього тіла, хоча на обличчі — посмішка лукавого.

Було це і раніше. Було.

А от тільки я взяв цей приклад на ваш розгляд так детально, аби кожен пригадав як сама по собі тягнулася й у нього рука покуйовдити волоссячко у сина знайомого. Тягнулася навіть перше ніж до правиці отця...

Послідкуймо за своїми руками й надалі, хай у цьому поруху стануть вони нам барометром нашої праведності. Було би тільки більше дитячих голівок.

НЕ МІГ

Обминути і допоміжних засобів проти чар ворожбитів, які упродовж століть нівечили християнські душі — розпинаючи у них Христа.

“На спадку місяця брали вербові прутики і забивали їх верхівками у сміття, виливаючи на них від ополісканого волосся воду: би ніхто на волоссі не міг накоїти зла”.

Зваживши на язичницьку основу народів Землі, легко можна було би і цей оберіг зарахувати до такого способу захистку, якби не вербна неділя, якби вербу не садили на берегах ставків, як оберіг від потоплеників, якби вербовими вінками не виганяли нечисть з хати.

Неодноразово чув я такі закиди на адресу радіопередач за участю Гарафіни Петрівни: — там не чисте християнство.

Я не хочу вдаватися у тонкий світ “чистого християнства”, як його уявляють деякі знавці, що не гидують між тим вдаватися до послуг знахарів і ведунів, коли не вистачає власної праведности, віри і стремління, а ще терпіння у дорозі до Бога. А тільки запропоную їм подумати і над цим народним християнським оберегом, що врятував не одну душу від чарів — чисте це християнство чи брудне?

МОЖЛИВО

— я буду занадто категоричним, але, думаю, по своєму ставленню до старих, “теплих” /роблених руками у молитві/ речей — сьогодні я міг би визначити рівень духовності людини.

Якось мій знайомий сказав — “тепла машина — з любов’ю зроблена, значить”.

Отак і я міг закохано дивитися на величню, зовсім мені не потрібну скриню. Поточену шашелем, але теплу кожним своїм вигином, відшліфовану руками біля країв, навіть у самім кольорі дерева — правічною основою з доброти.

Хай я видаюся вам диваком, але для мене це теж мірило нашої духовності, бо за отими простими речами — невивітрений дух праведників, що у молитві їх творили, що ними користувалися, що лишили нам у спадок.

І коли я мав нагоду жити у сільській хаті, де збереглося багато старовинних речей, то мене увесь час тягнуло сісти до столу на довгу лаву, хоч вона була тверда, дубова.

А тепер слухаючи як Гарафіна Петрівна розповідає про свого тата, що порубав колись мамою принесені з магазину стільці, я розумію кожне її слово про те, що лава зберігала єдність родини. І вірю, що по смерті тата, на нових стільцях, не стало злагоди і у родині Гарафіни Петрівни.

І коли мені трапилося колись побувати у сім'ї співаків, що одну з трьох кімнат зробили “під старовину” — то здалося тоді великою натяжкою на 12-тім поверсі.

А тепер просто міщанством, бездуховністю і якщо хочете, знушанням. Бо вводити у моду штучно, те що становило дух народу — це гріх, як би можна було собі уявити моду на когось із святих чи праведників.

Як на мене, то є великий нарощений поколіннями древній слав'янський дух християнства — в який ми або вплітаємося своєю ниткою, як у рушник-дорогу, або відлітаємо від нього як горох. Занадто він величний і строгий у своїй боротьбі за чистоту і праведність, аби убирати у себе сучасний мотлох душ і речей.

Він, як на мене, волів би пречистим відійти до Отця в усій своїй красі і незайманій величі, аніж забруднитися каламуттю мамони і дешевизни.

Не сумніваюся — у тому, що у багатьох читачів виникли запитання щодо ставлення наших предків до краси тіла... Слухаю Гарафіну Петрівну: “Лисина вважають старенькі, — це знак Божественної чистоти...” і трошки далі “Дрібно сікли польовий хвощ, настоювали на спирті, змащували краї п'ят, якщо починали лисіти чоловіки.”

Або знову: "... Бог кладе людині саме такі знаки, які їй треба..." і далі: "Дрібно кришили сиру картоплину, заливали водою, настоювали до посиніння, тим споліскували усе обличчя, аби не росло у жінок волосся над верхньою губою та бороді."

Не маю сумніву, що одна й та сама бабуся могла усе це оповісти, як цілком нормальні речі. Що це -- непорозуміння? Мені думається до певної міри початок відходу від Божественного провидіння ближче до вимірів людської краси за людськими мірками, бо коли я попросив Гарафіну Петрівну запитати у Господа про волосся на обличчі у жінок /інколи волосинки можуть виходити з тіла протягом кількох годин завдовжки у сантиметр, а потім так само безслідно зникати/ то з'ясувалося, що це неймовірної сили оберіг. І тільки безумці можуть себе його позбавляти.

Проте, як на мене, і гут вшановуючи Творця, наші предки покладалися частково і на провидіння, бо використовуючи природні засоби -- хвощ, картоплю та інше, вони віддавалися у руки природі, бо зрозуміло, що кожному не могло допомогти у однаковій мірі.

Погодимось, що це не має нічого спільного з нашими кабінетами краси, де жінок печуть лазером, як курчат табака.

Як на мене, то сьогодні, коли ми повідмітали з поперед себе усе, що тільки можна було відмести з Божих оберегів, у дикім безумстві рвіння до мамони і далеких зірок, варто б лишити на собі хоча б те, що ще лишилося і що кожному Бог дав щиро і уміло, як той Отець, що однаково любить усіх, у кому карається Його Син, усім прагне допомогти, усіх захистити.

Велика Його міра любові.

Проте, правду кажучи, я хотів би ще на кілька рядків загриматися бо видається мені тема ця значно глибшою у космічному її звучанні.

Якось говорячи про маму і дитя Гарафіна Петрівна оповіла таке: бувало у народі матері злизували з дітей родимки. /Цікаво, що карта цих космічних міток колись читалася на тілі багатьма жінками дуже легко. Часто вони попереджали про біду — саме про ці випадки і йдеться/.

Злизувала постійно молячись і просячи у Бога захистку від того нещастя про яке попереджала темна цяточка на народженику.

Пригадавши тепер цю деталь бачиться мені світ тіла, і кармічної визначеності, дії молитви і материнської чистої сльози во Славу Отця Небесного, значно глибшим, і на жаль, багато у чому втраченим.

Мені неодноразово траплялося чути, як на молитву до Господа — подавалася Гарафіні Петрівні — ота дивовижна карта — на тілі людини, коли у тім провидиця відчувала необхідність.

Та хіба багатьох нас отак чує, і багатьом по милості Своїй благодатно відповідає Ісус Христос?

Досвід стареньких розгубили, а праведності не набули.

Проте хіба тільки це?

Бережімо усе, що Господь нам додав, як дари, бо знаю тепер і я — це пошанівок до Творця, це і розуміння того, що немає потворних фізично, є лиш потворні духовно. Від духовних вад віє сатанинським холодом руйнації і розрухи, і не один раз доводилося помічати, що часто глибоко добра людина зовні негарна /за нашими мірками/ через кілька хвилин розмови — ставала найпрекраснішою за усе на світі.

Що її робило такою?

Одухотворене Любов'ю Слово.

Щирість.

Благодать Божа, що промилася з очей, усього єства.

Перечитую — ще і ще раз усе, що стосується оберегів, поданих Творцем у нашій дорозі до Нього Долиною Сліз і ловлю себе на думці, що маю поділитися з вами дуже важливою інформацією. Йдеться про енурез. Такий розповсюджений сьогодні і такий болючий для багатьох дітей і батьків їх.

Батьки! Не боріться ніколи з цим благом, що подає вашим дітям Отець Небесний.

Великий гріх взяли на себе “цілителі” від сатани — Кашпіровський та братія, які почали масово позбавляти цього блага наших дітей.

Виявляється, разом з нетриманням сечі — виводиться з наших діток оте кармічне зло, яке ми та наші предки на їх дорогу назбирали, і що мало би нещадно бити по їх долі і їх невинних тілах і душах.

Тільки таким чином ще може Отець відвернути від них кармічне зло. І Він це благо послав саме сьогодні, аби хоч наші діти узріли і почули, як нам очі заліплювали кривавими стягами.

Слава Тобі Отче і довічна молитва моя.

Присвятивши — великий матеріал хустці у №2 нашого “Економічно-благочестивого вісника” Гарафіна Маковій оповіда про цей неймовірної сили обрег, на який наголошували ще Апостоли.

Можно було би собі задати питання — так багато природніх оберегів подав Господь Своїм дітям, невже їм недостатньо?

І тут же згадалися мені слова з Апокаліпсису, де оповідається, як у особливій миті, коли приходить сатана по душі праведників — забирає їх Отець до Свого підніжжя, бо не зможуть вони встояти один на один проти цього Вселенського зібраного в один кулак зла.

Ось я відповів сам собі, думаю і вам теж.

Не сміємо рівнятися до святих, то як сміємо відкидати допоміжні обереги у дорозі до Отця?

. Чому так глупо в угоду моді — віддаємо на вічну муку душу свою і своїх діток? Чом караємо у собі розп'ятого Бога?

Чи не зависока ціна моді?

Кому дано почути — почує.

Подумки — перебираю у пам'яті слова, що пробігають як у калейдоскопі усі, що пов'язані з цілим видом індустрії — фотомодель.

Чується мені — модель соціалізму.

І ще древніше — ленінське кіно, — для нас найважливіше з мистецтв. Те кіно, яке і мало ту саму модель вбивати у голови православних. Дивно протікає життя... Тепер пригадалося, як у Великому Кучурові записував передачу з краєзнавцем Мірчою Мінтеком. Він дуже образно розповідав про картину Держика, присвячену громадянській війні. Картиною-образ. І пригадалося тепер, як на ту розповідь болісно прореагувала Гарафіна Петрівна. Надчутлива, вона по словах раба Божого Мірчі не лишень відтворила дух картини, а й побачила, що та картина закликає з астрального плану усе більше і більше зло на нашу знедолену землю. Так народилися задуми підготувати книгу про мистецтво — його роль у руйнуванні християнства... Поки що це лишилося у планах, але думки неодноразово поверталися до тих днів, до Хустівської фотомоделі...

А ще до дивовижного світу ікон. Ікон, які у Гарафіни Петрівни живуть своїм життям — міняють кольори, рухаються у фігурах.

У той світ ікон, який мене в найважчі дні на зламі 94 і 95 років — витяг на сторінки цієї книги також.

І ще один день. Той перший день нашого близького знайомства, коли ми їхали на зустріч до

фешенебельного готелю “Черемоні” з художником Іваном Холоменюком.

Втоптана у ножник автомобіля лежала пошматована газета. Гарафіна Петрівна з отим жіночим — “Ой!” — швидко нахилилася і підняла її. Піднесла, близько до обличчя: “Андрій Первозванний”, — сказала вона і почала відчищати від бруду чорно-білий малюнок ікону на сторінці обласної газети...

Тоді мені це видалося позою... Тепер же мені гидко від себе тодішнього і я думаю --- у які смітники полетів, які оселедці загортали у святого Андрія.

А ще — Ісуса з плащаниці, що вибрала з “Молоді України” Гарафіна Петрівна у далекому 89 році — саме той чорно-білий відбиток, на якому перші далися їй Вселенські знаки.

Я виріс на асфальті.

Я багато що знав.

Але більше не знав, того, що мав би знати.

Ось і недавно оповіла Гарафіна Петрівна, як приходили ікони з молодятами у їх оселю.

Ніхто тоді ні про яке купування не вів мови. І то природньо: як можна оцінити дар Божий, який стяжали з неба інокі — іконописці у монастирях?

І видається мудрим, що у церкві священник просто давав молодим дві ікони, а їх сім'ї /що могли/ жертвували. Хтось більше, хтось менше. Але від душі...

Зміліла. Здешевіла. Здрібнилася християнська душа і совість.

Тепер лик святий у газетах, що по туалетах. Тепер ікони в ларьках — поряд з фотомоделями крутокрупими. Тепер — це називається бізнес.

Тепер це обереги у гаманцях серед засмальцьованих доларів, і брелки до ключів автомобіля.

Тепер -- це Вселенський сором перед очима Отця Небесного і Спаса Розп'ятого.

Мені не хочеться нічого більше писати про це і говорити. Боляче.

Якось минулого року ми мали готувати телепередачу на Чернівецькому ТВА. І мала би у перших кадрах показатися ікона з плащаниці, та що з нею пройшла босою з Києва до Чернівців зимою 94 року раба Божа Гарафіна. Телепередача не відбулася. Бо лик Господній треба було перше розщепити на цифровій японській техніці, аби потім скласти до купи на оглядини телеглядачів.

Ми дійсно втратили реальність Божу, себе у ній. Бога у собі...

Колись мені видався дивним образ, який використала Гарафіна Петрівна у одній з наших 12 радіобесід, розповідаючи про руйнівну силу телеекрану.

“Під ящиком, як ми його виключили — бачу я клубок зміїв. Самі лягли спати, а змії розповзаються по кімнаті.”

Сьогодні я цю реальність відчуваю.

Вона дійсно існує. І мені до сліз боляче було дивитися на буклет, який зустрічав по всіх усядах — про фільм “Ісус”.

Хай простить мене Отець Небесний, як я помиляюся.

Але Ісус — то Дух. То — Бог. То — **ВСЕЛЕНСЬКА ЛЮБОВ**. І хто сьогодні на землі піднявся на рівень з Ним? Може хтось назветься?

Тоді вже хай рече Його Голосом.

Його очима дивиться на нас.

Я дуже бережно ростив у собі чуття Його Голосу. По мірі моєї чистоти — так він і звучав — чисто чи віддалено. І так часто не відповідав взагалі. І саме головне, що я твердо знаю — Ісус з кожним

говоритиме так, як тільки Він знає. І тими словами, які Він знайде потрібними мовити. У цім Його Божественна суть теж. Бо мовить Він до усіх нас одночасно — і кожному рече по-достоїнству і чистоті — та нам не до Нього. Нам ніколи слухати розіп'ятого у собі Бога.

Ми поспішаємо.

Хтось поспішав дивитись на Ісуса — в кіно... Зупинімося на мить. Ще раз прочитаємо цю фразу... Подумаймо...

Це був самий тиражний фільм, як пишуть у буклеті.

Що ж, ленінські ідеї і так можна повернути в угоду сатані.

Та на радість православним — Бог — усе ж вище і мовить Він до тих, хто хоче Його чути — з ікони у світлиці, як мовив і нашим предкам завжди.

Завершуючи тут тему фотомоделей, пригадався мені один багаторічної давності матеріал у пресі, де розповідалося, як спиту уже, але ще гарну і до неймовірності популярну Мерилін Монро, про роман якої з президентом Кенеді повнилися балачками усі просторі кухні Америки, запросили знятися у комерційній рекламі одна із західних фірм /мала вона рекламувати чи то мило, чи шампунь/.

Як під зблиски десятків фотоапаратів з'явилася вона розтріпана, звиродніла у п'янім буйстві на поданому до літака трапі.

Істинна жертва своєї оголеної краси. Сьогодні, здається я бачу її дикий погляд — що увібрав у себе — усі ті слизькі оченята, що мацали її тіло на телеекранах і сторінках журналів, що вилизували її фотографії, і збуджували свою плоть — упиваючись очима у її оголені груди.

Вона увібрала у себе бруд мільйонів.

Вона ним стала і від нього загинула.

Така доля чекає на усіх фотомоделей.

Така природа сатанинського начала.

Вслухаючись — у дивну мелодію слів-оберегів, ритуальних слів, які подаються на молитву рабі Божій Гарафіні, я далеко не відразу зумів осягти велич мовленого, зміст.

Якось у іншій площині працював мій мозок, до іншого прагнула душа. І цей шлях мого гальмування був багато в чому драматичним і для багатьох здавався би повчальним.

Тепер роздумуючи над усім тим — не маю сумніву — що іншим я бути не міг. Увесь уклад життя, духовності — позбавили мене можливості не те що мовити слова у високій Божественній гармонії /як би я мав те робити від першого погляду до останнього, якщо вистачило хоробрості назватися людиною/, але просто чути їх. У великім місті вони розгубилися у реві авто і трамваїв, а у моїх навідинах до села — ледь встигав увібрати в себе чистоту природи, очиститися від бруду...

Ще і ще раз дивлюся в свої записники. Як багато мені особисто подавалося слів оберегів, аби міг дожити до цієї днини, і писати ці рядки... І мимоволі тепер, коли вчитуюсь у рукопис "Оберегів" помічаю їх дивовижну генетичну спорідненість з отими правічними омитими в християнських душах оберегами-молитвами, які витворювалися у становий хребет не лишень обов'язкових ритуальних дійств, а повсякденної дороги життям, від першого, ще затемно мовленого слова, до слова наніч відходячи у сон.

Вслухаємося в них разом.

Ритуал "На свій хліб".

Дитина мала обов'язково мовити "Хліба даю вам, а сіль лишаю собі, най буде вам в повні, а біда ваша на мене йде.

Мати:

— Через поріг, через поріг, у світ з благословенням Божим, з Покровом Матері Божої...

Неньо: "Ісусе Христе, во ім'я торжества світла над тьмою благослови мою дитину на добро."

Родина:

— Що даєш, то тобі си вертає. Най на твоєму хлібові не родя терняки...

Примовляння біля полину:

— Коло тебе приклякаю, бо просити тебе маю: ти лиши своє коріння, подаруй мні своє вміння. То не я тебе зриваю — Бог мні поміч посилає... Він дає тя мені в руки, бих не знала душка муки.

Так мовили наші предки, перше ніж відібрати у пташини чи тварини заслужене добрим доглядом за ними життя:

— Благослови Боже, що дав мені на споживу.

Коли сповнювалося дитині три роки, нанашко /хрещений батько/ опускав похресника у дупло старої верби: "би повинь не взяла, вода з неба не ловилася, не було знаку недоброго з землі."

В дев'ять рочків дитину проводили між двома кущами бузини, малюючи вісімку, кілька разів, "би гадина не вкусила, Би Бог піднімав над усякими нещастями."

... щоб нечистий якнайменше у хліб пхався /бо скрізь він за душу людську воює/ на Йордан поля кропили освяченою водою. У воді — сила землі, а Богом освячена — вертається у землю.

Кропили і казали: "Абись родила, би не спадала сила, де Госпідь притуливсь, там нечистий тікає..." Дівці, що впорняла на данец /починала дівування/, мати давала у пазуху крянгу барвінку із найдавнішої родової могили: "Як цьому мрецеві ніхто вже нічого не вчине, так і тобі, поки твій вінчик си не вздрит на твоїй голівочці."

Для хлопчиків було ритуальне натягування кучемки чи капелюшка.

Іх дарували хрещені батьки у складчину, щоб на похресника мудрість стікалася звідусіль.

— Би тобі пес на голову не сідав / не мав верха над ним поганий чоловік/, — приказували при даруванні, а втягуючи на голівку, притримували вкладене всередину качине яйце: як качур веде свій поводок, так би і він ніколи не відходив від свого дому, своєї родини.

Ці приклади я вибрав з рукопису "Оберегів" та книжки "Затоптаний цвіт" до якої звернувся і тепер. Послухаймо якою мовою, яким словом зустрічали християнські свята наші багочестиві предки:

На Йорданську коляду колядників припрошали у хату . Тільки-но переступлять поріг, як господар кропилом:

- Би так щисті вас си лапало, як ця свята вода!

Далі у це ж свято:

"Трапезували, виставивши три калачі з трьома свічками на віконечко для померлих душ, і чекали панотця. Адже по службі Божій священник разом з паламарем і дяком йтимуть до кожної господи , аби власноруч покропити Йорданською водою кожен закуток, усе обійстя.

Господар виходив назустріч із запаленою свічою, господиня із порцієчкою для святої води. Освятивши, панотець, набирав порційкою із відра — "на душі, що відійшли". Воду ставили коло калачів , запалювалися встромлені в них свічі.

— Ті, що до нас тут були і від нас відійшли, си спустіт по милості Божій до свого місця — до своєї хати. Натє вам на питте-їду, а нам зла не робіть, — прорікалося.

У день святої великомучениці Євдокії:

"Би в діточок вироблявся спокійний, мудрий розважливий характер, їм перед вечером, на Явдоху, зливали, стоячи голенькими у цебрику, на голівоньку Явдошиної води".

— Стань, пресвятая великомученице Євдокіє, на ту мару, що на тебе си несе, най і мої потята си відчпіля від неї, — проказувала мамка.

"Якщо парубок, який хорував, то на Теплого Олексі кучму його хтось із родини на дзвінницю чіпляв, а відтак клав йому на голову.

— Лиш Божий вік та й твій, а бола си відчепи! — промовляв. І бола відходила.

У Великий піст.

"У неділю ввечері старійшина роду /по Білому тижні/ садовив родину за стіл, і здоймалося з великого і малого все те недобре, що нечистому вдалося посіяти.

— Си очищаю з голови — як не добре на когось подумав, — проказувала родина за старійшиною, молитовно склавши до Господа руки. — Си очищаю з очей, як зло чи осудливо на когось подививсь. З вух — слухав неугодне Богу, з язика — як слово недобре колись з нього зірвалося, з душі — як злість там на когось мав, з рук — як чужим осквернилися чи лайдацтво на них стояло, з ніг — як носили мене, куди не любить Бог...

Кожен цю загальну віть потім подумки розкладав на конкретні поіменні поступки, бо що забудеш — накличе на тебе зло, як з тим ще й у великий празник увійдеш."

Вознесіння Христове.

"Якщо у цей день впаде з столу чи з рук крихта хліба, казали, що вона на злі духи пішла. Брали

віника, махали над головою, проказуючи: “Я нечистого не годую, сам відібрав. Господи, прости!” Здіймали той кусень і кидали у свячену воду, а відтак виливали рибкам у ріку чи став. Бо як нечистого у цей день погодуеш, то вже не відчепиться від тебе повік. “Того щезника і дітям своїм передаш, і скотину буде мучити, і лихо на поле закликати...”

“Далі шукалося нежалкої кропиви, що до Юрія убиралася в різні кольори:

— Як цвіт цей усякі кольори має, так най на душі моїй музика грає. Най вона ніколи не жалить нікого — ні словом, ні помислом, ні ділом”.

Зелена неділя.

“Натовп з хоругвами обходить поля, межі, городи:

— Благослови, Боже, святий хліб, най файно родить! — зганяв з зелені руйнівну силу кадильницею священник.

До груш, яблунь, слив та усякої іншої плодючої деревини підходили дівчата і чіпляли з голів своїх віночки, “би Бог благословив і самим плодючими стати”.

Купала Івана.

“Зі сходу сонця ріку “одягали”. То були ті, хто важко хворів і хотів збутися недуги. Брала нову-новісіньку, ще не одягану сорочку на патик і малювали нею над водою хрест:

— Свята водичко, я тя вбираю, а ти ня змий, — проказували, опускаючи сорочку на воду. — Як ця сорочка десь си зачерипужит /зачепиться/, так най зроби і моя бола.

У кого боліла голова — опускали хустки, капелюхи, у кого недужі ноги — панчохи, взуття.

Неподалік, з іншого боку, ставали з патиками здорові. Для того, щоб зловити із води очищуючу

пожертву, помолитися за цілення болящого від боли, висушити річ і носити, як подарунок від Купальської води, що теж стане на поміч.

— Не я сю річ беру — святий Купала дає — на щастя, на здоров'я. Бо святий Іван від усього пан, він усе може, проказувалося при тім.

“На Петра священник освячував сади, би добре дійшли до осені, на Петра йшли жінки до потоку білі ноги мити, натираючи глемеєм, би повінь не забирала коноплі, коли укладають його вимочуватися на дні ріки.

На Петра збирали з дерев останні вишеньки і несли убогим на поману, би і нарік добре родила садовина.

У ніч на Петра зорі падали у криниці і прочищали воду. На Петра курмеями /мотузками/ переплутували садовину, би сварки ніколи не було в хаті.

На Петра кільком бджілочкам крилечка підстригали, би вулики ніхто не покрав.

До Петра при будівництві /а воно починалося, як правило, в травні/ старалися підняти дах, би дати майстрові за оте з кроквів шириньку і кугута, “би не йшли далі в хаті хвороби по мужській часті”.

Не Петра молодіж бралася за руки і творила ланцюг на межах села, би “войни чи якоїсь смерчі не було”.

На Петра мати під корінь дуба закопувала з клукічки намисто, би множилася в синів сила.

На Петра два парубки із сусідніх сіл боролися на роздоріжжі, би бійки не було на данци, якогось кровопролиття.

На Петра маленькі діточки мали багато солодких ласощів, би “чупер з голови не падав”.

На Петра дзвонили дзвіночки, прив'язані до патиків, — “пужали вовка би не близився ні літом, ні зимою до кошари”.

На Петра душечка кожна ходяча до Божого храму ішла, апостола Петра повітати і славного апостола Павла, що коло него стоїт.

По службі йшли усі на роздоріжжя, які увінчував обов'язково хрест, що благословляв дороги і відвертав вихор /бо крутиться він часто саме там/, клали там усілякі знаки /хто що міг/, а бідні те відтак розбирали.

...Уляглися пристрасті та повір'я, пов'язані з святом Петра та Павла, що припадає на дванадцяте липня. Мов камінь, який шубовснув у воду і забувсь. Але він є, десь там, на дні. Дрімає..."

Так сумно стало і сиротливо...

І потяглася душа туди... де на Петра, де на щодень у народу було слово любові — і до малого і до старого, де не зобижали сироту, де берегли чужу честь, як свою.

На Петра — я прожив усе те свято у душі — в повній мірі і урозумів, що його вистачить на увесь мій рік.

Пустий, байдужий і злий — де плачуть чужі багачі, і мерзнуть з пачками жувачок під вікнами нечужі матері і бабусі.

Ми усиротили себе самі.

Ми убили у собі Слово, що плело у кожній душі неповторну стрічку до Бога.

Ми лишилися — на розтерзання сатани — убогі душею, закликли від бід і воєн, голодоморів і Чорнобилів.

Ми опустилися за своєю душею на коліна.

Ми умираємо, як слов'яни, як ті, хто першими славили Бога.

І я незмірно щасливий, що живу у цей день, коли серед мороку і бруду — таким чистим і промінким пролилося до наших стомлених сердець і запроданих

душ — Господнє Слово, що мовить по Волі Божій раба Його — Гарафіна.

А це значить — Бог не лишив мій народ. Бог любить перших дітей своїх слав'ян. Бог терпить іще одну космічну днину. Слово за нами.

ВСЛУХАЄМОСЯ ТЕПЕР УВАЖНО

у Слово-оберіг, яке подає по Своїй волі Господь на молитву до Нього раби Божої Гарафіни.

“Прости мене, моя дитино, що я тебе в своїй утробі сатані зарікала, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом.”

“Той не з нечистю, хто під знаком Христа. Іди з Богом.”

“Що Місяць їв — більше не буде, що диявол — спивав — то вже з Христом.”

“Прости мені, Господи, що стояла і відкинула зброю, дану Тобою мені на боротьбу з сатаною. Не розуміла не знала”.

“Зніми, Господи, камінь, що над головою моєї родини летить, бо я уже з Господом Богом Ісусом Христом, з Силою Господньою довіку.”

“Була сатаною, стала жоною, тепер я уже з Господом Богом Ісусом Христом”.

“Спаси і сохрани мене, Господи, від усякої нечисті, поклади мене наново на Древі Божественного життя, бо я вже вільний”.

“Кого мати родила — і діло йому прирекла, в кого родила — діло його забрала. Свят, свят, свят, свята Парасковее, захисти нас, відбери у мене мій гріх, даю тобі свою молитву”.

Скільки подавав їх Господь на молитву — раба Божа Гарафіна, не злічить звичайно. Бо був свідком і я — часто у поїзді — випадковим подорожнім,

особливо, коли їхали вони з приреченими уже дітками, мовила вона Слово, хоч вони її і не знали, і ніколи про неї не чули...

Та сьогодні не про те. Вслухаючись у мову народних оберегів, я чую наскрізну струну, що звучить і у кожному слові, що мовить Гарафіна Петрівна до людей.

Суть навіть не в образності, і лаконізмі, а у енергетичній наповненості кожного слова, що добре знає своє місце і нікуди з нього не зрушить.

Цікава деталь, коли хтось збивався у творенні оберега, що подавався во спасіння Богом хоч в найменшій дрібниці — оберіг не діяв, і повторювати його було безглуздо.

Так було досі. Тому і застерігала людей, кому подавалися індивідуальні ритуали во спасіння — не вповідати про те доти, поки усе не вчинять. Тепер я розумію, що перебуваючи у безпосередньому контакті з провидицею — людина як би ховалася від усілякої нечисті — під купол Божої благодаті і захистку, що невідступно оберігає ось уже п'ять років рабу Божу Гарафіну. По вірі — воздається.

Та вийшовши з-під того купола на зону проміжних духів — досить було людині вимовити пів-слова, як воно ставало їх мішенню, і, зрозуміло, духи кидали усе, аби зашкодити людині у здійсненні ритуалу.

При цім для мене і досі лишається загадкою — чому духи не можуть читати наші думки?

Може в тім і була Воля Отця — поки ми в Його Слові, цінуємо Його і бережемо — не підступається нечисть. А виговорили з себе /просто так — кумі або свату/ — і пропало те слово, покотилося під ноги сатані.

Велике благо, що може сьогодні побачити світ ця книга, і ті ритуали які уже не бояться ніяких очей

сатани — йдуть до ваших душ скріплені Волею Отця і Любов'ю Сина.

І бачу я у них продовження того тисячолітнього досвіду глибокої народної віри у Слово: відданість Йому, Любов до Спасителя, що те Слово мовив.

І якщо раніше я не міг нічого відповісти на закиди “мудрих” опонентів щодо “нечистого християнства” у оберегах поданих на молитву Гарафіні Маковій, то тепер — узрів у тому таки “Затоптаному цвіті” — такі ж Господні обереги, що подавав Він широко Своїм дітям упродовж віків — по їх Вірі, Любові.

Звідки основа її, з чистого джерела.

НЕ МАЮ СУМНІВУ

що і тут збиватимуть тебе, читачу, антихристи. Тому висповідую усе до чого дійшов своєю душою, переболів серцем.

Почнемо з того, що християнство не закінчувалося /як зараз часто буває/ для наших предків, як вони у неділю виходили з церкви.

Навпаки, омиті і сповідані — вони ставали ще ненависніші сатані і кидав він на їх спокусу усю свою криваву челядь.

Вчитаймося уважно в сторінки “Затоптаного цвіту” — від першого слова, як людина піднялася з ліжка, вона ніби убиралася у віками вигартуване Слово-оберіг. Бо чого би не торкалася її рука, або хрестила, або мовила тільки те — потрібне слово, яке відгонило нечисть освячувало будь-яке дійство.

Будь-яка робота супроводжувалась Словом-оберегом, або молитвою, або піснею.

Раніше я недооцінював значення пісні саме як отакого словесного оберегу для християнської душі. Але тепер, коли записав з уст Гарафіні Петрівни:

"Народна пісня — рівняється до середньої молитви", я зовсім інакше вдивляюся у мудре чоло свого народу.

Кажуть італійці і українці мають наймелодійніші пісні. І тепер цей досвід теж мене не дивує — бо одні тримають основу католицизму, а у інших стовпом від неба до землі височить Києво-Печерська лавра.

По-іншому тепер дивлюся на вишиті сорочки, що готувалися дівчиною у Великодній піст /як правило/ — у молитві, або рушники, що вишивалися співаючи. І оте мереживо неповторних узорів, що рядок за рядком гаптувалися на полотні — неповторне /обов'язково!/ робило кожна дівчину — творцем своєї долі.

Я знаю, що по сорочці вона би і через 50 — літ а упізнала милого. Бо її узор, що увібрав найпотаємніші думи молодій душі — не міг переказати уже ніхто.

Я не боюся видатися вам сентиментальним, бо Господь закликав нас бути як діти, і тому викажу своє глибоке переконання, що який би втомлений і знервований був чоловік — у тій сорочці він відчував себе, як під її руками, а значить неодиноким у подальшій дорозі, і знаю, що не вталапав би той узор не тільки у борщ, але й в чужі обійми.

Колись молода дарувала на весілля молодому найдорожчу з сорочок — ту, в яку він убереться двічі — у день її коронування Отцем Небесним, і в останню дорогу через багато літ.

Тепер ми маємо великий набір різних прокатів: холодильники, телевізори, а останнім часом і весільне вбрання...

Лишилося пів-кроку — і сатана нам запропонує життя і долю напрокат. Чи він уже це зробив?

Он як далеко відкотився на Слові від оберегів. А як подумати — то й — ні. Бо хіба не була та сорочка — виткана від першої до останньої ниточки одними руками — оповита піснями любові і молитвами до

святої Катерини, про щасливу долю найбільшим оберегом?

Чомусь — зараз пригадав я слова Гарафіни Петрівни про те, що спростивши весілля до грандіозної п'янки, сьогодні, усе ж стараються зберегти в нім один елемент — "Прощу". Не знаю, як у інших регіонах, але — на Буковині мене це вразило.

У самий розгар дійства — один з парубків говорив це СЛОВО. Слово, яке передавалося з покоління у покоління. Слово у яким народ нагадував молодятам звідки вони. У тій Прощі від Першої днини Адама і Єви до днини сьогоднішньої перекладалася дорога Любові Отця Небесного до своїх дітей.

Чому мені нагадалося? І чому саме "Прощу" так ревно усе ж намагалися уберегти буковинці?

Видається мені, що глибинна структура народу-праведника усе ж з останніх сил звеніти хотіла — прориватися до Бога через мамону і брехню, через убивство і лукавство — аби перед Його престолом те слово зазвучало — живі ми ще і пам'ятаємо кому маємо завдячувати життям.

Зається мені є тут доля правди, бо коли я попросив у Господа розповісти, хто випросив рабу Божу Гарафіну на Землю, то на молитву їй показало — багато душ праведників; що благають і благають Бога. Про милість до дітей несподіваних.

Вони її вимолили для нас. А з нею — і Слово. Бо за моїм глибоким переконанням світ уже давно перестав триматися на любові людей до Бога.

Він тепер тримається на великій Божій терпінні і незміримій Його любові до своїх дітей.

І це найстрашніше: ми перестали в собі відчувати рани Христові. Його повсякчасну присутність у нас. Його муки на хресті від наших гріхів...

І думається, по великій своїй милості, як тим, хто "Прощу" ще зберіг у своїм серці, Бог послав нам

Слово — аби оживити душу від гріха звільнивши. Очиститися. Узріти.

Якщо гверезо подивитися на стан справ, то усі обереги, які подаються Гарафіні Петрівні — вони уже були дещо видозмінені, але століттями тримали душу і тіло у чистоті.

Дійсно, дуже не схожі у своїй емоційній барвистості — але тоді — не сьогодні.

Тоді — людина берегла у собі рани Христові, і їй не треба було пояснювати, що таке гріх.

Тому-то закохуєшся з першого ж разу у ту душу — що мовила до Бога: “Далі шукалося жалкої кропиви, що до Юрія убиралася в різні кольори:

— Як цвіт цей усякі кольори має, так най на душі моїй музика грає. Най вона ніколи не жалить нікого — ні словом, ні помислом, ні ділом.”

Оберіг чи ні? Без сумніву. Але на тій ноті співіснування душі і Бога, коли душа прагне Бога любити в усій повноті, і боїться не тому гріха, що не хоче пектися у пеклі, а тому, що вона зрить у собі стікаючого на хресті Бога Любові — і як може так добрими вчинками. Словом Любові — гоїть Його Вселенські рани.

Чи буде діяти сьогодні цей оберіг для християнина, який матюкається, краде, бреше, спекулює, знущається над батьками, б’ється під храмом Божим?

Думаю — відповідь ясна.

Треба кийло — аби відбити панцир гріха — кийло — Слово. І його Бог подає. Додам — по великій Своїй — незбагненній для нас милості. Рятувати тих, хто свідомо убиває найулюбленішого Сина.

Вслухаємося:

“Прости мене, моя дитино, що я тебе в своїй утробі сатані зарікала, бо я уже з Господом Богом, з Ісусом Христом”.

Що може бути спільного у однім ритуалі й іншій? Одне — врятувати свою душу. Тільки з яких двох різних іпостасей християнського світосприйняття мовилися вони.

Як незбагненно швидко виросла ця прірва. Тільки не забуваймо скільки ми за одне століття воювали воєн, розпалювали революцій, морили голодом, руйнували храмів... Усе це ми. І нікуди не дінешся - і спаливши мости паперові -- від Вселенського Ока не сховаєшся однак нікуди.

Може найбільше болить питання, чому так швидко люди перестали це розуміти? Так ніби виросли не з "Затоптаного цвіту", а у тундрі серед оленів.

Пусте питання. Вибачте.

Але вчитуючись сьогодні в одкровення Івана Богослова — бачу дуже близько усе, впритул.

Якщо душою увібрати в себе отой духовний світ, оті обереги, пісні і молитви, що творилися щохвилини у кожній оселі — то можна побачити у кожному Слові — Промисел Господній -- опущений Своїм дітям по їх вірі і любові. Сьогодні я не маю в цьому ніяких сумнівів. І своїми роздумами поділюся з вами.

Є такі знання у наших предків, що їх багато записала у свої щоденники з учнями Гарафіна Петрівна, які я для себе визначив просто "Знання від Бога", бо їх інакше не можна видобути, ніякими приладами, спостереженнями, досвідом. Саме на них я хочу звернути вашу увагу, і що вони ці знання убирали на віру, берегли і леліяли, не піддаючи ніякому сумніву /чомусь пригадалася марксівська улюблена теза-девіз — "всё подвергай сомнению"/. Ними трималися на землі, ними боронилися від гріха, їх передавали і по милості Божій помножували.

І у мене є глибока переконаність у тому, що життя наших предків трималося на Слові, на Вірі, що щире

те Слово до Господа — повернеться від нього Божою благодаттю і врозумінням.

Кілька прикладів:

"Головний убір не натягувався на вуха навіть і у страшний мороз. Вуха чоловіка мають бути завжди відкриті, якщо хоче наростати чутливість ума, — кажуть старожили. Вони пояснюють: покриті головним убором вуха глушать серцеву зону, роблять душу чоловіка притупленою на чужу біль, жорстокою."

"Старенькі кажуть: камінь, що котиться від пращурів і хоче спотворити твоє лице — спиняють брови."

"Вії наші бачать те, що не бачимо ми — злих духів."

Знання, які неможливо перевірити нам з вами. Можемо брати на віру, можемо — ні.

Та тепер я запропоную Вам інше. Розширене знання про те ж, що переповіли предки — те, що подає Господь на молитву Гарафіні Петрівні, і що ніхто уже заперечити не може. — Дві книги відгуків з чіткими адресами і повним співпаданням діагностики, розвитку хвороби і нарешті — зцілення — через подані Господом ритуали при каятті — коментарів не потребують.

"З того, що бачу, проведена довкола повік чорна смуга /для виразності очей/, як правило, послаблює ліву легеню, дає нащадкам патогенні зони на стравохід, в діточок посилює руйнацію печінки".

"Ще бачу, лляні та сорочки з прядива мають такі ефірні масла, що захищають жіночу утробу від шкідливого атмосферного впливу і випромінюють із тіла всіяке накопичене там зло.

Сорочки іншого гатунку такого впливу не мають, а навіть навпаки: все штучне веде до штучності в

організмі, особливо до руйнації кістяка, штучних зубів у роті, деформованості у нащадків хребта".

"Тепер бачу: патогенна зона в жіночих грудях -- це обірвані канати. Здорові жіночі груди, з того, що подається мені на молитву, затають ніби тисячі, мільйони ниток /в залежності від чистоти/ шовкового прядива від хреста, що на куполі церкви. Де у жіночих грудях скупчення /мастопатія/ прядиво обривається, не поступає у лоно матері звична благодать, яка не перестає жити тих, кого вона призвела на світ Божий".

Ви і самі мали можливість дивуватися і убирати в себе ті знання, які, як Божу благодать посилає нам Господь через рабу Божу Гарафіну. Во спасіння во ім'я прозріння.

У дні мого чистилищного духовного переродження, коли закритий у чотирьох стінах я вигрібав з себе на папір увесь бруд, про який мені велів оповісти людям Господь — во ім'я мого спасіння — часто з ікони мовив Він мені дивні Слова:

— "Стиглий уже час. Стиглий."

Тепер, перечитуючи Євангеліє, убираючи в себе образи Женців, я відчуваю, що час жнив підійшов упитул.

І відмовлятися від Божої Руки — було би безумством.

Час від часу — поступають рабі Божій Гарафіні — Вселенські знання про події довкола Землі, на ній, у різних країнах.

Спочатку мене дивувало, що вона не знала навіть деяких міст, а невдовзі зрозумів — багато чого не знаю й сам, з того, про що мовив Отець Небесний.

Сьогодні страшно коїться з озоновими дірами. Колись тривогу забили вчені — років п'ять-шість тому діри над полюсами почали катастрофічно-швидко розростатися, озоновий шар над планетою

тоншав, захворюваність на рак шкіри в країнах Арктики різко зростає.

Бум стих. Минулося. Тільки от час від часу чую про дивовижні переміщення тих новоутворень від Гарафіни Петрівни і думаю, ми дійсно божевільні, коли кожним вильотом зверхзвукового літака і ракетною — дірявимо над собою небо — і у ті діри летить на нас такий срімкий потік чорної енергії, про який вчені або ще не знають, або бояться говорити в угоду військвиму.

Біда тільки в тім, що трагедія не обмине нікого.

Тому сьогодні так багато знань подав Господь про одяг, про хустку, волосся...

Те, що хоч якось може застерегти /а при наших очищенні і прагненні Бога дуже щільно оберігає/ нас від хвороб.

ЗНОВУ ПРИГАДАЛОСЯ ДАВНЄ.

...3 житія святого Франціска ще раз пригадався отой дивовижний діалог його з пташками.

Нагадалося, як приблизно рік тому по Промислу Господньому почув інформацію по радіо про те, що на космодромі у Америці — не буде здійснено черговий запуск космічного корабля — бо дятли пробрили у величезнім паливнім баку — 70 дірок.

Вчені пояснили це ультразвуками, які пташок приворожили.

А я пригадав святого Франціска і озонові діри, рак шкіри на маленьких мешканцях півночі — і Божу милість.

Що ж кожен по-своєму осягає цей світ. Подивувало мене тільки інше. Років зо двадцять тому, прочитав у журналі замітку де розповідалося про відомі факти катастроф важких ядерних бомбардувальників, які

терпіли катастрофи над ядерними державами. Увагу спеціалістів привернув той факт, що з кількох запобіжників, які мали би згоріти усі — і тоді неминучий вибух у сотні Хиросим, а за ними неминуча війна, /бо ніхто розбиратися не буде, що й до чого/ завжди залишався незайманим один.

Журналіст це намагався пояснити попередженням інопланетян і їх любов'ю до нас.

Не буду входити у цю тему. Знаю тільки одне твердо, що ми як діти Божі — ті, що увібрали у себе частину Живого Бога — Ісуса Христа — обов'язково стаємо об'єктом спостережень сатанинських цивілізацій, які давно обійшли нас у технічному розвитку. І викрадають нас — гріховних. І досліджують — бо спотворили ми у собі Господа, і не міг Він нас захистити від їх агресії.

Тим ми їм і ненависні, що маючи досконалі технічні засоби, не можуть вони сказати горі зсунься — і по вірі їх гора зсунеться. Не дано.

Але це окрема тема наша — відчуття себе як дітей Божих.

Повертаючись до катастроф з літаками, бачу у тім Промисел Божий, як і у нальоті дятлів. Здається головного не урозуміли спеціалісти: як прозоро натяка їм Господь, що час постукатися лобом, як той дятел — отверезитися, підняти Очі до Отця, де по любові воздаються справді Божественні знання.

Нещодавно, переречитуючи апостола Павла, знайшов цю думку так лаконічно по-Божому ним висловлену:

"Для того схиляю коліна свої Перед Отцем, що від нього має ймення кожен рід на небі й на землі, — щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й

вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою”.

Здається знову я далеко відкотився у своєму повіствуванні, але читаю у чарівному "Затоптаному цвіті":

"Вважалося, Касьянові підвладна мова всякої животини, і він перед відходом у неї си питає, як хто її дозирає, хто зобижає. Того, хто зобижав, Касьян з собою забирав..."

Коли готували до друку черговий номер "Економічно-благочестивого вісника" і у порі було давати розповідь про Касьяна — на якого з хвилюванням чекали — що високосного року Боголюбиві християни — бо Касьян грішників вибирав і протягом року з собою забирав, Господь через Гарафіну Петрівну мовив:

"Ні з кого уже вибирати Касьянові — мусів би забрати усіх — то й не треба розповіді про це свято. Ото й по всьому."

Я вірю — прийде час і ті дивовижні книжки, у яких Господь почерез рабу Божу Гарафіну оповістить вам багато тайн, які досі були сокриті від людей протягом мільйнів років — вийдуть в світ.

Та, аби почути той Голос, і прочитати ті Дивокниги, нам треба вивільнити у собі від гріха Спасителя, не мучити його щоденним гріхом, не карати безумно, сподіваючись на чудо, якого сатана не зробить і суд не відверне.

ІТИМУ ДАЛІ

Дуже важливе значення для розуміння дії ритуалу — оберега для християнина має, як на мене, розуміння того, що Слово — Бог.

Ми настільки легковажно ставимося до цієї аксіоми, що й не задумуємося на мить — впускаючи у себе тих слів як непотріб на радість сатані і на руйнацію Божого дому, у яким живемо уже понад міру Його терпіння.

Мене буквально вразили два випадки, з якими довелося зіткнутися упритул.

Перше, у одного знайомого не ладилося з машиною — аварія, пригоди... Він попросив поради у Гарафіни Петрівни. Вона на мить зосередилась у молитві і сказала: "Забийте за переднє й заднє скло ладану." Через якийсь час зустрілися знову. Водій почувався краще, але хвилювало його те, що того шматочка, що був дома — йому не вистачило, а ладан, що він купив у церкві — ні кольором, ні запахом — на ладан не був схожий, хоча він за скло його й поклав.

За мить ми обоє почули від Гарафіни Петрівни: "То не має істотного значення. Якби ви брали у церкві і глину, але вам у храмі сказали, що то ладан — то силу би та глина мала як він."

Мене це дуже вразило. І вже значно пізніше роздумуючи над Словом у храмі Господнім глибше увійшов у Силу Слова — там мовленого Дітьми Божими.

Поділюся з вами своїми думками. Ісус Христос мовив, що кожен може стати як Учитель. Більше Учителя — ні, але як Учитель — зможе, як захоче.

Беру умовно ситуацію, яка щоразу розглядається Гарафіною Петрівною, коли приходиться до неї людина з своєю бідою.

Перша частина Господнього дару — відкриваються гріхи предків, які потягли за собою нещасного на цвинтар. Це — дід, який у громадянську війну стягав з мертвих речі.

Друга частина — показує Господь, через які гріхи перетекли по родовідному дереві до людини що прийшла, чи її хворої дитини, /як правило — це сьогодні — невінець/.

Третя частина — як може цей гріх луною відкотитися на ненароджених ще нащадків, /часто показує автокатастрофу ще ненародженої правнучки/.

Четверта частина — як ту біду обійти.

Тут Господь почерез рабу Божу Гарафіну і подавав кожній людині, в залежності від родовідного дерева і від гріховності її, і від міри розкаяння той чи інший ритуал-оберіг.

Майже завжди це Слова — які треба було мовити у Храмі Божім перед ликом чи то Ісуса Христа, чи матінки Божої, чи когось із святих...

Нещасні родичі ще ненародженої дівчинки — прийшли до храму — поставили біля образу свічки — мовили Слово.

Все.

Що відбулося? У нашому світі ніби нічого помітного. А у тому, що дано бачити вибраним — провісникам Божого Духу, як мені видається, відбулася грандіозна робота.

Перше — знявся гріх діда. Ніби гумкою витерся. Знялися усі гріхи, які той гріх перепустили почерез себе, як через відкриті двері — усіх його нащадків.

Нарешті — гріх, що уже викопав там, у далекому майбутньому, неминучу могилу дівчинці — її розгорнув і, догорівши на свічі, — зник.

Це те, що ми не бачимо.

І ще не розуміємо, що кожен із нас так чи інакше, але невидимими ниточками зв'язаний не тільки з Творцем почерез Сина, якого частку увібрав у себе при охрещенні, але й з усіма // християнами на Землі.

Значить зміна у долі однієї людини мала і має обов'язково зрушити усю Христову Церкву.

Тепер я запитую вас і себе — чи ми не є отими, хто зрушив гору? Чи не наближаємось ми до Учителя по Силі впливу і Силі Духу — коли єднаємось з Ним у храмі, палимо свічу біля Його образу, цілуємо хрест?

Яку силу має ото коротке речення-оберіг, яке подається людині, коли звертається до Господа з проханням Гарафіна Маковій?

Яка ціна того оберегу?

І яка ціна усіх оберегів — зібраних у цій книзі?

Велику тайну цвинтарів відкрив Господь у цім столітті рабі Божій Гарафіні.

У її давніших щоденниках, ще коли була войовничою атеїсткою, віднайшов запис — "Була з своїм класом на розчищенні і упорядкуванні захаращеного кучурівськго кладовища."

Такий запис зустрічав ще і ще.

Свій клас вона туди водила з власної волі і власного переконання, ще нічого не підозріваючи про своє майбутнє провидиці.

Так і Сквер Пам'яті вона посадила з дітками — і витолочили його в одне літо машинами односельчани.

Написала з дітьми і Книгу пам'яті — яку ніхто не питає. Збрала пісні одного села /у одним поки-що екземплярі/. Заснувала у школі музей "Берегиня" /що після відходу її із школи — швиденько згорнули у підсобку і великою частиною рознесли по хатах/.

Та я власне не про це.

Дуже тонкі і дивовижно переплетені ниточки бачить на внутрішній зір раба Божа Гарафіна, що тягнуться з цвинтарів до кожного з нас.

Там, на цвинтарях, караються незаспокоєні, невідмолені душі наших предків, чекаючи на світло нашої молитви, молебні, заказні служби у храмах, свічі на могилах ... Безпорадні?

Поділюсь з вами одним відкриттям, яке пригадалося, коли писав ці рядки. Якось після зустрічі-бесіди в селі Драчинці, що поблизу Чернівців, на зворотній дорозі, питала у Господа Гарафіна Петрівна чи задоволений Він світлом, що пролила вона людям, які відбулися у їх душах зрушення. Чому цього разу було неймовірно важко працювати... Почула у відповідь:

"Село стоїть на страшній сейсмічній точці. Тому було важко не тільки говорити, але й просто стояти на сцені /Гарафіна Петрівна відчуває підземні поштовхи, у деяких містах: Хуст, Закарпаття — взагалі не могла найти місця, аби говорити з людьми/.

У цю днину у селі відбувалося кілька весіль, та люди прийшли. Половину присутніх у залі останнім поштовхом своєї волі привели оті самі незаспокоєні душечки, які каралися на цвинтарі у безнадії. Бачили, що молитися за них нікому, і нащадки /по їх вині теж/ летять до них на цвинтар у обійми — останнім жертвним імпульсом поламали їм усі недільні плани — і привели на зустріч з рабою Божою Гарафіною — у ту ж мить самі — спустившись у вогняну гієну.

/За спостереженнями Гарафіни Петрівни є категорія грішників, що коли їх не відмолити за кілька років /а буває й місяців, днів/ йдуть вони безповоротно у вогняні води Стіксу, з яких нема вороття/.

Так вперше Господь показав дивовижну картину самопожертви грішних душ. Досі Господь лиш оповідав, які нещастя приносять ті неприкаяні, невідмолені душечки з цвинтарів у наші домівки... Так би хотілося, аби хоч одна книга потрапила у те село...

Але час повернутися до цвинтарів. Увесь час спостерігаючи, як за які гріхи карається та чи інша душа — Гарафіна Петрівна помітила, що поведінка незаспокоєних душ дуже різниться в залежності від

того у центрі кладовища вони покояться чи ближче до огорожі.

Коли глибше попросила Господа подати цю інформацію — отримала неймовірне виявилось — що огорожа на цвинтарі — не допускає до душ предків світло наших добрих вчинків — яке би саме по собі розтлівало їх гріхи і вивільняло душі предків до Царства Небесного.

Виявляється раніше і в голову нікому не приходило цвинтарі огорожувати.

Ось тут і пригадалося мені Слово у Храмі. І той ладан з глини. І огорожа — заввишки від пекла до раю — яку ми вимуровуємо своїми руками. Тайна про яку би ніхто не дізнався, не повідай її Господь вірній Своїй рабі Гарафіні.

Тому-то я ще і ще раз подивувався тим незбагненим /на нашу спрощену сатаною людську логіку/ зв'язками які ми в'яжемо з Всесвітом і Богом — одним лишень Словом.

Тому для мене сьогодні особливо важливо зосередити і вашу увагу на те, як пояснювали кожне своє ритуальне дійство наші предки — здавалося б у справах самих буденних.

Звернімось знову до сорочки.

"Не мала льоля ніколи комірця, аби розвійною була дорога. Від дев'яти до дванадцят-тринадцятирків йшли сорочки з гуляром: невисоким комірцем-стоячком. Гуляр обов'язково мав мати вишивку, "би борше до людей доросли та люди поміж себе прийняли /мовби закликала визнання/. На дівочих і жіночих сорочках, чоловічих повіснянках поли вишиті, вигачкувані довгими стряпатими зубчиками, які відігравали роль оберегів — відбивали зло від недобрих зон землі."

І ще одне спостереження, яке дає нам ключі до розуміння багатьох оберегів, що подавалися Господом Гарафіні Петрівні.

"Сорочку, яку готувала дівчина у дарунок майбутній свекрусі на весілля перед вишиванням вибілювала у солоній воді, "би сльози за нею не текли".

Могли нові сорочки розкидати на квітучих соняхах, "би сонце їх проварювало". Одержану на похороні у дарунок сорочку небіжчика пропарювали над варивом полину, "би померлий за нею си не вказував". Дочка ніколи не вбирала маминої сорочки, бо могла повторити у судьбі мамине лихо. З своїх сорочок дівчата ніколи не давали зачинати узору, "би не пішла з тим узором судьба". Коли жіноча душа когось чекала з далекої дороги — бралася шити сорочку: мала притягувати до дому, помагати обходити небезпеки..."

Я спеціально зупинив вашу увагу на цім виразнім прикладі ритуалу-оберегу, де ясно спостерігається стягання захистку за видимою подібністю явищ.

Саме це ми зустрічаємо в тих ритуалах оберегах, які виходять "за рамки" ортодоксального розуміння священників, /слава Богу не усіх/ богословів та інших критиків — душоїдів Гарафіни Маковій.

Саме для них я так ретельно жую-пережую, аби не губили свої душі по неурозумлінню — плюючи у Господнє Слово, Господній Лик.

Розглянемо один з наведених у рукописі ритуалів саме з цієї точки зору. Цей ритуал подається для тих жінок, які вступили у інтимні контакти з своїми чоловіками під час місячних.

"Жінці: бере три камені з трьох доріг. Перший тулить до лівого виска і їх перекидає у руках, другий відтак тулить до щоки під правим оком і відкидає, третій тулить до статевого каналу і говорить: "Зніми, Господи, камінь, що над головою моєї родини летить, бо я уже з Господом Богом Ісусом Христом, з Силою Господньою довіку." На п'яті своєї лівої ноги чертає

тим каменем хрест і іде далі, лишивши камінь і другий там, де стояла, не озираючись зі словами: "Була сатаною, стала жоною, тепер уже я з Господом Богом Ісусом Христом".

Камінь — зло. Це означає, що Євочка принесла своїй родині нещастя, вони фіксуються на лівому виску, тому і дотулилася, аби зняти, бо мали бити, як каменем, непередбачено і сильно /тому перекидала у долонях стираючи їх з лінії життя/. Камінь приніс дітородний орган, тому туди і тулила, а до лица під оком — щоб не текли сльози, хрест на п'яті — щоб не ходив по п'ятах сатана, а теж відпав каменем..."

Сама Гарафіна Петрівна говорить: "Подібні маніпуляції ніби латають космічні діри, які ми робимо своїми необачними кроками і разом зі своїми нащадками рано чи пізно падемо".

Можна було б і далі розглядати один за одним обереги — з їх глибоким космічним змістом, але ставлю крапку на словах провидиці.

А сам пригадую, що з давніх часів запам'ятався мені малюнок. Стоїть чоловік навкарячки на Землі, а головою пробив небо — і заглядає, що там за зорями. Якщо чесно — то й досі я не розбираюся на таких карикатурах, чи то малюнківих мудрствуваннях, та тільки в цім образі я побачив продовження того першого гріха — недозволеного пізнання.

Як на мене, то не склавши екзамен на любов-данья, яку собою уособив для нас-землян Ісус Христос — Отець ніколи не допустить нас, своїх дітей, до тих знань і сил, які дійсно творять Всесвіт Його Волею, як тих, хто може їх використати на Його руйнацію.

По-суті, людство безумне хоча б в тому, що дозволяє руйнувати озоновий захисний шар довколо Землі літакам і ракетам — великий Божий Дар, а не результат діяльності рослинного світу, як то вважають і досі деякі вчені /бо ніхто з них не

візьметься, я впевнений, пояснити ті метаморфози, які з озоновим капелюхом відбулися за останні роки/.

Подібне відбувається і тоді, коли ми грішимо. У захисній /Богом даній оболонці/ довкола себе ми пробиваємо діри, через які сиплеться на нас доокіль нечисть і пожирає наше тіло.

Чим більший гріх — тим більша нечисть.

На латання цих дір ми маємо багато Господніх Дарів — молитву, ікону, хрест, церкву, піст, кров і тіло Ісуса Христа.

Та щоб молитвою заштопати діру від одної олживої фрази /як кожному наголошує Гарафіна Петрівна: “Збрехати — гірше ніж убити людину, бо убити людину, практично, не можна — дочасно вивільняється з тіла душа, а от, брешучи, — ми розстрілюємо Істину — Бога” /ми маємо багато разів більше наростити світла, аби з неї перестало сипатися зло.

Тепер на мить зупинімося і спокійно, чесно подивимося на своє життя крізь призму 10-ти заповідей.

Подивимось і урозуміємо, скільки то нам треба мільйонів років перебувати у безперервній молитві, аби позалатувати довкола себе усі пробиті у космічній куполі над собою — діри.

Хтось усміхнеться презирливо — перебирає лишку Олександр Новий. Ні, не перебираю. Як той, хто тут, на землі, пройшов шість діб Господнього Чистилища, сповна скажу — не перебираю ні в чім.

За кожную олжу, лиху думку, лихе слово, слово мовлене чи лиш мислене, за кожен похитливий погляд, за зневіру, за п'янку, — довічна мука у пеклі. Бо то є смертельний гріх.

Я би ніколи не взяв у руки перо, якби твердо не був переконаний — і з цього бруду, пекла, намулу, у який

ми втаскали разом з собою Ісуса Христа, кожному, хто прагне — Отець подає Руку во Спасіння. Подає!

Він у цій книзі теж — той шанс на спасіння. Було б наївно думати, розуміючи свою безвихідь, що не розуміє її Бог.

І саме тому, щоразу я звожу очі — і з подивом приношу Йому Слово вдячності, бо Він щодня сьогодні по-суті дає нам змогу вийти з пекла і винести діточок.

Одним напруженим поштовхом душі, чистим, щирим — без лукавства і хитань — тільки до Нього — тільки во ім'я вивільнення світла з опаскуджених душ.

Самозречено.

Таку можливість доводить беззаперечно п'ятирічний досвід роботи і служіння Господу на Його ниві — Гарафіни Маковій.

Роботи настільки важкої, що нема на світі слів. Але тої — що несе душі до Отця.

Сотні записів засвідчують як після очищення, каяття, виконання оберегів-ритуалів — приходили дивовижні зцілення. Тих хвороб, про які у медицині й не говорять вголос. І кожній людині Гарафіна Петрівна наголошує: “Не лікую, долю не міняю.”

Так і є.

Колись, на самому початку, у 1989 році, за спостереженнями Черкаського дослідницького центру було доведено, що тільки від мовлених Гарафіною Петрівною слів — дія ритуалу-оберега і разом з ним зцілення, почерез очищення душі — відбувається уже на 60-70 відсотків.

При тім, що людина широко каялася у содіяному з наміром більше не грішити:

Сьогодні є багато листів, у яких неймовірні розповіді жінок, які були у Гарафіни Петрівни, аби просити помічі для своїх невиліковно хворих діточок.

що їх і везти не було змоги до неї. Про те, що тут, у неї, одним подихом увібрали вони Господнє Слово, а з ним і Божу благодать, розкаялися перед Отцем Небесним, дякували за подані ритуали, а приїхавши додому — бачили дітей своїх здоровими.

Приходять вони часто і просто, по-материнськи, мовчки, плачуть у раби Божої Гарафіни на подвір'ї — Бог те бачить і хотів аби узріли й ви.

Мені ж не треба більше ніяких доказів. Я переконаний твердо: по вірі у Слово, яке мовить до людей раба Божа Гарафіна — воздає Отець Небесний. Бо таке по силі тільки Йому.

І тому, не вагаючись ні на мить, подаю інформацію, що її на молитву Гарафіні Петрівні подано було у лютому 1996 року.

"Сила Стягання Духа іде через Отця і ця сила дає здатність палити кармічний світ".

Ось що таке Господньою мовою мовлений Гарафіною Петрівною по Волі і Милості Отця Небесного — ритуал-оберіг, який подається во спасіння людині...

ПРИЙШОВ

Час заключного слова у цих моїх посильних роздумах над Благодаттю і Милістю Господньою, яку посилає нам Отець Небесний через свою рабу — Гарафіну Маковій.

У своїх думках повертаюся я до того часу, коли мали за промислом Божим жиди — як вибраний народ — рознести благу вість по світові, запалити серця людські від свіч своїх душ, очистити язичників. Не пішли. Не запалили.

Великий біль чується у Посланні до євреїв:

"Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його, бо нездібні ви стали, щоб слухати. Ви би за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте

ще, щоб хтось вас навчив перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той не досвідчений у слові правди, — бо він немовля. А страва тверда — для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро і зло."

Нікому її було досі подати з рук Господніх. Та стиглий час. Я повертаюся подумки до тих днів, коли у Вогняній церкві Христовій, де їжу роздавали братам і сестрам Апостоли, де кожен по достоїнству мав Дари від Отця Небесного: коли вчинили несправедливість до вдів елліністів — і тоді передали свої святі обов'язки Апостоли першим обраним сімом мужам. Самі ж вони лишилися духовними наставниками. Три роки проіснувала на Землі Вогняна безгрішна церква — ніхто не міг заподіяти їй ніякого лиха — бо жила і дихала в куполі Отця Небесного під Його Вселенським захистком.

Я повертаюся подумки до слів апостола Павла, який закликав християн бути як він. Це значить цілком присвятити себе Богові перебуваючи у чистоті тілесній.

І пригадую слова апостола Петра, у яких лишив він нам віру — у щасливе християнське життя у подружжі...

Бачаться мені відтоді три потужні русла, які стали відтоді в основу церкви — святі — що посилав їх Господь Своїм Голосом крізь віки чистим і незайманим, священники — хто творив Таїнства у Храмі, ставав каналом зв'язку християн із Отцем Небесним — і вся велика громада християн — яка увібрала в себе по промінцю з Вселенського Сонця Любові — Ісуса Христа.

Кожен з нас може торкнутися своїм серцем життя святих — благо збережений їх Дух у віках.

От тільки одне не видається мені дивним. Якщо до святих Києво-Печерської лаври за честь /і то не один раз на тиждень/ мали приходити князі, аби отримати Боже благословіння на свої діла і задуми, то до останнього святого, хто сонцем сіяв на усю слав'янську землю — Серафима Саровського — не вважали за потрібне навідатися державні мужі, і царська сім'я рівно, як і єпископи того часу.

Так неупинно мінялося становлення до тих, хто лишень ніс Слово Боже, те що хотів сьогодні Спаситель сказати, але й ті, що палили своїми молитвами, часто у віддалених лісах, глибоких печерах — карму цілих народів. Утримували Вселенську рівновагу, аби мали православні час покаятися і образумитися.

Не посилає Господь більше посланців Своїх.

Інша могутня ріка — священники — укріплювала твердиню християнства, проносила його свічу у язичницькі народи.

Історія православної церкви ще пишеться на Божественних скрижалях і не мені аналізувати і судити. Я добре пам'ятаю Нагірну проповідь Спасителя.

Хочу лиш навести тут коротку розповідь про показову зустріч з редактором газети "Християнський вісник" панотцем Карасем, якого запросив до свого кабінту директор Коломийського видавництва "Вік", коли ми повели мову, про Господнє благословіння на видання "Оберегів".

Панотець був на зустрічах раби Божої Гарафіни з коломиїчанами. Уважно слухав. І тепер мовив:

— Мене багато що шокувало у ваших видіннях, пані. Скажімо те, що душу грішника нерозкаянного не допускає до храму на 700-800 метрів.

Дійсно з видінь Гарафіни Петрівни той, хто дорогою до храму широ не розкався у содіяних

гріхах, хто перше не попросив прощення у всіх перед ким завинив /як того навчав Ісус Христос/ -- лиш тіло своє доносить до Храму Отця Небесного. Я думаю, на тверезу голову кожен розуміє чому.

Вів далі панотець Карась: "У церкві нашій інший засіб очищення душі від гріха — євхаристія змивання гріхів тілом і кров'ю Ісуса Христа".

Не погоджуюсь я з панотцем. Бо не засіб це — а великий Дар Отця Небесного.

Ось тут і хотів би я перейти до третього руслу ріки. Великої громади християн, що Долиною сліз йшли до Бога крізь віки — сторожко несучи свічі своєї віри і любові.

Так, як народ розумів той великий Дар — певно треба би нам зараз уважно вдивитися. Як очищався перед приходом до храму, як колінькував, коли мав гріхи великі, ще задалеку до воріт, як вигонив з громади покритку, як беріг честь кожного християнина, як шанував святих.

Про те усе оповіла нам Раба Божа Гарафіна у "Затоптаному цвіті". І то щодень у кожному Слові, у кожному вчинку.

Готуючи до друку новий рукопис Гарафіни Петрівни "Народ у святах" передрукував її розповідь, як святкували на Буковині прихід першої Пречистої і завмер:

"На Успіння, казали: Сам Ісус по Землі ходить /за мамкою прийшов/, то на куші шипшини кидали відріз полотна, — "би Ісусик не колов ноги..."

Я переше читав і плакав. Плакав від того, що змертвіла моя душа, що не зумів я у ній зберегти Його від ран гріха свого, що катую, що не люблю.

І я доземно вклоняюсь тій християнці, що першою колись вкрила шипшину білим полотном.

І я доземно вклоняюсь світлим душам українок, слав'янок, які у самі страшні часи, коли злітали у

повітря церкви. коли пухли з голоду їх діти. коли з війн не приходили чоловіки, йшли до міста, аби за оті дрібні копійки, що платила їм держава за рабський труд на колгоспнім полі — йшли не за буханцем білого хліба' — а за білою свічкою, аби запалити її у храмі Божім перед образом Ісуса Христа і просили в Нього прощення за усіх — покійних і живих, отих катів своїх і агресивних атеїстів. Так він просив за усіх перед Отцем.

Я знаю вони пронесли пречистою і незганьбленою свічу до стіп Отця.

Я знаю — вони там уже — вимолили на нашу і свою рідну землю — рабу Божу Гарафіну.

Я знаю — вони і зараз самозреченно моляться за наше прозріння. Най простять мені усі, кого затримав своїми роздумами, але я маю глибоку переконаність, що Отець Небесний дав усе що міг Своім дітям, які простеляли біле полотно під зранені ноги Його улюбленому Синові. І усі обереги, що так важко виходила від хати до хати за 20 років раба Божа Гарафіна — вони звідти — з Його рук.

І я бачу, як кладе Він свій останній пречистий вінок — на голову дітям — у яким Його Батьківська Любов, усе що може сьогодні дати во ім'я спасіння перед Своім приходом.

Вінок той — ця книга.

"Сталося! Я Альфа й Омега, Початок і Кінець. Хто прагне, тому дармо Я дам від джерела живої води. Переможець успадкує все, і Я буду Богом для нього, а він Мені буде за Сина!"

Додаток на кінець

— *Господи, мій Господи, що Ти скажеш про наш рукопис з ритуалами?*

Вивершений він чи ні?

— Ви даєте людям море цілющої гавані. Хто захоче туди прийти, той буде.

— А що ще розказати, мій Боже?

— Про ті книжки, які плануються іти далі, бо і у них знайде свою обитель Сила Духу Господнього, і там прорече.

На усладу страждущим душам, на відвернення сліпнучих від біди, на спасіння від великої Вселенської муки.

— А як це зробити, мій Боже?

— Перелік тих книг подай, скажи, що у них зможуть узріти.

Ось Вам перелік:

1. "Народ у народних святах" (з позиції зібрання та бачення Гарафіни Маковій). Зверх сотні свят з народного календаря та як вони святкувалися нашими предками: традиції, звичаї, обереги. Книга ілюстрована ликами святих, зробленими рукою Світлани Мельник — дочкою Гарафіни Маковій, що має на те Боже натхнення (є провідним каналом). Пожертвна ціна цієї книги, з урахуванням на розвиток

<<ФАКЕЛУ>> - 1 мільйон 800 тисяч.

Збір до вересня - листопада 1996 р.

2. **"Пізнаймо, діточки, світ"** — (дітям про світ з позиції християнина.) Книга Олександра Нового в співпраці з Гарафіною Маковії. Ця унікальна, цікава своєрідна енциклопедія з позиції Духу Господнього очистить душі наших малих нащадків від вселенського бруду. Пожертвна ціна, визначена на молитву, за Божим промислом, теж — 1.800 тис. Збір до кінця грудня.
3. **"Чи є я християнин?"** (щоденникові записи Олександра Нового). Це книга християнської любові, своїрідний кодекс християнина, нелегка дорога пізнання людини, що в минулому за промислом сил найвищої темноти, прагнула знищити з світу Гарафіну Маковії і прийшла до Бога. Таїнства Божого откровення за те. "І найтемний диявол до Бога прийшов — світ зрушивсь." Помірна ціна за Божим промислом, - 1.800. Збір до кінця листопада.
4. **"Засвіти у душі сонечко"** — нашим діточкам Гарафіна Маковії — 1.800 тисяч. Збір до вересня - жовтня.
5. **"Щоб жив у домі Христос"**
(марксистська економіка з погляду християнства. Наша дорога до Бога і

економіка. Як в ній перебути, щоб без гріха). Василь Українець - 1.800 тис. Збір - до кінця листопада.

6. "Діалоги з Небом" — Олександр Новий з Гарафіною Маковій. (Відповіді, почуті на молитву, з Небес про різні оточуючі нас питання). Ви дізнаєтесь, що каже про те чи інше явище Господь: що для нас добре, а що мішає: у побуті, медицині, прогресі, науці... — взагалі. Книга з накидкою для Факельного пожертвування - 1.800 тисяч. Збір - до кінця жовтня.

7. Лірика Гарафіни Маковій. Вибране. "Віра". (Поезія проходить через душу цієї жінки напротязі усього життя. Дещо з неї. Ви дізнаєтесь як формувалась ця незвичайна, обдарована Небом жінка, що коїлось у її душі, як вона духовно гартувалась і росла. Вступне дослідництво Олександра Нового. 1800 тисяч. Збір — листопад — жовтень

8. "Заспівай, матінко, колисаночку". Зібрані Гарафіною Маковій у своєму селі колискові пісні. З вступом про значення колискової у подальшому житті людини з того, що відкривається Небом, який зробив Олександр Новий. 450 тисяч. Збір — вересень — жовтень.

**9. "Загадки людського "Я": Гарафіна
Маковій з Олександром Новим. З
пожертвовною ціною на <<ФАКЕЛ>> —
1800 тисяч. Збір до кінця грудня.**

Ціни, як бачите, дещо завишені. Але нам треба хоча б устаткуватися, вистояти, устояти, мати засоби на існування для подальшої дослідницької діяльності. Їх визначив Господь.

Кожна з книг матиме високий очищувальний заряд, якщо людина у вірі, бо щоб вся Сила, подана Господом Гарафіні Маковій, ішла для Громади — на газети, касети, книжки — вона, за промислом Господа, що дивиться на дії народів ізгори, уже не веде прийому.

Бажаючи якусь із книг — переводите кошти, вказанні в ціннику. Олександрові Новому на розрахунковий рахунок 9711835 в УІБ ЧФ "Зелена Буковина", м. Чернівці, МФО 356204. Призначення платежу: благодійна пожертва на видання книги (вказати автора і назву). Книжки обіцяємо до кінця наступного року, хоч пошта, як ми гадаємо, може порадувати Вас і набагато раніше.

— Далі скажи про слідуєче джерело Духу Господнього — Вашу газету.

Вона на те, аби пробити кам'яні рифи людського безум'я, заоравши свіжозболені рани на коренищі, що предками називає людський рід, на пуповині, що зветься сьогоднішня, і на видвірках сьогоднішньої днини — дітях людських, внуках і правнуках, що за ними підуть.

Повним Товариством <<ФАКЕЛ>>, головою якого є Гарафіна Петрівна Маковій, видається газета "Економічно-благочестивий вісник" (вона ж і редактор). Видано уже п'ять номерів. Переказавши на рахунок редакції (N 467641 в ЧФ "Зелена Буковина" Укрінбанку, МФО 356204, ідентифікаційний код 22840692), суму відповідну до вартості замовленої кількості примірників (Один примірник NN 2 і 3 - на 16 сторінках - 140 тисяч, N 4 - 80 тисяч, N 5 - 70 тисяч карбованців), Ви можете замовити і отримати поштою потрібну Вам кількість номерів, починаючи з другого, надіславши на адресу <<ФАКЕЛА>> (274006, м. Чернівці, вул. Нечуя-Левицького 8/1) сповістку-квитанцію про оплату, а також необхідну для цього інформацію (скільки газет якого номера).

З другого півріччя виходимо передплатою (передплатний індекс 40094), на 8 сторінках. Вартість передплати на 6 місяців — 1 млн. 440 тисяч карбованців, на 3 — 720 тис, на місяць — 240 тисяч. Ціни визначав на молитву Господь. Там не тільки безцінний інформаційний матеріал, а й великий заряд очищення, якщо людина дійсно хоче до Бога своїм способом життя.

— Слово Божого натхнення і в звукові почerez <<ФАКЕЛ>> іде. Про це теж маєш не умовчати. Хто скупається у Морі Духу Господнього — з надією відмитися від бруду назавжди — купіль та буде цілющою.

Д о р о г і !

Хочемо повідомити Вас, що індивідуального прийому Гарафіна Петрівна уже не веде. Уся Божа благодать, яка ще донедавно ішла через неї на окрему людину — перенеслася на <<Факел>> — ТОВАРИСТВО, доносяче до громади Слово Господнє, що іде через газети, книжки, касети, які ним випускаються.

На індивідуальний прийом могла взяти від сили — кілька чоловік на тиждень, аби в багатогодинній бесіді довести дію Божого Закону, а очищення потребує велика громада планети Земля, котра захоче почути.

Отож, довівши дію Божого Закону протягом п'ятирічного спілкування з конкретними людьми, Гарафіна Маковій отримала Боже Благословення на роботу іншу — через заряд друкованого та звукописного Слова, і у ній велика

очишувальна сила для християнина, котрий добре собі усвідомить, що таке гріх і розкається щиро, з твердим наміром більше не грішити.

Товариство існує як і на твердих цінниках, так і на добровільних пожертвах, є лакмус — потрібне громаді послане Богом через Гарафіну Маковій Слово, чи ні?

Ціни ніколи і ні на що не визначаємо самі, вони, як і все, що робимо, також є Божим Одкровенням,

У <<ФАКЕЛІ>>, крім книжок і газет, Ви можете придбати радіокнигу Олександра Нового "12 бесід з Гарафіною Маковій"

Вона майже адекватна надрукованій книзі, що вийшла недавно у Коломийському видавництві "Вік" під назвою "Прошу прийняти", де крім названих касетних тем: "Цвинтар", "Гріх", "Сила молитви", "Хрест", "Церква", "Ікона", "Свічка", "І народилася дитина", "Лицарі і королівни", "Адам і Єва", "Шануй отця — матір", "Цариця вода" — є багато інших розділів — документальних матеріалів, що ілюструють як формувалася Гарафіна Маковій — витримки з біографії.

Можна замовляти як 6 касет, що означають звуко-книгову цільність, так і окремі теми (на одній касеті — дві сорокап'ятихвилинні бесіди.)

Надзвичайно багато заявок надходить на книгу Гарафіни Маковій "Затоптаний цвіт" (Київ, "Український письменник", 1993 рік) Але вона вже давно розійшлася.

Ми змогли зробити тільки одне: попросити Гарафіну Петрівну саму про все наново розповісти: вийшла звукова книжка з вдвічі доповненого — "Затоптаного цвіту", де багато нових цікавих розвідок.

Жива, енергетично наснажена мова самої Гарафіни Маковій у парі (інтерв'ю) з Олександром Новим, що робить канал набагато потужнішим, повідає про те, що значить, приміром, для нас наше ім'я, що можуть у нашій судьбі фотографії чи зеркала, як за провідними рисами людського "Я" можна визначити свою чи не свою людину...

"Барвінок" (22 хвилини), "Великдень" (27), "Святий Ігнатій" (14), "Свята Катерина" (18), "Верба" (19), "Колисаночка" (14), "Народилася дитина" (21), "Топчики-топчики" (18), "Світ ігор" (15), "На свій хліб" (22), "3

ким вінчатися” (48), “Народна педагогіка” (18) “Пониження з висоти” (16), “Юнак і дівчина” (22), “Принади наших бабусь” (16), “Поможи усьому живому” (22хв), “На кожен бік свій лік” (9 хв), “Рецепти баби Сандини” (26), “Хліб наш насущний” (27), “Помана” (14), “Прадідівська хата” (37), “Цариця - смерть” (29). “Господні очі” (21), “Криницю копати” (20), “Ширинька” (33), “Як зацвіте дерен” (18), “Сорочка” (22), “Червона калина” (13), “Сопілка” (14), “Рушник” (20), “Ой чупре — чупре” (43), “Як хрест свій скинув” (35), “До стола Вас припрошаєм” (35), “Благо відсікати” (25), “Юдине цілуваннячко” (30), “Наймення обирати” (43), “Як розіб'ється воглинда” (23), “Брехня” (32), “Подружнє ложе” (46), “Ластівка щастя закликає” (18), “Щоб Бог днину благословив” (25), “Пацьорки” (25), “З плохих рук” (42), “Пояс” (37), “Знимочка на пам'ять” (22), “Біля престолу Господнього” (23), “Сіль” (20), “Пізнай свою людину” (22), “Храм Божий на землі” (43).

Можна ^я замовити весь набір, а чи окремі бесіди, підбравши їх так, щоб у часовому розрізі склали одну касету (90 хвилин).

Незабаром наш звукозапис доповниться циклом розповідей про свята з народного календаря, де Гарафіна Маковій у інтерв'ю з Олександром Новим торкнуться зверх сотні сподвижницьких імен, а поки-що **вибрану Вами касету можна замовити так: 300 тисяч коштує касета без запису (так ми купуєм її в магазині на сьогоднішній день), стільки же додайте за запис (тому, що він робиться не загальноприйнятим тиражуванням звукозапису, як, наприклад, пісні).**

Цю роботу проводять для Вас її автори, а, будучи слухачами, — стаєте причетними до їх життя і тягнете через них, як через канал (по мірі віри своєї) Божу Благодать, через них же (по мірі каяття свого) розвантажуетесь з бруду, що не залишиться для них непомітним.

Сюди ж ще додайте поштові витрати, без яких також не обійтись.

Відправлені Вами гроші не йдуть цілковито на розвиток <<ФАКЕЛУ>> — розширення його студійної чи друкарської справи: держава різним оподаткуванням вичленює з них зверх 80%!

Якщо Ви забажаєте, склавшись родиною, таки придбати слово з голосу Гарафіни Маковій, що у народознавчих

бесідах з Олександром Новим виконує волю Отця, — не лякайтеся, якщо зустрінетесь з невідоми для Вашого роду речами, типу — було подібне на Вашій родовій лінії чи ні? А що якщо було подібне, але інше? і т.д...

Не переживайте! Якщо Ви самі в усьому щиро розкастесь, з наміром більше не зраджувати свого Отця (тобто не грішити), просто помоліться ось так:

"Господи, Ти Всесильний і Всемогутній! Ти один знаєш усі наші гріхи, і всі потреби! Прошу Тебе — по великій милості Своїй, прости мене, грішного, усе мені прости, бо зрікаюся навіки уже сатани і в усьому каюся. І родові моєму, аж до 12 покоління, УСЕ прости! Каюся. Каюся. Каюсь."

Випивши відтак свяченої води, вибити вісім поклонів до Бога (ними заземлюється, зло), запалити три свічки коло ікони Ісуса Христа зі словами: **"Благослови мене, Господи, на нове життя, бо я уже вільний"** - (вільний від гріхів — це означає.)

По вірі воздається, а віра - у дії, а дію показує наш спосіб життя.

— — — —

Часто виникає питання: давати переписувати касету чи ні?

То є Вами принесена чиста вода -- можете в хаті своїй ділити (тобто давати слухати, але у своїй хаті).

Опісля прокурить ладаном і скропіть свяченою водою, бо розрядка проходила через Ваше помешкання.

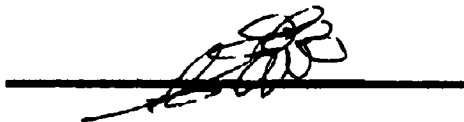
Чи може хтось переписувати в Вашому домі? Хіба що робити це у Вас, на Вашій апаратурі.

Перепис залишає Вам, а придбану Вами у <<ФАКЕЛІ>> касету — забирає собі. Це значить, що ви передали йому своє цілюще деревце, викопавши його в себе, а натомість посадили інше: воно буде набиратися цілющості також.

А той, хто у Вас касету, що із <<ФАКЕЛА>> забрав? Слухати у себе може давати, а переписувати — вже ні. Заряд замикається, переривається контакт — далі то вже лиш буде інформативний бюлетень.

— *Що ще Ти підкажеш, мені дорогий Боже?*

— Хай кожен, хто взяв при охрещенні маленького Ісуса, доведе його до Отця. І воістину кожен, хто із таких, сином Господнім вже наречеться, і прибуватме у Отці во всі віки.

ТАЙНИ СВЯТОГО ДУХА

Серафим Саровський, що є одним із найпотужніших святих православ'я, визначив, а точніше — нагадав нам усім, християнам, мету нашого життя: **стягання Святого Духа.**

У глибинному розумінні — це наповнення себе Святим Духом — у повній мірі настільки, аби міг відбитися у нас Христос (як визначив це велике наше духовне переродження апостол Павло).

У цьому розумінні, Святий Дух — є наш найближчий помічник у дорозі до Отця, бо саме Він допомагає нам відбитися у Синові, Який тільки і може повернуть нас у рай.

Варто ще раз ~~ка~~гадати собі:

Ісус вознісся на небо;

Отець прийняв Його і Він сів праворуч Отця;

Дух Святий злинув з Неба, опочив на тих, хто Його очікував і лишився на землі.

Лишився, бо уже мав у кому лишитися.

Якщо ми нагадаємо провісника-голуба у Ноевій великій рятівній епопеї — то голуб і там, як символ Святого Духу, — перше не приніс звістки про землю — а мовою людей — ні в кому йому було знайти

своє пристановище на землі. Потребувалася велика жертва Ісуса Христа.

Для мене — особливо значущими — стали два відкриття:

Перше — Дух приходить до нас, але якщо ми Його відгонимо, не повертається ніколи.

Велич і самовіддана зреченість Святого Духа очевидна, бо у найкритичніші моменти нашого, далеко не праведного життя, — Він приходить, опускається благою вісточкою: як спастися, порятуватися. Жертвно розчиняється у наших брудних від гріха душах. Пригадаймо: “Я стою коло твоїх дверей — поклич і Я увійду”.

Син, що лиш може привести до Отця, **двері не відкриває** — нас до дверей може підвести, як сліпих, лиш **Святий Дух**. Велич Його жертвності незмірима!

Саме через це стає зрозумілим, чому раз відігнаний християнами, Він уже не вертається.

Але **друге відкриття** для мене стало **громоподібним**: християни вигнали з Землі Святого Духа своїми свідомими руйнівними діями!

Розглянемо лише три найвеличніші вмістилища, де проявляє Свою велич і могутність Святий Дух.

“Дух дихає, де хоче, ти чуєш голос Його, але не відасш звідкіля Він приходить і куди Він іде. Так буває із кожним, хто від Духа народжений.”

Пригадаємо, що у день П'ятидесятниці Дух Святий зринув у вигляді сильного вітру і, незважаючи на те, що це викликало неабиякий опір у невіруючих громадян, **силою Його** в той день було переконано в справедливості Євангеліє близько **трьох тисяч душ**.

Підніmemo очі в небо і подивимось на його сіривату синь — то ми своєю бездуховною діяльністю закоптили небо, отруїли чисті вітри, як

кажуть в народі. — від Касіяна. **Ми не даємо дихати Святому Духові.**

Поглянемо в усі, майже без винятку отруєні, переповнені трутою водні джерела і водоймища — хіба зможе увійти в такі джерела Святий Дух — нам у поміч? **Ми виїли отрутою Чисті Господні очі. А Святий Дух, як значиться у Святому Писанні, обітує і у воді.** Це можуть засвідчити і одержані на молитву Гарафіною Маковій відомості і про найближні до хати ручаї, що вважаються оберегами, з яких наші предки брали воду на першу і останню купіль, аби вдалою була життєва дорога, чи у останню путь.

Вони, якщо прочистити, дійсно несуть великі обережливі енергетичні ключі, зазивають у господу мир та злагоду, не пропускають злі енергетичні наслання та сили, приводять щасливу пару.

Нарешті — вогонь. Порвавши внутрішню гармонію тіла Землі, ми почали видобувати вогонь з газу, нафти, вугілля. Ми стали на дорозі вільного плинину річок, і тут збивши велику гармонію греблями: у бісівських вихорах турбін, (люди остерігалися і найменшого водного виру: там “чорти плодяться”), спалахує лампочка Ілліча.

Лиш де-не-де жевріє чистий вогник свічки, у яким лиш і може відбитися нам у поміч Сила Господня. Але... електрику ввели і у церкви...

Для мене сьогодні ясно: **скрізь, де християни проявили насилля — вони позбавили ті поприща оснащення Господньою силою, а значить і можливості рятувати грішні душі. Дух же має проявити Себе через щось матеріальне, як Надматеріальна Божественна Суть, — дізнаємося із Божого Одкровення.**

Так само — і у спотворенім собою **С Л О В І**, людина відгонить від себе Святого Духа.

І якщо тверезо зважити на наш світобудовчий орієнтир, то виживанням за рахунок руйнування довколишнього середовища (почерез великі Символи якого до нас тільки і може прийти спасіння від Святого Духа) — ми самі прирекли себе на ізоляцію від Вселенської Сили, яка була послана нам у поміч на повернення до Отця.

Лиш там звучатиме Голос Святого Духа, де не проявила людина насилля. Лиш там Його узрятъ і почують — де Любов і прагнення Любові!

Своїм агресивним, безлюбовним ставленням до Отчого Дому — ми відрізали і перекопали всі дороги, по яких до нас міг би прийти Святий Дух.

З цього розуміння нашого сьогodнішнього існування я усвідомлюю **всю страшну реальність**, яка може втілитися найближчим часом через наше нелюдство. **"Якщо люди протягом кількох місяців не очистять водні джерела — на країни і континенти опуститься трирічна засуха"**, — прорік Господь через **Рабу Божу Гарафіну Маковій**.

Дива не станеться. Люди самі прирекли себе на мор. Не зважаючи ні на велику жертву Сина, ні на велику працю Святого Духа: **християни не захотіли жити в гармонії з Небесним Отцем і, плюючи на Закон Жертовної Любові, плюнули на своє життя.**

Та не плюнув Отець. І зійшов знову до нас, аби

узріли і почули ті, кому дано узріти і почути. Лишилася лише одна можливість: мовити Слово почерез пророків.

Устами пророків мовить Святий Дух по Волі Отця. Мовить останньою можливістю врозумити і зупинити безумних дітей на краю прірви!

Та найстрашніше у ситуації нинішній — це позбавлена дару розрізнити духів церква як апарат священників, що стала перед дилемою: **признавати — і помилятися, чи всіх забороняти і відлучати?**

Грізне попередження про те, що прийдуть лжепророки затьмарило те, що простим сином і дочкам Отець подаватиме дар пророцтва — аби лиш хотіли до Нього прийти.

"І буде останніми днями, — говорить Господь. — Я виллю від Духа Мого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші, і дочки ваші, і юнаки ваші будуть бачити видіння, а старшим вашим будуть сни снитися" (Дії. 2:176; I Кор. 11:4; Єф. 4:11; дії 13:1,2. Дії 15:32). **Всі ці місяця вказують на те, хто здатен пророкувати.** Через будь-якого пророка можуть відкриватися таємниці, здійснюватися завбачення, і може відкриватися в серцях те, що **заховане.** "Коли ж усі пророкують і ввійде якийсь невірющий чи недосвідчений, то всі його викривають і всі осуджують, і таким чином таємниці серця його виявляються, і він упаде ниць, поклониться Богові і скаже: "Істинно з вами Бог!" (Кор. 14:24, 25).

"Прагніть дарів духовних, а особливо, щоб пророкувати" (I Кор. 14:1). Так сказав апостол Павло, звертаючись до вірних Коринтянської церкви.

Та чомусь про це давно забуто!!! Святість визначають років через сто (!) по смерті святого пророка, коли по відкритті гробу переконувались, що Бог послав нетлінність останкам і миро. (Мушу нагадати, як важко погоджувалися з святістю і самого Серафима Саровського, останки якого не мироточили. Хоча питання певно варто було задати перш за все собі: а чи достойні ми стали сьогодні те миро приймати у свої руки? Його собі, напевно і досі, не задав ніхто).

Так християни залишилися з пастирями, які не могли посеред духів визначити Святого Духа, давно відкинувши потребу і у святих, заганняючи їх у далекі хащі, та лишаючи за собою право лиш усе забороняти і відсікати, Церква лишилася сліпою і безсилою у Духові. Святий Дух уже не міг говорити почерез зганьблені нами явища природи (воду, вогонь, вітер) з усією громадою, Отець не міг очищати дітей від бруду загалом, бо були порушені незрушимо віками традиції, обереги, ритуали, виганялися і Його посланці за останні віки.

Паства лишилася приреченою. Це і довела кров у церквах!

Пророки... Лжепророки... По чім їх розрізнити? Бездоганність у стосунках з оточенням, кристальна чесність, смиренність, витриманість та уміння поступатися і прощати, — так характеризує Святе Письмо тих, хто є посланцем Бога, а не від Бога — отак: надмірне почуття власної гідності.

суєтлива невгамовність, непостійність своїх намірів та міркувань, велика самовпевненість, прагнення у своїх цілях використати свій дар.

Такий повсюди рече: "Мені відкрито! Мені відкрито". — тичучи себе поперед Бога.

Ясна річ — мова зводиться до того, від кого пророкує Гарафіна Маковій. Якою є ця раба Божа? Бо коли сьогодні через неї Отець мовить до дітей Своїх — багато хто із церковників, ховаючись від тої правди рече: "Не з Святим Духом!"

Які ж бо ознаки Святого Духу? І чи діють вони у провидищі Гарафіни Маковій?

"Дух Святий промовляє". --- каже Святе Письмо (I Тит. 4:1; Об. 22:17; 14:13).

А чи не промовляє до нас Отець через уста раби Божої Гарафіни уже п'ять літ. — з дня у день, до всіх, хто хоче слухати і прийти до Нього, розкриваючи таїнства гріха, як гріх проходить на нашу родову лінію через покоління! Хіба це розкаже нам все сатана?!

"Дух Святий навчає" (I. 14:26; I Кор 12:3). А чи не навчає нас жити по-Божому Його устами, як ніби-то немовлят, раба Божа Гарафіна, доводячи на долі кожної людини дію Закону Божого, Його Заповідей, про що засвідчують Книжка відгуків, тисячі листів, де є слова: "Ви відкрили для мене Бога"? На тисячах доль довела: — ніхто з-під Закону не виходив — ні пастух, ні архимандрит — всі перед Отцем рівні в Законі Любові.

"Святий Дух настановляє" /Ін. 16:13/. А чи не вона тисячам людей, приреченим на неминучу скору смерть, подавала настанови, як поліквідувати молитвами та щирим розкаянням ті гріхи — і хто, увірувавши, каявся перед Отцем — отримував зцілення, про які забули ще з часів

Христових /не чув я щоби комусь давалося по розкайнінні мами — зняти епілепсію у дитини, яка була у той час за сотні кілометрів! Це по силам лиш Святому Духу — який ходить де хоче, і Силі Отця — що лиш Один може палити духів сатани такого високого рангу/.

”Святий Дух свідчить про Христа”
/Лн.15:26/.

— А чи не до Нього кожен раз /уже протягом п'яти років/ кожне своє питання у молитвах спрямовує раба Божа Гарафіна? Починається все словами: “Ісусе Христе, Сине Божий. Як Твоя висока воля — допоможи...” Саме по цій молитві подаються їй знання як про події далєких минулих століть, так і про події, що ще відбудуться — у однаковій мірі.

Вона свідчить перед кожним і перед усіма: Христос, Спаситель наш, подає свою руку тим, хто хоче порятунку. Від Нього — усі дари віруючим і увірувавшим, хто готовий узяти...

“Святий Дух має власну Волю” /1. Кор.12:11/.

А чи не бере на свій власний розсуд, заборонених Господом, хворих на рак мозку раба Божа Гарафіна? Чи не проявляється її воля — умерти і захворіти, але врятувати — воля, яку нам на хресті лишив, як Божий Дар, Ісус Христос?

“Святого Духа можуть намагатися обдурити” /Дії 5:3/.

Дурять, безкінечно разів дурять і рабу Божу Гарафіну, бо пречиста, як був не раз свідком — не може до кінця ще увірувати у кочуючу по світі олжу, людську ницість, підступність і підлість.

”Святому Духові можна чинити супротив”
/Дії 7:51/.

А що роблять зараз деякі церковники? Не вивчили, не дослідили, не глянули... Не говорячи уже, як важко було починати багато публікацій, що рятували тисячі душ, у державних і обласних газетах, що їх старалася пронести раба Божа Гарафіна по Волі Отця.

“Святий Дух клопочеться за нас” /Рим. 8:26/.

Гонима на протязі років “имущими властью сию” і визнана громадою, що прагне саме ідучого через неї слова /що доводять і тисячі листів із подякою “за відкритого Бога”/, — до неї надходять поздоровлення і від колишніх рецидивістів, до яких не боялася ходити у тюрми, бо відгукнулися на її публікації, вірші. І купувала їм одяг, і йшли вони у життя — кремезні чоловіки з сльозами на очах...

“Святий Дух Любить” /Рим. 15:30/.

І ніхто вам не розкаже, аби колись зламала раба Божа Гарафіна гілку чи зірвала квітку, плюнула на землю чи знищила таракана. Натомість — повно народознавчої роботи з дітьми, музей “Берегіння”, безліччя публікацій про милість, милосердя та доброту людей, що ширі і гарні духом.

Вона любить тією Любов’ю, що лиш бачу я у Силі Отця. Любов’ю — віддавати себе всю — до остатку.

“Святий Дух — Дух обітниць” /Еф. 1:13; Лк. 24:49/.

Так. Була, як і сотні і тисячі з нас — атеїсткою. Проте знаємо, що був гонителем Христа і апостол Павло у минулому. Гарафіна один раз увібравши у себе вірність Ісусу — не зрадила Йому ніколи і ні в чім. **Пройшла свої земні митарства зимою,**

1994 року, у столиці України: три дні блукаючи зимовим містом — босою і у однім халатику, з іконою Ісуса в руках — і ніхто Його у її руках не прийняв, не обігрів! Милість і милосердя...

”Дух Божий злинув на Христа у вигляді Голуба” /Мт 3:16/.

Голуба з-поміж усіх вирізняє цнотливість і чистота.

Неодноразово був свідком, коли, буквально на ходу, раба Божа Гарафіна зупиняла автомобіля, і вилітала із нього — у чіось відчувши отой сатанинський руйнівний дух “попутника”, несумісність енергетичного ключа.

Ніхто, із добре знаючих її людей, не оповість хоч про один її якийсь лукавий вчинок. Летючи на світло — падала і розбивалася, але зранаена піднімалася і йшла знов.

А ще — **“Голуб — це ніжність і простота” /Мт.10:16/.**

Гляньте на її побут, поведінку, наряди...

Мені не доводилося бачити жінки — скромнішої у побуті та потребах, так глибоко вболіваючої за кожного і всіх, уміючої жертвовно покласти для цього своє життя — зрештою — власних дітей і родину.

Мені ніколи не доводилося бачити жінку, щоби так любила кожного, і виправдовувала і просила у Бога захистку за грішників, так і не зумівши урозуміти — ницості, зради,

кляузи, заговору. Вона цього не може сприйняти органічно.

Згадаймо слова Ісуса коли намагалися Його спаплюжити наклепом книжники і фарисеї, глаголючи перед народом, що Він від диявола. Просто відповів їм Син Божий: ніякий цар не буде руйнувати себе у собі. Ніколи сатана не руйнував ще свого могутнього бастиону проти Бога. Його складеного з гріха і людського потворства, брехні і облуди пастирів і пастви — руйнували Син Божий і Святі. І так було в усі віки. Бо тільки їм було дано Слово — і Дух у Слові.

Вірна і пречиста перед Отцем і Сином, Святим Духом стоїть сьогодні раба Божа Гарафіна, тримаючи на руках Землю, якщо спостерігати із відгуків тих, кому указала дорогу до церкви, до сповіді, до причастя, до Бога, до життя у Отці.

“Щиро дякую за науку Гарафіні Маковій. Починаю жити за Законами Божими. Дай Боже. Вам всім здоров'я”, — присилає днями майже телеграфного листа-відгука Ганна Фокіна із села Кумари Врадневського району Миколаївської області.

Чи будить таку реакцію — протилежний Святому Духові дух?

То об чім мова?!

Отець дає Дари тим, хто не проміняв любов на гроші, владу і славу. Хто повернув у світ дороги до Святого Духу, як повернула нам гарну дорогу до Бога у традиціях, звичаях предків “Затоптаним Цвітом” Гарафіна Маковій.

Отець обдаровує тих, хто, прийшовши до Бога, а прийшовши, жодною думкою не зрадив

вірності Отцеві і Синові, і хто Сина визнав перед людьми в усіх випробуваннях.

Отець воздав найщедріші свої дари (розкриття таїнства гріха на конкретному фактажі) **ЖІНЦІ**, яка любов'ю йде по життю, віддаючи і віддаючи її з себе, як **живильний вогонь**, як **живильну воду**.

І коли сьогодні Отець Небесний мовить устами раби Божої Гарафіни про те, що кожен, хто збере у собі сили стати у каятті перед Ним, буде прощений і благо пролиється на діточок і внуків ненароджених іще, що житимуть уже в Новому Єрусалимі — бо час Суду прийшов — я вірю — і, увірувавши — мовлю: розберіться, брати і сестри, хто і куди вас веде, до чого закликає, що приносить у ваш дім.

Важкі слова вирую мовляться цими днями нам — землянам, тим хто розп'яв Сина Божого, хто по-свинськи випив увесь Дар Отця — причастя — не вернувши Йому і дещицю Любові. То справедливе слово, але не забуватимемо — за ним йде **Слово любові і порятунку**.

І в усі віки лишень по цім визначалися істинні пророки — посланці до людей Отцем. Якими б не були важкими їх слова правди за скоєні злочинства людські — вони завжди давали Дітям Божим світлий промінчик Любові Отцовської: — незміримої і незбагненої — на нове життя, нові діти. Вони несли у дім мир, любов і злагоду.

МИР ВАШОМУ ДОМУ.

Олександр Новий.

1876
C. L. H. N. A.
R. 1876

До тих, хто сприйняв ґарафіну Маковій, прозвучить цей наш заклик:

Поможіть їй видати, зібране у *ОДНУ* — *ЦІЛЬ*,
СОНЦЕ З ЛЮДСЬКИХ СЕРДЕЦЬ — КНИГУ ПІД НАЗВОЮ
"СКАЛЬПЕЛЬ ЛЮБОВІ".

Що у ній?

ЗВЕРХ ТИСЯЧІ ЛЮДСЬКИХ ЛИСТІВ, ЩО СВДЧАТЬ ПРО
ВДЯЧНІСТЬ ТА ВИЗНАННЯ, НЕЙМОВІРНІ, З ПОГЛЯДУ
МЕДИЦИНИ, ЦІЛЮЩІ ПЕРЕТВОРЕННЯ.

ГОВОРЯТЬ ЛЮДИ РІЗНОГО ВІКУ, РІЗНИХ УПОДОБАНЬ,
СОЦІАЛЬНОГО СТАНУ, ПРОФЕСІЙ.

НАВІЩО ЦЕ ВСЕ?

ЗІБРАНА ДОКУПИ ЕНЕРГЕТИКА ЇХ ВИЗНАННЯ —
СОТВОРИТЬ ЧУДО, БО КОЖЕН З ВИКОРИСТАНИХ ЛИСТІВ
МАЄ ГЛИБОКУ ПОДЯКУ ГОСПОДУ БОГУ, НАШОМУ ТВОРЦЮ,
І ЯВЛЯЄ ВЕЛИКУ СИЛЬНУ, ЗІБРАНУ У ОДНУ ЦІЛЬ ДО ОТЦЯ
МОЛИТВУ: "СЛАВА ТОБІ БОЖЕ, СЛАВА ТОБІ!.." ТИСЯЧІ
СЕРДЕЦЬ СКЛАЛИСЯ У ОДНЕ: "ТИ, ГОСПОДИ, ВСЕ! ТИ —
ПОКАЗАВ НАМ ДИВО!"

І НЕУВІРУВАВШИЙ — УВІРУЄ, ПОБАЧИВШИ ОТСЕ, БО
ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ КОНКРЕТНІ ІМЕНА, АДРЕСИ.

"ХТО НЕ ВИЗНАЄ МЕНЕ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ, ТОГО НЕ
ВИЗНАЮ І Я ПЕРЕД ОТЦЕМ" — РЕЧЕ ХРИСТОС.

І вони зійдуться усі, щоб воздати Синови Господньому СЛАВУ!

Книжка, з Воли НЕБЕСНОЇ, МАЄ ПРИЙТИ до РІЗДВА ХРИСТОВОГО у ХАТИ БАЖАЮЧИХ ЦЬОГО ЛЮДЕЙ (25 ГРУДНЯ 1996 РОКУ, БО ГОСПОДУ МИЛЕ СТАРЕ ЛІТОЧИСЛЕННЯ!!!).

МАЄ ЗАСВІТИТИСЯ ПРИ СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ ПРИСУТНІСТЮ ЗІБРАНИХ у ОДНЕ ЦІЛЕ, ОЧИЩЕНИХ ДАРОМ ГОСПОДНІМ, ХРИСТІАН.

ЦЕ І АТЕСТАЦІЯ ҐАРАФІНИ МАКОВІЙ — ЇЇ СЛОВО ВО ІМ'Я ГОСПОДА БОГА ІСУСА ХРИСТА. ЦЕ І ЇЇ ДОБРА РОДИНА, ВИПЛЕКАНА ЩЕДРОТАМИ у ГОСПОДА ДУШІ. ВСІ ВОНИ, ТОЮ ЧИ ІНШОЮ МИРОЮ, ПРОЙШЛИ ЧЕРЕЗ ЇЇ СЕРЦЕ. З УСІМА НИМИ ВОНА УВІЙДЕ у ВАШ ДІМ ПРИ ТИХІЙ СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ, АБИ І у НАШИХ СЕРЦЯХ НАРОДИВСЯ ХРИСТОС І ВОСКРЕС, АБИ І НАМ ДОПОМОГТИ УСІМ ВИКАРАЇКАТИСЯ з БРУДУ.

До кінця листопада цього року завершуємо збір коштів.

Чекаємо на благодичинність від добрих підприємств і душ.

А бажуючі замовити собі цю книжку можуть перерахувати Повному Товариству <<ФАКЕЛ>> на розрахунковий рахунок 467337 в ЧФ "Зелена Буковина" Укрінбанку, МФО 356204, ідентифікаційний код 22840692 — 950 тисяч, квитанцію про оплату та точні адресні дані надіславши на адресу <<ФАКЕЛУ>> (274006, Чернівці, Нечуя-Левицького 8/1, на книгу "Скальпель любові", для Ґарафіни Маковій).

Олександр Новий
Гарафіна Маковії
"Наші береги"

Редактор
Технічний редактор
Складач і упоряджувач
Комп'ютерний набір і верстка
Художній складач

Василь Українець
Віктор Радул
Василь Українець
Олександр Валь
Світлана Мельник

Здано до складання 30.04. 1996 року. Підписано до друку 5.05. 1996 року. Формат 60x84/16 Папір газетний. Друк офсетний. Умовних аркушів 22.

Замовлення 4053. Тираж 3000.

Віддруковано в АТ «Коломийська друкарня ім. Шухевича».
285200 Коломия, Гетьмана І.Мазепи, 235.

